

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Harry Potter a Metody Racionality VI.

Eliezer Yudkowsky

Překlad: Jaromír „Kerray“ Matýšek

Redakce: Tomáš Beneš

Ilustrace obálky: Lily Yao Lu

#HPaMR

K volnému šíření vydává spolek Archetypal

archetypal.cz/HPaMR

Neprodejné

v. 20210730

Prohlášení: Harry Potter patří J. K. Rowlingové a metody racionality nepatří nikomu. Český překlad používá zažité překlady bratrů Medkových. Tuto knihu je možné beze změn tisknout i bezplatně šířit a kopírovat. Aby nebyly porušena autorská práva a ochranné známky, nesmí se prodávat.

Tato fanfiction se podle čtenářů začne skutečně rozjíždět kolem kapitoly 5. Pokud jí nepřijdete na chuť ani po kapitole 10, vzdejte to.

Na stránkách [Archetypal.cz](https://archetypal.cz) najdete

- Všechny zatím přeložené knihy #HPaMR v různých formátech
- Od [2020 vychází #HPaMR i jako audiokniha](#)
- Široké spektrum zajímavého čtení – mj. původní scifi Eliezera Yudkowského, autora #HPaMR, <https://archetypal.cz/2016/eliezer-yudkowsky-three-worlds-collide/>
- Možnost přihlásit se k odběru informací o nových překladech
- Přihlášku do spolku, kde můžete číst novinky s předstihem a podílet se na vydávání dalších překladů
- (Připravujeme) Možnost nechat si knihu jako člen spolku vytisknout a poslat tuto knihu

- Stránku s možností darovat peníze na podporu vydavatelské činnosti spolku i jiným způsobem, než jen na transparentní účet 2000388374 / 2010 (IBAN:CZ7220100000002000388374)

Na stránkách HPMOR.COM najdete:

- Celou (již dokončenou!) sérii knih v angličtině v různých formátech
 - Už mnozí se do #HPaMR ponořili natolik, že pak raději celou knihu dočetli anglicky (i jako svou první knihu v originále vůbec!), než čekat roky na další knihy v češtině.
- Audioknihu načtenou v angličtině
- Spoustu fanouškovských obrázků a výtvorů
- Informace o tom, jak se dozvědět to, co ví hlavní hrdina
- Spoustu dalších věcí

Recenzováním, komentováním a šířením této knihy budete působit radost.

Text obsahuje spoustu vodítek: očividných vodítek, méně očividných vodítek, i vskutku obskurních vodítek, u kterých bylo překvapující, že se našli čtenáři, kteří je úspěšně rozluštili. Text také obsahuje ohromnou spoustu důkazů ponechaných přímo všem na očích. Je to

racionalistický příběh: jeho tajemství jsou rozluštitelná a mají být luštěna.

Příběh byl podáván seriálovou formou, běžel po předurčené množství sezón a jednotlivé epizody byly samostatnější celky, ve kterých se postupně rozvíjela hlavní příběhová linie směřující k závěrečnému rozuzlení.

Všechna zmíněná věda je skutečná věda, nicméně mějte na paměti, že mimo toho, co se říše vědy týká, nemusí být názory postav zároveň i názory autora. Ne všechno, co hlavní hrdina podniká, je lekcí moudrosti, a rady, udílené temnějšími postavami, mohou být nedůvěryhodné nebo dvojsečné.

Názvy kapitol mají v českém překladu dvě části, druhá je explicitní podle [Explicit chapter titles](#), první obsahuje název kapitoly, jak je při postupném psaní a zveřejňování označoval E.Y.

Tento překlad se stále vyvíjí. Jednou za čas si [stáhněte aktuální verzi na https://archetypal.cz/HPaMR](#). Pokud narazíte na překlep, chybu nebo pro něco vymyslíte lepší formulaci, prosíme napište nám do komentářů nebo pošlete email na chyby@archetypal.cz – stačí zkopírovat pár slov kolem a případně přidat vlastní opravenou verzi.

100. Preventivní opatření, část 1. – V Zapovězeném lese

13. května 1992

Tvář Arguse Filche se ve světle olejové lampy, kterou nesl, zdála pokřivená, a tančily po ní stíny. Brána Bradavic se za nimi rychle vzdalovala, jak postupovali potemnělými pozemky. Stezka, po které teď šli, byla blátivá a nezřetelná.

Stromy s větvemi donedávna holými kvůli zimě ještě nebyly plně oděny jarem; jejich větve se vztahovaly k obloze jako hubené prsty s kostmi prosvítajícími řídkým listovím. Měsíc jasně svítil, ale mraky, které se přes něj hnaly, je často vrhaly do tmy, prosvětlené jen slabým plamenem Filchovy lampy.

Draco v ruce pevně svíral hůlku.

„Kam nás vedete?“ zeptala se Tracey Davisová. Filch ji a Draca odchytil, když šli na plánované setkání Stříbrných Zmijozelů po večerce, a oba dostali trest po škole.

„Prostě pojďte za mnou,“ řekl Argus Filch.

Draco se z celé té věci cítil otrávený. Stříbrní Zmijozelové by měli být ctihodnou školní aktivitou. Neexistoval důvod, proč by tajná konspirace neměla mít dovoleno scházet se po večerce, když to bylo pro větší dobro Bradavic. Jestli se to stane ještě jednou, promluví si

s Dafné Greengrassovou a Dafné si promluví se svým otcem a pak Filch zjistí, že když jde o Malfoye, bylo by moudřejší hledět si svého.

Světla bradavického hradu už vzdáleností pohasla, když Filch znovu promluvil. „Vsadím se, že si příště pořádně rozmyslíte porušovat školní řád, vo co že jo?“ Filch odvrátil hlavu od lampy, aby se podíval na čtyři studenty, kteří ho následovali. „Jo jo... podle mě jsou tvrdá práce a bolest ti nejlepší učitelé... Škoda, že už se nepoužívají starý tresty. Pověsil bych vás na pár dní za ruce ke stropu, řetězy mám pořád v kumbálu, pěkně promazaný, ještě by se někdy mohly hodit...“

„Hej!“ řekla Tracey a v jejím hlase zněl náznak pobouření. „Jsem moc mladá na to, abych musela poslouchat o takových – takových – však víte! Zvlášť když ty řetězy máte dobře promazané!“

Draco nedával pozor. Na Amycuse Carrowa Filch prostě neměl.

Za nimi šla dvojice starších Zmijozelů a dívka se zahihňala, ale nic neříkala. Vedle ní šel vysoký kluk se slovanským obličejem, který mluvil s přízvukem. Byli chyceni za nesouvisející přestupek, který měl co do činění s tím, na co narážela Tracey, a vypadali, že jsou ve třetím nebo čtvrtém ročníku. „Pche,“ řekl ten kluk. „V Kruvalu by

vás pověsili vzhůru nohama za palce u nohou. Nebo jen za jeden, když budete drzí. Bradavice byly měkké i za starých časů.“

Argus Filch asi půl minuty mlčel, jako by se snažil vymyslet vhodnou odpověď, a pak se uchechtl. „Uvidíme, co budeš říkat... až se dozvíš, co budeš dělat dnes v noci! Cha!“

„Už jsem *říkala*, že na takové věci jsem příliš mladá!“ řekla Tracey Davisová. „Musíte to počkat, až budu starší!“

Před nimi stála chalupa s osvětlenými okny, ale její proporce nevypadaly úplně správně.

Filch zahvízdal vysokým ostrým hvizdem a začal štěkat pes.

Z chalupy vyšla postava a stromy kolem ní se zdály příliš drobné. Postavu následoval pes, který se ve srovnání s ní zdál jako štěně, dokud jste si nepřestali všimnout vyšší siluety a nezjistili, že pes je vlastně obrovský, spíš jako vlk.

Než se stihl zarazit, zúžily se Dracovi oči. Jako Stříbrný Zmijozel neměl mít předsudky vůči žádné vnímající bytosti, zejména ne ve chvílích, kdy by ho mohli vidět druzí.

„Copak to tu máme?“ řekla postava hlasitým a chraplavým hlasem poloobra. Jeho deštník se rozzářil bílou září, která jasně předčila Filchovu slabou lampu. V

druhé ruce držel kuši a krátké šipky k ní měl v toulci, který měl připnutý na horní části paže.

„Studenti s trestem po škole,“ řekl Filch hlasitě. „Maj ti pomoci v Lese hledat to... to, co je sežralo.“

„V Lese?“ zalapala po dechu Tracey. „Tam v noci nesmíme!“

„Přesně tak,“ řekl Filch, odhlédl od Hagrida a zamračil se na ně. „Přesně do toho Lesa jdete a já se bych se vůbec nedivil, kdybyste se někteří nevrátili v celku.“

„Ale –“ řekla Tracey. „Slyšela jsem, že tam jsou vlkodlaci a taky upíři, a všichni víme, co se stane, když se dívka potká s vlkodlakem a upírem najednou!“

Obrovský poloobr se zamračil. „Argusi, představoval jsem si, že přijdeš ty a třeba pár sedmáků. Nemá smysl tahat s sebou pomocníky, když na ně budu muset celou dobu dávat pozor.“

Argusova tvář se rozzářila krutým uspokojením. „Mají jen hlídkovat, ne? Měli na ty vlkodlaky myslet dřív, než se dostali do potíží, ne? Prostě je tam pošli. Neměli bychom na ně být hodní, Hagride, jsou tu přece za trest.“

Poloobr si mohutně povzdechl (znělo to, jako když normálnímu člověku vymáčknete z plic všechn vzduch potloukovou kletbou). „Svůj díl práce jsi udělal. Teď už to převezmu já.“

„Vrátím se za svítání,“ řekl Filch, „pro to, co z nich zbyde,“ dodal potměšile, obrátil se a jeho lampa se s pohupováním vzdalovala tmou, jak se vydal zpátky k hradu.

„Dobrá tedy,“ řekl Hagrid, „teď mě pozorně poslouchejte, protože to, co tu budeme v noci dělat, je nebezpečný, a já nechci, aby někdo zbytečně riskoval. Pojdte za mnou.“

Dovedl je až na samý okraj Lesa. Zvedl lampu a ukázal na úzkou, klikatou stezku, která mizela v hustém černém stromoví. Při pohledu do Lesa na Draca zavanul lehký větřík.

„Je tam něco, co nám žere jednorožce,“ řekl ten obrovský muž.

Draco přikývl. Vzdáleně si vzpomínal, že před několika týdny, koncem dubna, něco podobného slyšel.

„Povolal jste nás, abychom šli po stopě stříbřité krve až ke zraněnému jednorožci?“ nadšeně se ptala Tracey.

„Ne,“ řekl Draco, ale reflexivní úšklebek se mu podařilo zastavit. „Filch nám donesl předvolání ke školním trestu dnes v poledne při obědě. Pan Hagrid by nečekal tak dlouho, aby šel hledat zraněného jednorožce, a kdybychom něco takového hledali, hledali bychom ve dne, kdy je světlo. Takže,“ Draco zvedl prst, jako to viděl dělat

inspektora Leóna v divadelních hrách, „z toho můžeme vyvodit, že hledáme něco, co vychází jen v noci.“

„Jo,“ řekl poloobr a zněl zamyšleně. „Nejsi takovej, jakýho jsem tě čekal, Draco Malfoyi. Vlastně vůbec nejsi takovej, jakýho jsem si tě představoval. A ty teda budeš Tracey Davisová. Slyšel jsem o tobě, jsi z party nebožáčky slečny Grangerové.“ Rubeus Hagrid se podíval na dva starší Zmijozely a prohlížel si je ve světle svého zářícího deštníku. „A kdo jste vy? Nepamatuju si, že bych tě někdy viděl, chlapče.“

„Cornelia Waltová,“ řekla čarodějka, „a tohle je Jurij Julij,“ ukázala na slovansky vyhlížejícího chlapce, který mluvil o Kruvalu. „Jeho rodina je na návštěvě z ukrajinských zemí, takže je v Bradavicích jen na tento rok.“ Starší chlapec s lehce pohrdavým výrazem ve tváři kývl.

„Tohle je Tesák,“ řekl Hagrid a ukázal na psa.

Všech pět se jich vydalo do lesa.

„Co by mohlo zabíjet jednorožce?“ zeptal se Draco po několika minutách chůze. Draco něco málo o temných tvorech věděl, ale nemohl si vzpomenout na žádného, o kterém by se říkalo, že by lovil jednorožce. „Jaký druh tvora to dělá, ví někdo?“

„Vlkodlaci!“ řekla Tracey.

„Slečno Davisová?“ řekl Draco, a když se na něj podívala, mlčky ukázal prstem na měsíc. Dorůstal, ale ještě nebyl v úplňku.

„Aha, jasně,“ řekla Tracey.

„V Lese vlkodlaci nejsou,“ řekl Hagrid. „Jsou to většinou jen obyčejní kouzelníci. Vlci to taky být nemůžou, nejsou dost rychlí na to, aby jednorožce chytili. Jednorožci jsou mocná kouzelná stvoření, doteď jsem nezažil, že by je něco mohlo zranit.“

Draco poslouchal a přemýšlel o hádance téměř sám sobě navzdory. „Tak co by vůbec bylo dost rychlé na to, aby to dostihlo jednorožce?“

„Nemuselo by jít o rychlost,“ řekl Hagrid a vrhl na Draca nerozluštitelný pohled. „Různí tvorové tu loví nepřebornými způsoby. Jedem, tmou, pastmi. Impové, které nejde vidět, slyšet, ani si na ně nejde vzpomenout, i když už ti okusují tváře^[1]. Vždycky se tu dá objevit něco nového a úžasného.“

Přes měsíc přeletěl mrak a les, potemnělý jeho stínem, ozařovalo jen světlo Hagridova deštníku.

„Za sebe,“ pokračoval Hagrid, „myslím, že máme na krku pařížskou hydru. Pro kouzelníky nepředstavují hrozbu, stačí si je jen dostatečně dlouho držet od těla a nemůžete prohrát. Doslova, nemůžete prohrát, dokud

budete bojovat. Problém je, že většina tvorů to s pařížskou hydrou vzdá moc brzy. Chápete, nějaký čas trvá, než usekáte všechny hlavy.“

„Bah,“ řekl cizinec. „V Kruvalu se učíme bojovat s Buchholzovou hydrou^[2]. Nepředstavitelně zdlouhavější boj! Myslím to doslova, nejde si to představit. Prvňáci nám nevěří, když jim říkáme, že se vůbec dá vyhrát! Instruktor musí poskytnout vyšší řád a opakovat, dokud jim to nedojde.“

Téměř půl hodiny pokračovali hlouběji a hlouběji do lesa, až bylo téměř nemožné jít po cestě, protože stromy rostly příliš hustě.

Pak to Draco uviděl – cákance na kořenech stromů, které v měsíčním světle zářily jasnější barvou. „Je to –“
„Krev jednorožky,“ řekl Hagrid smutným hlasem.

Skrz spleť větve velkého dubu před sebou na mýtině uviděli bytost, která překrásně a smutně ležela na zemi a na hlíně kolem ní se měsíčním stříbrem leskly kaluže její krve. Jednorožka nebyla bílá, ale světle modrá, nebo se tak alespoň v měsíčním světle pod noční oblohou jevila. Štíhlé nohy jí trčely v podivných úhlech, zjevně zlomené, a její hříva se rozprostírala po tmavém listí, zelenočerná, ale s perleťovým leskem. Na boku měla malý bílý útvar podobný hvězdě, střed obklopený osmi rovnými paprsky.

Polovinu boku měla roztrženou, okraje rozervané jako od zubů, kosti a orgány obnažené.

V Dracově hrdle jako by se něco podivně zadržlo.

„To je ona,“ řekl Hagrid a jeho smutný šepot zněl tak nahlas, jako kdyby normální člověk mluvil. „Je furt tam, kde jsem ji ráno našel, tuhou jak veka. Je – byla – prvním jednorožcem, kterýho jsem v těchhle lesích potkal. Říkal jsem jí Alicorn, ale už na tom asi nezáleží.“

„Pojmenoval jsi jednorožku Alicorn,“ řekla starší dívka. Její hlas zněl trochu suše.

„Vždyť nemá křídla,“ řekla Tracey.

„Alicorn je roh jednorožce,“ řekl Hagrid, teď už hlasitěji. „Nevím, jak jste přišli na to, že to má bejt jednorožec s křídly, nic takovýho jsem nikdy neslyšel. Je to jak pojmenovat psa Tesák,“ ukázal na obrovského, vlkovi podobného psa, který mu sahal sotva po kolena. „Jak bys ji pojmenovala ty? Hannah nebo něco takovýho? Dal jsem jí jméno, které by něco znamenalo *pro ni*. Říkám tomu zdvořilost.“

Nikdo na to nic neřekl a vzápětí obrovitý muž ostře přikývl. „Odtud začneme pátrání, tohle je poslední místo, kde se to vyskytlo. Rozdělíme se na dvě skupiny a půjdeme po stopě oběma směry. Vy dva, Waltová a Julij, půjdete tudy, a vezmete si Tesáka. V Lese není nic, co by vám

ublížilo, když půjdete s Tesákem. Když najdete něco zajímavého, vystřelte zelený jiskry, a kdybyste se někdo dostali do potíží, vystřelte červený jiskry. Davisová a Malfoy jdou se mnou.“

Les byl černý a tichý. Rubeus Hagrid ztlumil světlo svého deštníku hned, jak se vydali na cestu, takže se Draco a Tracey museli řídit podle světla měsíce, což se neobešlo bez občasných zakopnutí a pádů. Procházeli kolem mechem porostlého pahýlu stromu, zvuk tekoucí vody vypovídal o potoku někde poblíž. Tu a tam paprsek měsíčního světla skrz větve nad nimi osvětlil na spadáném listí kapky stříbřitě modré krve; šli po krvavé stopě směrem k místu, kde tvor na jednorožku musel poprvé udeřit.

„Něco se o tobě proslýchá,“ řekl Hagrid tichým hlasem, když už chvíli šli.

„No, je to všechno pravda,“ řekla Tracey. „*Všechno.*“

„O tobě ne,“ řekl Hagrid. „Opravdu jsi pod veritasérem vypověděl, že jsi se snažil slečně Grangerové pomoci, a to hned třikrát?“

Draco chvíli zvažoval svá slova a nakonec řekl: „Ano.“ Nebylo by dobré vypadat, že se k zásluze chce horlivě přihlásit.

Obrovský muž zavrtěl hlavou a jeho velké nohy dál nehlučně dupaly lesem. „Upřímně řečeno, překvapuje mě to. A ty taky, Davisová, jak ses snažila dělat ve škole pořádek. Jsi si jistá, že tě moudrý klobouk zařadil správně? Neexistuje jediná zvrhlá čarodějka nebo kouzelník, kteří by nebyli ve Zmijozelu, tak se to vždycky říkalo.“

„To není pravda,“ řekla Tracey. „Co třeba Černý havran Xiaonan Tong, Spencer z pod Kopce, nebo pan Kayvon?“

„Kdo?“ zeptal se Hagrid.

„Prostě jedni z nejlepších temných čarodějů posledních dvou století,“ řekl Tracey. „Jsou to asi *ti* nejlepší z Bradavic, kteří nebyli ze Zmijozelu.“ Její hlas ztratil nadšení. „Slečna Grangerová mi vždycky říkala, že bych si měla načíst co nejvíc o všem, co –“

„*Každopádně*,“ řekl Draco rychle, „to teď není důležité, pane Hagrid. I kdyby –“ Draco si to v hlavě zpracovával a snažil se vymyslet, jak přiblížit rozdíl mezi *tíhnutím ke Zmijozelu u Temných* a *tíhnutím k Temnému u Zmijozelů* nevědeckými slovy. „I kdyby většina temných kouzelníků pocházela ze Zmijozelu, jen velmi málo Zmijozelských je temnými kouzelníky. Temných kouzelníků není zase tolik, takže ne všichni Zmijozelští mohou být jedním z nich.“
Nebo jak řekl otec, každý Malfoy by určitě měl znát

většinu tajných nauk, ale ty... *nákladnější* rituály bylo lepší přenechat užitečným bláznům, jako byl Amycus Carrow.

„Takže vy tvrdíte,“ řekl Hagrid, „že většina temných kouzelníků jsou Zmijozelové... ale...“

„Ale většina Zmijozelů nejsou temní kouzelníci,“ řekl Draco. Pocit, že to ještě nějaký čas potrvá, byl unavující, ale stejně jako v boji s hydrou bylo důležité nevzdávat to.

„Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel,“ řekl veliký muž ohromeně. „Ale, no, jestli nejste kolej hadů, tak proč – *schovejte se za ten strom!*“

Hagrid popadl Draca a Tracey a odtáhl je z pěšiny za obrovský dub. Vytáhl šipku, nabil ji do kuše a připravil se ke střelbě. Všichni tři poslouchali. Po suchém listí nedaleko odtud se něco plazilo: znělo to jako když se po zemi táhne lem pláště. Hagrid mžoural na temnou stezku, ale po několika vteřinách zvuk utichl.

„Já to věděl,“ zamumlal Hagrid. „Je tu něco, co by tu být nemělo.“

Hagrid v čele a Tracey s Dracem s hůlkami v rukou se vydali k místu, odkud se šustivý zvuk ozýval, ale nic nenašli, přestože pátrali ve stále větších kruzích a napínali uši, aby zachytili i ten nejslabší zvuk.

Dál procházeli mezi semknutými tmavými stromy. Draco se neustále ohlížel přes rameno, protože v něm

hlodal pocit, že je někdo sleduje. Zrovna prošli záhybem stezky, když Tracey vykřikla a někam ukazovala.

V dálce ve vzduchu zářila sprška rudých jisker.

„Vy dva čekejte tady!“ křikl na ně Hagrid. „Zůstaňte, kde jste, já se pro vás vrátím!“

Než stačil Draco cokoli říct, Hagrid se otočil a vyřítil se do podrostu.

Draco a Tracey stáli a dívali se na sebe, dokud neslyšeli nic než šustění listí kolem sebe. Tracey vypadala vyděšeně, ale snažila se to skrývat. Draco se spíš než cokoli jiného cítil otrávený. Rubeus Hagrid očividně při plánování dnešní noci nevěnoval ani pět vteřin plánování chvíle, kdy by se něco skutečně pokazilo.

„Co teď?“ zeptala se Tracey a její hlas zněl trochu vysoko.

„Počkáme, až se pan Hagrid vrátí.“

Minuty se vlekly. Dracovy uši se zdály bystřejší než obvykle, zachycoval každý povzdech větru, každou praskající větvičku. Tracey každou chvíli pohlížela na měsíc, jako by se chtěla ujistit, že ještě není v úplňku.

„Asi –“ zašeptala Tracey, „začínám být trochu nervózní, pane Malfoyi.“

Draco o tom chvíli přemýšlel. Upřímně řečeno, *něco* na tom bylo... nešlo o to, že by byl zbabělec, nebo že by se teď

dokonce bál. Ale v Bradavicích došlo k vraždě, a kdyby teď sám sebe sledoval v divadelní hře, kde by ho v Zapovězeném lese opustil přátelský poloobr, měl by teď chuť na chlapce na jevišti zakřičet, že by měl...

Draco sáhl do hábitu a vytáhl zrcátko. Zaťukání na jeho povrch ukázalo muže v červeném hábitu, který se téměř okamžitě zamračil.

„Kapitán bystrozorů Eneasz Brodski,“ pronesl muž zřetelně a Tracey to v tichém lese polekalo. „Co se děje, Draco Malfoyi?“

„Čekejte ode mě hlášení v desetiminutových intervalech,“ řekl Draco. Rozhodl se, že si nebude stěžovat přímo na to, že dostal trest po škole. Nechtěl vypadat jako rozmazlený spratek. „Když nebudu reagovat, přijďte si pro mě. Jsem v Zapovězeném lese.“

Bystrozor v zrcátku pozvedl obočí. „Co děláte v Zapovězeném lese, pane Malfoyi?“

„Hledám s panem Hagridem něco, co žere jednorožce,“ řekl Draco, klepnutím zrcátko vypnul a schoval ho zpátky do hábitu dřív, než se bystrozor stačil zeptat na jeho trest nebo mu říct něco o tom, že si nemá stěžovat.

Tracey k němu otočila hlavu, ale byla příliš tma na to, aby mohl vidět její výraz. „Um, dík,“ zašeptala.

Těch pár listů, které už stačily na svých větvích vyrašit, zašustilo, když lesem proletěl další, chladnější závan větru.

Tracey znovu promluvila o něco hlasitěji: „Nemusel jsi –“ řekla a zněla trochu plaše.

„Neřešte to, slečno Davisová.“

Traceyina tmavá silueta si přiložila ruku na tvář, jako by chtěla zakrýt ruměnc, který by stejně nebyl vidět. „Chci říct, ne kvůli *mně* –“

„Ne, opravdu,“ řekl Draco. „Neřešte to. Vůbec.“ Pohrozil by jí, že vytáhne zrcátko a přikáže kapitánu Brodskému, aby *ji* nezachraňoval, ale bál se, že i to by mohla považovat za flirtování.

Silueta Traceyiny hlavy se od něj odvrátila, jak se podívala jinam. Nakonec řekla tenčím hláskem: „Je to příliš rychle, že –“

Lesem se ozval vysoký skřek, který nezněl tak docela lidsky, skřek něčeho, co by se mohlo podobat koni, a Tracey zaječela a rozběhla se.

„*Ne, ty trubko!*“ zařval Draco a vrhl se za ní. Ten zvuk byl tak strašidelný, že si Draco nebyl jistý, odkud přišel – ale připadalo mu, že Tracey Davisová se nejspíš rozběhla přímo ke zdroji toho děsivého skřeku.

Ostružiny šlehalý Draca do očí, musel si držet jednu ruku před obličejem, aby si je chránil, a přitom se snažil neztratit Tracey z dohledu, protože se zdálo být zřejmé, že kdyby to byla hra a oni se rozdělili, *jeden* z nich by musel zemřít. Draco pomyslel na zrcátko, které měl uložené v hábitu, ale nějak věděl, že kdyby se ho za běhu pokusil jednou rukou vytáhnout, zrcátko by nevyhnutelně muselo spadnout a ztratit se –

Před ním se Tracey zastavila a Dracovi se na okamžik ulevilo, než si všiml proč.

Na zemi ležela další jednorožka, obklopená pomalu se zvětšující kaluží stříbrné krve, jejíž okraj se po zemi šířil jako rozlitá rtuť. Její srst byla fialová jako barva noční oblohy, roh měl stejnou barvu soumraku, jako její kůže, a její viditelný bok nesl růžovou hvězdicovitou skvrnu s bílými flíčky kolem. Dracovi ten pohled rval srdce, dokonce ještě víc než u první jednorožky, protože oči této jednorožky hleděly skelně přímo na něj, a protože tam taky byl –

– rozmazaný, pokroucený tvar –

– krmící se z otevřené rány na boku jednorožky, jako by z ní pil –

– Draco tomu nerozuměl, jako by nedokázal rozpoznat, co vlastně vidí –

– *dívalo se to na ně.*

Zdálo se, že se ta rozmazaná, vroucí, nepoznatelná tma obrací k nim. Uniklo z ní zasyčení, podobné syčení nejvíc smrtícího hada, jaký kdy existoval, něčeho nebezpečnějšího než jakýkoli modrý krait.

Pak se sklonil zpět nad roztržený bok jednorožky a pokračoval v pití.

Draco držel v ruce zrcátko, ale to zůstávalo nečinné, i když na něj prstem poklepal pořád dokola.

Tracey teď držela hůlku a říkala věci jako „Prismatis“ a „Mdloby na tebe“, ale nic se nedělo.

Pak se ten kypící obrys zvedl jako když se člověk zvedá na nohy, jenže ne tak docela; a pak se zdál pohnout vpřed jakýmsi podivným přískokem přes nohy umírající jednorožky a přiblížil se k nim dvěma.

Tracey ho zatahala za rukáv a pak se otočila, aby utíkala před věcí, která dokázala uhnat jednorožce. Než stačila udělat tři kroky, ozvalo se další strašlivé zasyčení, které ho pálilo v uších, a Tracey padla na zem a přestala se hýbat.

Někde v pozadí své mysli Draco věděl, že teď zemře. I kdyby bystrozor kontaktoval jeho zrcátko právě v tomto okamžiku, neexistoval způsob, jak by se sem kdokoli mohl dostat dostatečně rychle. Neměli dost času.

Útěk nezafungoval.

Harry Potter a Průhledy

Regionalita: Vltava

Magie nezafungovala.

Kypící obrys se blížil a Draco se ve svých posledních chvílích snažil na něco přijít.

Pak se z noční oblohy vyřítila planoucí stříbrná světelná koule, která tam visela a osvětlovala les jako ve dne, a horký obrys uskočil dozadu, jako by se toho světla zděsil.

Z oblohy se snesla čtyři košťata, tři bystrozoři s pestrobarevnými štíty a Harry Potter s napřaženou hůlkou, usazený za profesorkou McGonagallovou ve větším štítu.

„Utíkejte odsud!“ zakřičela profesorka McGonagallová –
- jen o chvílinku předtím, než ta kypící věc vydala další strašlivé zasyčení a všechna ochranná kouzla zhasla. Tři bystrozoři i profesorka McGonagallová spadli z košťat a těžce žuchli na lesní půdu, kde zůstali nehybně ležet.

Draco se nedokázal nadechnout kvůli nejsilnějšímu strachu, jaký kdy v životě cítil, a který mu svíral celou hrud' a obtáčel své úponky kolem jeho srdce.

Harry Potter, který zůstal nedotčen, mlčky naváděl své koště k zemi –

– a pak seskočil, aby se postavil mezi Draca a kypící obrys jako živý štít.

„Utíkej!“ řekl Harry Potter a pohlédl přes rameno, aby se podíval na Draca. Stříbrné měsíční světlo mu osvětlovalo tvář.

„Utíkej, Draco! Já to zadržím!“

„Sám s tím bojovat nemůžeš!“ vykřikl hlasitě Draco. Žaludek mu sevřela nevolnost, svíravý pocit, který se při zapátrání v paměti zdál být zároveň podobný pocitu viny, ale zároveň jiný, jako by obsahoval stejné pocity, ale ne všechny ty emoce.

„Musím,“ řekl Harry Potter zachmuřeně. „Běž!“

„Harry, já – já se omlouvám, za všechno – já –“ Později, když na to vzpomínal, si nemohl vzpomenout, za co se chtěl omlouvat, možná to bylo za to, že chtěl před časem převzít Harryho spiknutí.

Kypící postava, která se teď zdála ještě černější a děsivější, se vznesla do vzduchu a vznášela se nad zemí.

„JDI!“ vykřikl Harry.

Draco se otočil a bezhlavě utíkal do lesa a ani nedbal, že ho větve šlehaly do obličeje. Za sebou uslyšel další strašlivé zasyčení a Harryho hlas, který se zesílil a zakřičel něco, čemu Draco z dálky nedokázal rozumět; Draco jen na okamžik otočil hlavu, aby se ohlédl, a v tu chvíli do něčeho narazil, silně se praštil do hlavy a ztratil vědomí.

Harry pevně svíral hůlku a kolem něj zářil prizmatický štít. Vyrovnaně hleděl na kypící rozmazanou postavu před sebou a řekl: „Co to u všech všudy děláte?“

Vroucí šmouhy se rozplynuly, přeformovaly a uvolnily zpět do podoby zahalené kapucí. Ať už tu pracovalo jakékoli skrytí – spíše zařízení než kouzlo, tipoval Harry, protože magii by na sebe cítil působit – bránilo to jeho mysli rozpoznat podobu, a dokonce i to, že jde o člověka. Ale nebránilo to Harrymu rozpoznat palčivý pocit zkázy.

Profesor Quirrell se napřímil a se stříbrnou krví po celé přední části svého černého pláště si při pohledu na padlé postavy tří bystrozorů, Tracey Davisové, Draca Malfoye a profesorky McGonagallové povzdechl. „Upřímně jsem si myslel,“ zamumlal profesor Quirrell, „že jsem to zrcátko zablokoval, aniž bych spustil alarm. Co dělali dva Zmijozelové z prvního ročníku sami v Zapovězeném lese? Pan Malfoy má přece víc rozumu než aby... To je ale flasko.“

Harry neodpověděl. Pocit zmaru byl tak silný, že si Harry nepamatoval, že by ho kdy v takové míře cítil, a pocit moci ve vzduchu byl téměř hmatatelný. Nějaká jeho část byla stále ještě niterně šokována tím, jak rychle se štíty kolem bystrozorů rozpadly. Téměř si ani nestihl všimnout posloupnosti barevných výpadů, které štíty roztrhaly jako hedvábný papír. Souboj, který profesor Quirrell svedl s bystrozorem v Azkabanu, působil teď jako výsměch, jako dětská hra – i když profesor Quirrell už

tehdy tvrdil, že kdyby bojoval doopravdy, bystrozor by byl ve vteřinách mrtvý; Harry až teď viděl, že to skutečně byla pravda.

Jak vysoko vůbec ten žebříček moci sahal?

„Chápu to tak,“ řekl Harry a držel svůj hlas v klidu, „že to, že se živíte jednorožci, má něco společného s tím, proč vás vyhodí z místa profesora obrany. Nepředpokládám, že byste měl chuť mi to vysvětlit do větších podrobností?“

Profesor Quirrell se na něj podíval. Téměř hmatatelný pocit moci ve vzduchu jako by se zmenšil a stáhl se zpět do profesora obrany. „Vysvětlím vám to,“ řekl profesor obrany. „Nejdřív ale musím seslat několik paměťových kouzel a pak si o tom můžeme jít promluvit jinam, protože by nebylo moudré, abych tu zůstával. Je mi jasné, že se do této chvíle vrátíte později.“

Harry si dovilil prohlédnout plášť, který ovládal, a věděl, že vedle něj stojí jiný Harry, skrytý pod svou vlastní relikvií smrti. Harry pak svému plášti nakázal, aby ho sama před sebou opět skryl, a ten to udělal; vnímat své budoucí já znamenalo, že se později bude muset chovat přesně podle vzpomínky.

„Má pro to překvapivě dobré vysvětlení,“ řekl Harryho vlastní hlas, který v uších přítomného Harryho zněl podivně.

Přítomný Harry si ta slova zapamatoval, jak nejlépe dokázal. Nic dalšího už si neřekli.

Profesor Quirrell přistoupil k Dracově postavě a odříkal kouzlo pro falešnou vzpomínku. Stál nad ním snad minutu, zdánlivě odpojený od celého světa.

Harry posledních pár týdnů studoval Obliviate – a ačkoli nemohl při sesílání kouzel pomáhat, pokud se nechtěl téměř úplně vyčerpat a dosáhnout jen toho, že by nějaký bystrozor přišel o všechny vzpomínky, týkající se modré barvy. Ale Harry už měl docela dobrou představu, jaké soustředění vyžadovalo mnohem obtížnější kouzlo pro falešné vzpomínky. Bylo potřeba pokusit se ve vlastní hlavě prožít celý život toho druhého člověka, alespoň pokud jste chtěli falešné vzpomínky vytvořit s menším zpomalením než šestnáct ku jedné, když jste vytvářeli šestnáct hlavních samostatných paměťových stop. Mohlo to působit klidně, nemuselo to být navenek znát, ale Harry teď věděl, jak obtížné to je, a věděl, že to na něj dělá dojem.

Profesor Quirrell skončil a přešel k Tracey Davisové, pak ke třem bystrozorům a nakonec k profesorce McGonagallové. Harry vyčkával, ale budoucí Harry neprotestoval. Bylo možné, že ani profesorka McGonagallová, kdyby byla vzhůru, by neprotestovala.

Ještě nebyl svaťák^[3] a věděl, že ho čeká překvapivě dobré vysvětlení.

Dracovo omráčené tělo se gestem zvedlo, odletělo kousek do lesa a bylo opatrně položeno na zem. Pak profesor Quirrell posledním gestem vyrval z jednorožcova boku obrovský kus, který za sebou zanechal otrhané okraje; syrové maso se vznášelo ve vzduchu, pak se zavlilo Mizením a bylo pryč.

„Hotovo,“ řekl profesor Quirrell. „Musím odsud odejít, pane Pottere. Pojďte se mnou a zůstaňte tady.“

Profesor Quirrell se vydal pryč a Harry ho v dostatečné vzdálenosti následoval.

Chvíli šli mlčky lesem, než Harry v dálce zaslechl slabé hlasy. Pravděpodobně další skupina bystrozorů, která se vydala za skupinou, která ztratila kontakt. Co na to říkalo jeho budoucí já Harry nevěděl.

„Neobjeví nás, ani neuslyší naše slova,“ řekl profesor Quirrell. Pocit moci a zkázy kolem profesora obrany byly pořád silné. Muž se posadil na pařez, na který dopadalo světlo měsíce téměř v úplňku. „Nejdřív bych měl říct, že až budete v budoucnu mluvit s bystrozory, měl byste jim říct, že jste tu kypící temnotu zaplašil podobně jako toho mozkomora. To je to, co si pan Malfoy bude pamatovat, že viděl.“ Profesor Quirrell si trochu povzdechl. „Mohlo by to

vyvolat jisté znepokojení, kdyby dospěli k závěru, že v Zapovězeném lese se pohybuje nějaká hrůza příbuzná mozkomorům a dost silná na to, aby prolomila bystrozorům štíty. Ale nenapadlo mě, co jiného udělat. Jestli po tomhle bude les lépe strážný – no, s trochou štěstí už jsem do sebe dostal, co jsem potřeboval. Mohl byste mi říct, jak jste sem tak rychle dorazil? Jak jste věděl, že pan Malfoy je v potížích?“

Když se kapitán Brodski dozvěděl, že Draco Malfoy je v Zapovězeném lese, nejspíš ve společnosti Rubeuse Hagrida, začal zjišťovat, kdo to povolil, a to se mu nedařilo až do chvíle, kdy se Draco Malfoy nenahlásil. Navzdory Harryho protestům odmítl kapitán bystrozorů, který byl oprávněn vědět o obračcích času, povolit nasazení do chvíli před zmeškaným nahlášením se; to byl ohledně času standardní postup. Brodski ale dal Harrymu písemný rozkaz, kterým mu umožnil vrátit se v čase a povolat trojici bystrozorů tak, aby na místo dorazili jednu vteřinu po chvíli, kdy se Draco měl nahlásit. K nalezení Draca bylo použito kouzlo Patronus, kterému Harry úspěšně dal tvar koule čistého stříbrného světla, a letka bystrozorů dorazila na místo na vteřinu přesně.

„To bohužel nemohu prozradit,“ odpověděl Harry vyrovnaně. Profesor Quirrell byl stále jedním z hlavních

podezřelých a nebylo by vhodné, aby se dozvěděl podrobnosti. „Nicméně, proč že vlastně potřebujete jíst jednorožce?“

„Ah,“ řekl profesor Quirrell. „Ohledně tohoto...“ Na okamžik zaváhal. „Pil jsem jejich krev, nejedl jsem je. Chybějící maso a známky trhání na těle měly případ zastříť, aby to vypadalo jako nějaký jiný dravec. Využití pro krev jednorožců je až příliš známé.“

„Já ho neznám,“ řekl Harry.

„Já vím, že ne,“ řekl profesor obrany ostře. „Jinak byste mě s tím neotravoval. Jednorožčí krev má moc na čas uchovávat vás při životě, i když jste na samém pokraji smrti.“

Na krátký časový úsek Harryho mozek tvrdil, že ta slova odmítá zpracovávat, což byla samozřejmě lež, protože člověk nemohl znát význam slov, který mu nebylo dovoleno zpracovat, aniž by ho už zpracoval.

Harryho se zmocnil zvláštní pocit prázdnoty, absence reakcí, možná takhle se cítili druzí lidé, když někdo opustil známé scénáře a oni nemohli přijít na nic, co by mohli říct nebo udělat.

Samozřejmě, že profesor Quirrell nebyl jen občas nemocný, ale umíral.

Profesor Quirrell věděl, že umírá. Koneckonců se dobrovolně přihlásil na místo profesora obrany v Bradavicích.

Samozřejmě, že se jeho stav postupem školního roku zhoršoval. Samozřejmě, že nemoci, které se postupně zhoršovaly, měly předvídatelný konec.

Harryho mozek už to určitě věděl, někde v bezpečných místech v pozadí mysli, kde mohl odmítnout zpracovávat věci, které už zpracoval.

To byl samozřejmě důvod, proč profesor Quirrell nemohl příští rok učit bojovou magii. Profesorka McGonagallová by ho ani nemusela vyhodit. Prostě bude –
– mrtvý.

„Ne,“ řekl Harry trochu roztřeseným hlasem. „Musí existovat nějaký způsob –“

„Nejsem hloupý a ani nijak zvlášť netoužím po smrti. Už jsem to zkoumal. Musel jsem zajít takhle daleko, abych vůbec dodržel své vyučovací plány, protože jsem měl méně času, než jsem si myslel, a –“ Hlava temné měsíční postavy se odvrátila. „Nemyslím, že bych to chtěl probírat, pane Pottere.“

V Harrym se zatajil dech. Bublalo v něm příliš mnoho emocí najednou. Po odmítání přišel hněv, podle

posloupnosti, kterou si sice někdo prostě vymyslel, ale přesto se zdála být až překvapivě odpovídající.

„A proč –“ Harrymu se znovu zatajil dech. „Proč tedy není krev jednorožce běžnou součástí léčitelských balíčků? Aby šlo lidi udržet při životě, i když jsou na pokraji smrti, protože jim něco ukouslo nohy?“

„Protože má trvalé vedlejší účinky,“ řekl tiše profesor Quirrell.

„Vedlejší účinky? *Vedlejší účinky? Jaký vedlejší účinek je z lékařského hlediska horší než SMRT?*“ Harryho hlas se při posledním slově zvýšil, až začal křičet.

„Ne každý přemýšlí stejně jako my, pane Pottere. I když, abychom byli spravedliví, krev musí pocházet z živého jednorožce a ten musí během pití zemřít. Jinak bych tu nebyl.“

Harry se otočil a zadíval se na okolní stromy. „U svatého Munga by mohli mít celé stádo jednorožců. Pacienty tam přenesete nebo přemístíte.“

„Ano, to by šlo.“

Harryho tvář se stáhla, což bylo vedle třesoucích se rukou jediné vnější znamení všeho, co se v něm odehrávalo. Potřeboval křičet, potreboval nějaké východisko, potreboval *něco*, co nedokázal pojmenovat, až

nakonec Harry namířil hůlku na strom a vykřikl: „*Diffindo!*“

Ozval se ostrý trhavý zvuk a ve dřevě se objevil řez.
„*Diffindo!*“

Další řez. Harry se toto kouzlo naučil teprve před deseti dny, když se začal vážně věnovat sebeobraně. Teoreticky to bylo kouzlo pro druhý ročník, ale zdálo se, že hněv, který jím proudil, nezná mezí, teď už věděl dost na to, aby se nevyčerpal, a ještě měl sílu.

„*Diffindo!*“ Harry tentokrát zamířil na větev, která se s rachotem větviček a listí zřítily na zem.

Zdálo se, že v něm nejsou žádné slzy, jen tlak bez odtoku.

„Nechám vás tu,“ řekl profesor Quirrell tiše. Profesor obrany se zvedl z pařezu. Na černém plášti, který měl na sobě, se stále ještě měsíčně leskla krev jednorožky. Přetáhl si kapuci přes hlavu.

101. Preventivní opatření, část 2. – Kentaur

Harry stál zadýchaný uprostřed zpustošeného kruhu v lese. Zničil toho víc, než by měl prvák dokázat sám. Řezací kouzlo nedokázalo porazit strom, a tak začal přeměňovat příčné řezy dřevem. Pokácet malý kruh stromů jeho pocity nijak nespravilo, všechny ty emoce v něm pořád byly, ale když ničil stromy, aspoň nemyslel na to, že těm pocitům nemůže dát volný průchod.

Když Harrymu na kouzlení došly síly, začal holýma rukama odtrhávat větve a lámat je. Ruce mu krvácely, ale nešlo o nic, co by madam Pomfreyová nedokázala ráno napravit. Jen temná magie dokázala kouzelníkům způsobit trvalé jizvy.

Začalo být slyšet, jak se v lese něco pohybuje, znělo to jako dusot koňských kopyt, a Harry se otočil a znovu pozvedl hůlku. Část jeho magie se během doby, kdy používal ruce, doplnila. Poprvé ho napadlo, že je v Zapovězeném lese sám a dělá hluk.

To, co se vynořilo v měsíčním světle, nebyl jednorožec, jak Harry očekával, ale tvor, jehož dolní část byla koňská, v měsíčním světle bílohnědá a lesklá, a horní část tvořila obnažená hrud' muže s dlouhými bílými vlasy. Měsíční

světlo osvítilo kentaurovu tvář a Harry viděl, že oči má téměř stejně modré jako Brumbál, téměř safírové.

V jedné ruce kentaur držel dlouhé dřevěné kopí s až příliš velkou kovovou čepelí, jejíž ostří se v měsíčním světle nelesklo. Jak Harry kdysi četl, lesklé ostří by bylo známkou tupé čepele.

„Takže,“ řekl kentaur. Jeho hlas byl mocný, hluboký a mužský. „Tak tady jsi, obklopen zkázou. Ve vzduchu cítím krev jednorožce, krev nevinného tvora, zabitého, aby se někdo zachránil.“

Náhly záchvěv strachu přivedl Harryho do přítomnosti a on rychle řekl: „Není to tak, jak to vypadá.“

„Já vím. Hvězdy samy ukazují tvou nevinnost, což je celkem ironické.“ Kentaur udělal krok k Harrymu na malé mýtině a stále držel kopí vzpřímeně. „Zvláštní slovo, *nevinnost*. Znamená jak nedostatek vědomostí, jako nevinnost dítěte, tak i nepřítomnost zavinění. Jen ten, kdo je zcela nevědomý, může nenést celou odpovědnost za následky svých činů. Neví, co dělá, a proto může škodit bez škodlivého úmyslu; takový význam má to slovo.“ Hluboký hlas v lese neměl ozvěnu.

Harry se zahleděl na hrot kopí a uvědomil si, že měl popadnout svůj obraceč času hned, jak kentaura uviděl. Kdyby se teď Harry pokusil sáhnout pod své roucho, kopí

ho mohlo zasáhnout dřív, kdyby byl kentaur dost rychlý. „Jednou jsem četl,“ řekl Harry a jeho hlas zněl trochu nejistě, jak se snažil přiřadit hluboce znějící slova k hluboce znějícím slovům, „že není správné považovat malé děti za nevinné, protože nevědět není totéž jako nevybrat si. Že děti si navzájem ubližují třeba při rvačkách ve škole, protože ještě nemají moc způsobit větší škody. A někteří dospělí páchají velké škody. Ale nejsou tedy dospělí, kteří neškodí, nevinnější než děti?“

„Moudrost kouzelníků,“ řekl kentaur.

„Spíš moudrost mudlů.“

„O nemagických toho vím jen málo. Mars byl v poslední době slabý, ale je čím dál jasnější.“ Kentaur udělal další krok vpřed, takže se dostal téměř na dosah Harryho.

Harry se neodvážil vzhlédnout k obloze. „To znamená, že se Mars přibližuje k Zemi, protože obě planety obíhají kolem Slunce. Mars odráží stejné množství slunečního světla jako vždycky, jen je k nám blíž. Jak to myslíte, že hvězdy ukazují mou nevinnost?“

„Noční obloha ke kentaurům promlouvá. Díky ní víme, co víme. Dnes už kouzelníky tyto věci neučí?“ Kentaur se zatvářil opovržlivě.

„Já... snažil jsem se najít nějaké kentaury, když jsem zkoumal věštění. Většina autorů kentaurů věštění

zesměšňovala, aniž by vysvětlili proč, kouzelníci nerozumí pravidlům argumentace, zesměšnění nějaké myšlenky nebo osoby jim připadá stejně hodnotné, jako kdyby proti ní přinesli důkazy... Myslel jsem, že ta část o kentaurech a astrologii je jen další zesměšnění...“

„Proč?“ zeptal se kentaur a zvědavě naklonil hlavu.

„Protože vývoj planet je předvídatelný na tisíce let dopředu. Kdybych si promluvil se správnými mudly, mohl bych vám ukázat diagram, jak přesně budou planety vypadat z tohoto místa za deset let. Dokázal byste na jeho základě něco předpovědět?“

Kentaur zavrtěl hlavou. „Z diagramu? Ne. Světlo planet, komety, drobné posuny ve hvězdách, nic z toho bych neviděl.“

„Oběžné dráhy komet jsou také stanoveny na tisíce let dopředu, takže by neměly příliš souviset s aktuálními událostmi. A světlu hvězd trvá roky, než se dostane od hvězd k Zemi, a hvězdy se vůbec nepohybují, ne viditelně. Takže zřejmá hypotéza je, že kentauři mají vrozené magické nadání pro věštění, které si prostě, no, *projektují* na noční oblohu.“

„Možná,“ řekl kentaur zamyšleně. Sklonil hlavu.

„Ostatní by tě za taková slova udeřili, ale já jsem se vždycky snažil poznat, co neznám. Jak může noční obloha

předpovídat budoucnost – to určitě nevím. Je dost těžké se tomu vůbec naučit. Jediné, co mohu říci, synu Lily, je, že i kdyby to, co říkáš, byla pravda, nezdá se mi to užitečné.“

Harry si dovilil trochu se uvolnit; oslovení ‚synu Lily‘ naznačovalo, že ho kentaur považuje za víc než jen za náhodného vetřelce v lese. Kromě toho by útok na studenta Bradavic nejspíš znamenal pro nekouzelnický kmen kentaurů v lesích nějaké následky a kentaur to nejspíš věděl... „Co se mudlové naučili je, že v pravdě, ve všech kouscích pravdy, které se navzájem ovlivňují, je síla, kterou můžeš najít jen tak, že objevíš co nejvíc pravd. Abyste to dokázali, nemůžete zastávat falešná přesvědčení, a to ani tím, že řeknete, že falešné přesvědčení je užitečné. Mohlo by se zdát, že nezáleží na tom, jestli se vaše předpovědi skutečně zakládají na hvězdách, nebo zda jde o vrozený talent, který se do nich projektuje. Ale kdybyste chtěl skutečně porozumět věštění, nebo samotným hvězdám, skutečná pravda o předpovědích kentaurů by byla faktem, který má význam pro jiné pravdy.“

Kentaur pomalu přikývl. „Takže lidé bez hůlek jsou moudřejší než kouzelníci. To je dobré! Řekni mi, synu Lily, říkají mudlové ve své moudrosti něco o tom, že brzy bude nebe prázdné?“

„Prázdné?“ Harry se zeptal. „Ehm... ne?“

„Ostatní kentauři v tomto lese se zdrželi tvé přítomnosti, neboť jsme přísahali, že se nebudeme stavět proti běhu nebes. Protože tím, že se zapleteme do tvého osudu, bychom už nemuseli být nevinnými v tom, co přijde. Jen já jsem se k tobě odvážil přiblížit.“

„Nějak... tomu nerozumím.“

„Nerozumíš. Jsi právě tak nevinný, jak hvězdy říkají. A zabít nevinného, abys zachránil sebe, je strašný čin. Od toho dne by člověk žil jen polovičatý, prokletý život. Kdyby kentaur zabil hříbě, byl by jistojistě zavržen.“

Kopí udělalo bleskový pohyb, příliš rychlý, než aby ho Harryho oči stíhaly, a vyrazilo mu hůlku z ruky.

Další silná rána zasáhla Harryho na solar a on se s dávením a lapáním po dechu svalil na lesní půdu.

Harry natáhl ruku do svého hábitu pro obrazeč času, a kopí mu ruku odrazilo silou, která mu málem zlomila prsty, natáhl se druhou rukou a ta byla odražena také –

„Omlouvám se, Harry Pottere,“ řekl kentaur a pohlédl na něj doširoka otevřenýma očima. Kopí se zatočilo a vyletělo vzhůru, kde zachytilo rudý blesk. Pak kentaur kopí upustil a zoufale uskočil, když kolem něj proletěl zelený záblesk světla, následovaný dalším zeleným

zábleskem, a pak třetí zelený záblesk kentaura přímo zasáhl.

Kentaur padl a už se nepohnul.

Harrymu zabralo docela, než popadl dech, než se zvedl na nohy, než sebral svou hůlku a než zakrákal: „Cože?“

To už se ale pocit zmaru a ve vzduchu téměř hmatatelné moci opět přiblížil.

„P– profesor Quirrell? Co tady děláte?“

„No,“ řekl muž v černém plášti zamyšleně, „potřeboval jste se uprostřed noci *rozzuřit* a ztropit hlasitou scénu v Zapovězeném lese a *já* jsem musel odejít za hranici vaší schopnosti mě odhalit a odtud vás hlídat. V Zakázaném lese studenty nenecháváme o samotě. To už by vám mělo být jasné.“

Harry hleděl na padlého kentaura.

Koňský tvar nedýchal.

„Vy – vy jste ho *zabil*, to byla Avada Kedavra –“

„Ne vždycky chápu, jak si ostatní lidé představují fungování morálky, pane Pottere, ale i já vím, že podle konvenční morálky je přijatelné zabíjet nelidské tvory, kteří se chystají zabít kouzelnické dítě. Možná vás nezajímá ta nelidská část, ale on se vás chystal *zabít*. Nebyl nevinný –“

Profesor obrany se zastavil a díval se na Harryho, který zvedl jednu třesoucí se ruku k obličeji.

„Dobrá,“ řekl profesor obrany, „řekl jsem, co jsem chtěl říct, a vy si nad tím teď můžete přemýšlet. Kentaurská kopí dokážou blokovat mnohá kouzla, ale nikdo se o blokování nepokouší, když vidí, že kouzlo má jistý odstín zelené. Pro tento účel je užitečné znát několik zelených omračujících kleteb. Opravdu, pane Pottere, už byste měl chápat, jak pracuji.“

Profesor obrany se přiblížil ke kentaurovu tělu a Harry bezděčně o krok ustoupil a pak ještě o jeden, jak se v něm zvedl strašlivý pocit: *PŘESTAŇTE, NE* –

Profesor obrany poklekl a přiložil hůlku ke kentaurově hlavě.

Hůlka tam nějakou dobu zůstala.

Kentaur se zvedl a znovu se nadechl, ale oči měl prázdné.

„O těchto chvílích si nebudeš nic pamatovat,“ přikázal profesor obrany. „Odejdi a zapomeň na všechno, co se stalo této noci.“

Kentaur odkráčel a jeho čtyři koňské nohy se pohybovaly v podivném souladu.

„Spokojený?“ řekl profesor obrany a znělo to poněkud zatrpkle.

Harry měl pořád pocit, že jeho mozek je rozbitý. „Chtěl mě zabít.“

„U Merlina – ano, chtěl vás zabít. Zvykejte si na to. Jen nudní lidé to nikdy nezažijí.“

Harryho hlas byl chraplavý. „Proč – proč chtěl –“

„Důvodů může být spousta. Lhal bych, kdybych řekl, že jsem sám nikdy neuvažoval o tom, že bych vás zabil.“

Harry zíral na místo, kde kentaur vešel mezi stromy.

Jeho mozek byl pořád napůl rozbitý, jako když je špatně seřízený motor, ale každopádně nechápal, jak by to šlo považovat za dobré znamení.

Zpráva o tom, že Draca Malfoye málem sežrala stvůra, stačila k tomu, aby byl Brumbál povolán zpět, ať už byl kdekoli, aby byl probuzen lord Malfoy a pohledný manžel lady Greengrassové, a aby povolali Amélii Bonesovou. Domnělá přítomnost takové stvůry vyvolala skepsi i u Brumbála a byla nadnesena možnost falešných vzpomínek. Harry prohlásil (po vnitřní debatě o důsledcích toho, že lidé uvěří, že se tu pohybuje démon), že si vlastně nepamatuje, že by musel vynaložit stejné úsilí, jaké vynaložil na vystrašení mozkomora, ta temná věc prostě odešla; což bylo to, co by se dalo očekávat v případě, že někdo vytvoří falešnou vzpomínku na něco, co

ve skutečnosti nevěděl, jak Harry udělal. Padla jména Bellatrix Blackové, Severuse Snapea a Quirinuse Quirrella jakožto kouzelníků dostatečně silných na to, aby si podmanili všechny přítomné a seslali kouzlo falešné vzpomínky, a Harry věděl, že Lucius myslí na Brumbála. Ve dvě hodiny ráno došlo na svědectví bystrozorů, diskuse v kruhu, obviňující pohledy a uštěpačné poznámky. Došlo na návrhy, hlasování a důsledky.

„Máš dojem,“ řekl ředitel Brumbál tiše Harrymu, když bylo po všem a oni dva osaměli, „že Bradavice tak, jak jsi je pozměnil, jsou posunem k lepšímu?“

Harry seděl s lokty na kolenou a obličejem položeným na dlaních v konferenční místnosti, ze které už všichni ostatní odešli. Profesorka McGonagallová, která nepoužívala obraceč času tak běžně jako oni dva, se rychle odebrala do postele.

„Ano,“ odpověděl Harry po příliš dlouhém váhání. „Z mého pohledu, pane řediteli, jsou věci v Bradavicích konečně, konečně normální. Takhle by to mělo vypadat, když někdo v noci pošle čtyři děti do Zapovězeného lesa. Měl by z toho být obrovský povyk, měli by se tu objevit vyšetřovatelé a zodpovědná osoba by měla dostat padáka.“

„Takže si myslíš, že by bylo dobře,“ řekl Brumbál tiše, „kdyby muž, kterého označuješ za zodpovědného, dostal,

jak jsi to řekl, padáka.“

„Ano, myslím.“

„Argus Filch této škole sloužil po celá desetiletí.“

„A když mu podali veritasérum,“ řekl Harry unaveně, „prozradil Argus Filch, že poslal jedenáctiletého chlapce do Zapovězeného lesa v naději, že se mu stane něco strašného, protože si myslel, že otec toho chlapce je zodpovědný za smrt jeho kočky. Že s Dracem byli další tři studenti ho nijak netrápilo. Přimlouval bych se, aby strávil nějaký čas ve vězení, ale v téhle zemi vězením rozumíte Azkaban. Ještě podotýkám, že Filch byl na děti v Bradavicích pozoruhodně nepříjemný a očekávám, že jeho odchodem se hedonický index školy zlepší, ale nepředpokládám, že by vám zrovna na tomhle záleželo.“

Ředitelovy oči byly za půlměsíčovými brýlemi neproniknutelné. „Argus Filch je moták. Jeho práce v Bradavicích je to jediné, co má. Nebo spíš měl.“

„Smyslem školy není zajišťovat práci svým zaměstnancům. Víím, že jste pravděpodobně strávil více času s Filchem než s jednotlivými studenty, ale to by nemělo způsobit, že Filchovo vnitřní prožívání bude mít ve vašich myšlenkách prioritu. I studenti mají své vnitřní životy.“

„Tobě na nich vůbec nezáleží, vid', Harry?“ Brumbálův hlas byl tichý. „Na těch, kterým jsi ublížil.“

„Záleží mi na nevinných,“ řekl Harry. „Jako pan Hagrid, o kterém jsem tvrdil, že by neměl být považován za zlomyslného, jen za omezeného. Nevadí mi, že tu pan Hagrid bude pracovat, pokud už nikoho nepovede do Zapovězeného lesa.“

„Myslel jsem si, že až bude Rubeus osvobozen, mohl by po Silvanově odchodu učit Péči o kouzelné tvory. Ale velká část této výuky se odehrává v Zakázaném lese. Takže ani to se po tvém zásahu nestane.“

Harry pomalu řekl: „Ale – říkal jste nám, že pan Hagrid má slepou skrvnu, že nevnímá, když kouzelní tvorové ohrožují kouzelníky. Že pan Hagrid má kognitivní deficit a že si opravdu nedokázal představit, že by se Dracovi a Tracey mohlo něco stát, a proto pan Hagrid neviděl nic špatného na tom, nechat je v noci samotné v Zapovězeném lese. Nebyla to pravda?“

„Je to pravda.“

„Nebyl by pak pan Hagrid tím nejhorším možným učitelem Péče o kouzelné tvory?“

Starý čaroděj se na Harryho zadíval přes půlměsíkové brýle. Když promluvil, měl hutný hlas. „Sám pan Malfoy neviděl nic v nepořádku. To, co Argus udělal, nebylo až tak

pochybné, Harry Pottere. A Rubeus mohl do svého postavení dorůst. Bylo by to – to nejlepší, co si Rubeus dokázal představit, jeho největší přání –“

„Váš problém,“ řekl Harry a podíval se na svá kolena, protože se cítil přinejmenším z deseti procent tak vyčerpaný jako nikdy předtím, „je kognitivní zkreslení, kterému bychom v oboru říkali necitlivost na rozsah. Neschopnost násobit. Myslíte na to, jakou by měl pan Hagrid radost, až by se tu novinu dozvěděl. Vezměte si dalších deset let a tisíc studentů, kteří budou brát Péči o kouzelné tvory, a deset procent z nich opaří popelec. Žádný student nebude zraněný tak, jak bude pan Hagrid šťastný, ale ublížených studentů bude sto a šťastný bude jediný učitel.“

„Možná,“ řekl starý čaroděj. „A tvůj problém, Harry, je, že necítíš bolest těch, kterým ubližuješ, když už to svoje násobení dokončíš.“

„Může být.“ Harry se dál díval na svá kolena. „Nebo je to možná ještě horší. Pane řediteli, co znamená, když mě nemá rád kentaur?“ *Co to znamená, když vám příslušník rasy kouzelných tvorů známých pro schopnost věštění udělá přednášku o lidech, kteří neřeší následky, omluví se a pak se vás pokusí probodnout kopím?*

„Kentaur?“ řekl ředitel. „Kdy jsi – ah, obraceč času. Takže ty jsi důvodem, proč jsem se kvůli hrozbě paradoxu nemohl vrátit do chvil před tou událostí.“

„Jsem? Asi ano.“ Harry nepřítomně zakroutil hlavou. „Promiňte.“

„Až na výjimky,“ řekl Brumbál, „nemají kentauři kouzelníky vůbec rádi.“

„Tohle bylo o dost konkrétnější.“

„Co ti ten kentaur řekl?“

Harry neodpověděl.

„Aha.“ Ředitel zaváhal. „Kentauři už se mnohokrát mýlili, a jestli je na světě někdo, kdo by dokázal zmást samotné hvězdy, jsi to ty.“

Harry vzhlédl a za půlkruhovými brýlemi opět spatřil modré oči.

„Nedělej si s tím starosti,“ řekl Albus Brumbál.

102. Péče

3. června 1992

Profesor Quirrell na tom byl velice špatně.

Jak se v květnu napil jednorožčí krve, chvíli to vypadalo, že mu bude lépe, ale aura intenzivní moci, která ho pak obklopovala, nevydržela ani den. O květnových idách se profesoru Quirrellovi opět třásly ruce, i když jen mírně. Zdálo se, že jeho léčebný režim byl přerušen příliš brzy.

Před šesti dny profesor Quirrell zkolaboval u večeře.

Madam Pomfreyová se pokusila profesoru Quirrellovi zakázat vyučování a profesor Quirrell se na ni přede všemi rozkřičel, že stejně umírá a že svůj zbývající čas využije, jak sám bude chtít.

Madam Pomfreyová, která rychle mrkala, tedy zakázala profesorovi obrany dělat cokoli *kromě* vyučování. Požádala o dobrovolníka, který by jí pomohl odnést profesora Quirrella do pokoje na bradavické ošetřovně. Postavila se víc než stovka studentů, a jen polovina z nich byla ošacena zeleně.

Profesor obrany už během jídla nesesedl u učitelského stolu. Během vyučování nesesílal kouzla. S výukou mu pomáhali nejstarší studenti, sedmáci, kteří už v květnu složili O.V.C.E. a kteří měli nejvíc Quirrell bodů. Strídali se

v levitování profesora z jeho pokoje na ošetřovně do hodin a během jídel mu nosili pokrmy. Profesor Quirrell vedl své hodiny bojové magie vsedě ze židle.

Sledování Hermioniny smrti bolelo víc než tohle, ale *to* skončilo mnohem rychleji.

Toto je hlavní nepřítel.

Harry si to myslel už po Hermionině smrti. To, že byl nucen den po dni, týden po týdnu sledovat, jak profesor Quirrell umírá, jeho názor ani v nejmenším nezměnilo.

Toto je hlavní nepřítel, kterému musím čelit, pomyslel si Harry na středeční hodině obrany, když sledoval profesora Quirrella, jak se sesouvá na stranu své židle, než ho zachytil dnešní sedmák-asistent. *Všechno ostatní jsou jen stíny a rozptýlení.*

Harry si v duchu přehrával proroctví profesorky Trelawneyové a přemýšlel, jestli ten skutečný Temný pán vůbec má s lordem Voldemortem něco společného. Zdálo se, že *zrozen těm, kteří se mu třikrát vzepřeli,* se silně odvolává na bratry Peverellovy a tři relikvie smrti – i když Harry přesně nechápal, jak by ho Smrt mohla označit za sobě rovného, protože to by se zdálo naznačovat nějakou úmyslnou akci ze strany Smrti.

Jen toto je hlavní nepřítel, pomyslel si Harry. *Postupně přijde na řadu profesorka McGonagallová, máma i táta,*

dokonce i Neville, až přijde jeho čas, pokud se do té doby tuhle ránu ve světě nepodaří zacelit.

Nebylo nic, co by Harry mohl udělat. Madam Pomfreyová už pro profesora Quirrella udělala všechno, co šlo kouzly udělat, a vypadalo to, že kouzla jsou při léčení vždycky lepší než mudlovské techniky.

Nebylo nic, co by Harry mohl udělat.

Nic, co by mohl udělat.

Nic.

Vůbec nic.

Harry zvedl ruku a zaklepal na dveře pro případ, že by ho osoba uvnitř už nedokázala vycítit.

„Co se děje?“ ozval se z ošetřovny napjatý hlas.

„To jsem já.“

Dlouho bylo ticho. „Pojďte dál,“ řekl ten hlas.

Harry vklouzl dovnitř, zavřel za sebou dveře a použil kouzlo ztišení. Postavil se co nejdál od profesora Quirrella pro případ, že by se profesor kvůli jeho magii cítil nepříjemně.

Pocit zmaru nicméně s každým dnem slábl a slábl.

Profesor Quirrell ležel na lůžku a hlavu měl podepřenou polštářem. Příkrývka z bavlněného materiálu, červená s černým prošíváním, ho přikrývala až po hrudník. Před

očima se mu vznášela kniha, lemovaná bledou září, která obklopovala i černou kostku ležící u postele. Nebyla to tedy vlastní magie profesora obrany, ale nějaké zařízení.

Byla to kniha *Fyzika myšlení* od Epsteina, přesně ta, kterou Harry před několika měsíci půjčil Dracovi. Harry se už před několika týdny přestal obávat jejího možného zneužití.

„Tohle –“ Profesor Quirrell si odkašlal a neznělo to úplně dobře. „Tohle je fascinující kniha... kdybych si býval uvědomil...“ Smích smíšený s dalším kašlem. „Proč jsem předpokládal, že si mudlovská umění... nemohu osvojit? Že by mi byla... k ničemu? Proč jsem se nikdy neobtěžoval to... experimentálně vyzkoušet... jak byste řekl? Pro případ... že by můj předpoklad... byl mylný? Zpětně se mi to zdá jako naprostá hloupost...“

Harry měl větší problémy s mluvením než profesor Quirrell. Beze slova tedy sáhl do kapsy a položil na zem šátek, který rozbalil a odhalil malý bílý oblézek, hladký a kulatý.

„Co je to?“ zeptal se profesor obrany.

„Je to, je to, Proměněný, jednorožec.“

Harry se podíval do knih a dozvěděl se, že když je příliš mladý na to, aby měl sexuální myšlenky, může se k jednorožci přiblížit beze strachu. V těch samých knihách

se nepsalo nic o tom, že by jednorožci byli chytří. Harry si už dřív všiml, že všechny inteligentní magické druhy jsou alespoň částečně humanoidní, od mořských lidí přes kentaury až po obry, od elfů přes skřety až po víly. Všichni měli v podstatě lidské emoce a o mnohých bylo známo, že se kříží s lidmi. Harry si už dřív odvodil, že magie nevytváří novou inteligenci, ale pouze mění podobu geneticky lidských bytostí. Jednorožci byli koňovití, nebyli ani částečně humanoidní, nemluvili, nepoužívali žádné nástroje, byli to téměř jistě jen kouzelní koně. Jestliže bylo v pořádku sníst krávu, aby se člověk na den nasytil, pak *muselo* být v pořádku vypít krev jednorožce, aby se na týdny odvrátila smrt. Nemohlo to být jinak.

Harry se tedy v plášti vydal do Zapovězeného lesa. Prohledával Háj jednorožců, dokud ji nespatriil, pyšné stvoření s čistě bílou srstí a fialovými vlasy, které mělo na boku tři modré skvrny. Harry k ní přistoupil a safírové oči na něj zvědavě hleděly. Harry několikrát vyťukal botami na zem sekvenci 1-2-3 Jednorožka nejevila žádný náznak chuti odpovědět. Harry se k ní natáhl, vzal její kopyto do ruky a vyťukal stejnou sekvenci jejím kopytem. Jednorožka se na něj dál jen zvědavě dívala.

Ale něco na tom, jak jednorožku nakrmil kostkami cukru s uspávacím lektvarem, mu pořád připadalo jako

vražda.

Ta magie dává jejich existenci smysl, jaký nemůže mít žádné obyčejné zvíře... zabít něco nevinného, abyste zachránili sami sebe, to je velmi těžký hřích. Obě tyto věty, od profesorky McGonagallové i od kentaura, se Harrymu honily hlavou pořád dokola, když bílá jednorožka zívla, lehla si na zem a zavřela oči pravděpodobně naposledy. Proměna trvala hodinu a Harrymu při práci opakovaně vyvstávaly slzy. Jednorožka možná ještě v tu chvíli nezemřela, ale dojde na to brzy a Harrymu bylo cizí, že by za to měl odmítat nést odpovědnost. Harry prostě doufal, že když člověk nezabije jednorožce, aby zachránil sebe, že když to udělá, aby pomohl příteli, bude to nakonec přijatelné.

Obočí profesora Quirrella se mu zvedlo až k linii vlasů. Jeho hlas už nebyl tak jemný, měl něco ze své obvyklé ostrosti, když říkal: „Zakazuji vám, abyste to ještě někdy udělal.“

„Byl jsem zvědavý, jestli to řeknete,“ řekl Harry. Znovu polkl. „Ale tahle jednorožka už je – už je odsouzena k záhubě, takže si ji klidně můžete vzít, profesore...“

„Proč jste to udělal?“

Jestli tomu profesor obrany opravdu nerozuměl, pak byl pomalejší než všichni ostatní, které Harry kdy potkal.

„Pořád jsem si myslel, že s vaším stavem nemůžu nic dělat,“ řekl Harry. „Už mě to unavovalo.“

Profesor Quirrell zavřel oči. Hlavu si opřel do polštáře. „Měl jste štěstí,“ řekl profesor obrany tichým hlasem, „že jednorožec v proměněné podobě... jako podivný tvor nespustil bradavický poplach... Budu to muset... odnést mimo areál, abych to využil... ale to se dá zvládnout. Řeknu jim, že se chci podívat na jezero... Požádám vás, abyste obnovil Proměnění, než půjdete, aby pak vydrželo dost dlouho... a z posledních sil rozptýlím všechny alarmy na smrt, které teď hlídají stádo... ještě nespustily, protože jednorožec ještě není mrtvý, jen Proměněný... měl jste velké štěstí, pane Pottere.“

Harry přikývl. Začal mluvit, ale pak se zase odmlčel. Zdálo se, že mu slova opět uvízla v hrdle.

Už sis vypočítal očekávaný užitek, ať už to bude fungovat, nebo to nevyjde. Přiřadil sis pravděpodobnosti, vynásobil jsi je a pak jsi odpověď zahodil a rozhodl se podle svého nového pocitu, který se ale nezměnil. Tak to řekni.

„Víte,“ řekl Harry nejistě, „o nějakém způsobu, jak by se dal zachránit váš život?“

Profesor obrany otevřel oči. „Proč... se mě na to ptáte, chlapče?“

„Existuje... kouzlo, o kterém jsem slyšel, rituál...“

„Mlčte,“ řekl profesor obrany.

O okamžik později ležel v posteli had.

Dokonce i hadovy oči byly matné.

A zůstával ležet.

„*Mluv dál,*“ zasyčel had a jeho mrskající se jazyk byl jediným pohybem.

„*Existuje... existuje rituál, o kterém jsem slyšel od ředitele, a kterým by podle něj Temný pán mohl být dál naživu. Říká sse mu –“* a Harry se zarazil, protože si uvědomil, že to slovo opravdu umí vyslovit v hadím jazyce. „*Viteál. Vyžaduje smrt, jak jsem slyšel. Ale pokud umíráš tak či tak, mohl by sses pokusit rituál upravit, i sse velkou nejisstotou pro nové kouzlo, aby sse dalo provést sse jinou obětí. Kdyby sse ti to podařilo, změnilo by to celý ssvět – i když o tom kouzlu nic nevím – ředitel ssi myslel, že odlomí kuss duše, i když nevím, jak by to mohla být pravda –“*

Had se smál syčivým smíchem, podivným ostrým smíchem, téměř hysterickým. „*O tomhle kouzlu vyprávíš ty mně? Mně? Příště sse musíš naučit větší opatrnosti, chlapče. Ale na tom nezáleží. O vitálech vím už dávno. Je to nessmysl.*“

„Nesmysl?“ zeptal se Harry překvapeně nahlas.

„*Bylo by to nessmyslné kouzlo od začátku, i kdyby duše existovaly. Odlomit kuss duše? To je lež. Chybný ssměr, který*

má sskrýt sskutečné tajemství. Jen ten, kdo v obyčejné lži nevěří, sse tím bude dál zabývat, pronikne pod klam a uvědomí ssi, jak kouzlo sseslat. Potřebná vražda vůbec není obětní rituál. Náhlá smrt někdy vytvoří ducha, když magie prasskne a otisskne do blízkých věcí. Zaklínadlo viteálů přenáší energii smrti na ssesilatele, vytvoří ducha z něj namíssto oběti a ducha otisskne do speciálního nossiče. Když jiná oběť zvedne nossič s viteálem, nossič do nich otisskne tvé vzpomínky, ale jen z doby, kdy byl viteál vyroben. Vidiš problém?“

V Harryho hrdle se znovu objevil palčivý pocit. „Žádná kontinuita –“ neexistovalo hadí slovo pro vědomí „– sse ssebou, po vytvoření viteálu byss pokračoval v myšlení, pak byss s novými vzpomínkami zemřel a nebyl obnoven –“

„Ano, je ti to jassné. Merlinův interdikt brání průchodu mocných kouzel takovým nossičem, protože není sskutečně živý. Temní čarodějové, kteří ssi myslí, že sse takto vrátí, jssou sslabší a ssnadno sse jich dá zbavit. Žádný z nich takovým způsobem dlouho nevydržel. Ossobnost sse promění, ssmíssi sse ss obětí. Smrt sse nedá sskutečně překonat. Sskutečné já je ztraceno, jak říkáš. To mi dness není po chuti. Přiznávám, že už jsem o tom uvažoval dávno.“

Na lůžku ošetřovny opět ležel muž. Profesor obrany se nadechl a pak vydal strašlivý kašlavý zvuk.

„Můžete mi na to kouzlo dát celý návod?“ řekl Harry po krátkém uvažování. „Možná by se dalo vylepšit, když prozkoumáme jeho nedostatky. Najít způsob, jak to udělat eticky a zároveň zařídit, aby to fungovalo.“ Třeba provést přenos do klonovaného těla s prázdným mozkem místo do nevinné oběti, což by také mohlo zlepšit věrnost přenosu osobnosti... i když to pořád neřešilo všechny problémy.

Profesor Quirrell vydal krátký zvuk, který mohl být smíchem. „Víte, chlapče,“ zašeptal profesor Quirrell, „myslel jsem... že vás naučím všechno... zárodky všech tajemství, která jsem znal... z jedné živé mysli do druhé... abyste později, až najdete ty správné knihy, dokázal pochopit... Předal bych vám své znalosti, byl byste můj dědic... začali bychom hned, jak byste mě požádal... ale vy jste nikdy nepožádal.“

Dokonce i smutek, který Harryho obklopoval jako hustá voda, pohasnul před velikostí promarněné příležitosti.

„Měl jsem –? Nevěděl jsem, že jsem měl –!“

Další kašlavé zachechtání. „Ach ano... neznalý mudlorozený... dědictvím, ne-li krví... celý ty. Ale říkal jsem si... že bys mě raději neměl následovat na mé cestě... nakonec se ukázalo, že to nebyla dobrá cesta.“

„Ještě není pozdě, profesore!“ Harry řekl. Jedna část Harryho křičela, že je sobecký, a druhá část to překřičela:

bude potřeba pomáhat i jiným lidem.

„Ano, už je pozdě... a vy mě nepřesvědčíte o opaku... Už jsem si to... rozmyslel... jak jsem řekl... Jsem příliš plný... tajemství, která je lepší nechat v tajnosti... *podívejte se na mě.*“

Harry se podíval, téměř navzdory sobě samému.

Pod hlavou, z níž rychle ubývaly vlasy, a která už dokonce i po stranách vypadala prořídle, viděl ještě nesvraštělou tvář, která ale vypadala staře a v bolesti. Harry viděl tvář, kterou vždycky považoval za ostrou, ale nyní byla jen *hubená*, svaly a tuk se z ní ztrácely, stejně jako z paží pod ní, jako z kostnaté postavy Bellatrix Blackové, kterou viděl v Azkabanu –

Harry bezděčně odvrátil hlavu stranou.

„Vidíte,“ zašeptal profesor. „Nerad bych, aby to znělo jako kliše... ale pravda je taková, že umění zvaná temná... člověku nakonec opravdu neprospívají...“

Profesor Quirrell se nadechl a vydechl. Na ošetřovně bylo chvíli ticho, oba je sledovaly jen mistrně zdobené kameny ve zdech.

„Zůstalo mezi námi... něco nevyřčeného?“ zeptal se profesor Quirrell. „Já dnes neumírám... ještě... ne teď... ale nevím, jak dlouho... budu schopen mluvit.“

„Ano, zůstalo,“ řekl Harry a znovu polkl. „Je toho hodně, až příliš mnoho, ale... možná je to špatná otázka, ale nechci – tuhle otázku nechat bez odpovědi – do hada?“

Na posteli ležel had.

„Dozvěděl jsem se, jak funguje Ssmrtící kletba. Vyžaduje opravdovou nenávisť, ani ne moc, ale prý musíš chtít cíl mrtvý. V souboji s požirači života jsi na sstrážce seslal Ssmrtící kletbu – řekl jsi, že ho nechceš zabít – byla to lež? Tady, teď, když už je po všem – můžeš říct pravdu – i když se bojíš, že to na tebe bude vrhat špatné světlo – už by na tom nemělo záležet, učiteli. Chci to vědět. Musím to vědět. Neopusťm tě tak ani tak.“

Na posteli ležel muž.

„Poslouchejte pozorně,“ zašeptal profesor Quirrell. „Povím vám hádanku... hádanku o nebezpečném kouzle... až budete znát odpověď na tuto hádanku... budete znát také... odpověď na svou otázku... posloucháte?“

Harry přikývl.

„Kletba zabíjení má jisté omezení... Abyste ji mohl seslat... v boji... jednou... musíte druhého dostatečně nenávidět... a chtít jeho smrt. Chcete-li seslat Avada... Kedavra dvakrát... musíte nenávidět natolik... abyste ho zabil dvakrát... abyste mu vlastníma rukama podřízl

hrdlo... abyste se díval, jak umírá... a pak to udělal znovu. Jen málokdo... dokáže nenávidět natolik... aby někoho zabil... pětkrát... většinu... to přestane bavit.“ Profesor obrany se několikrát nadechl, než pokračoval. „Ale když se podíváte do historie... najdete několik temných čarodějů... kteří dokázali sesílat smrtící kletbu... znovu a znovu. Jedna čarodějka z devatenáctého století... která si říkala Temná Evangeline... Bystrozoři jí říkali A. K. McDowellová. Dokázala seslat smrtící kletbu... tucetkrát... během jediného boje. Zeptejte se sám sebe... jako jsem se ptal já... jaké tajemství... znala? Co je víc smrtící než nenávist... a proudí bez omezení?“

Druhá úroveň kouzla Avada Kedavra, stejně jako u kouzla Patronus...

„Je mi to jedno,“ odpověděl Harry.

Profesor obrany se vlhce uchechl. „Dobře. Učíte se... Takže vidíte...“ Pauza na proměnu. „*Nepřál jsem si sstrážce zabít. Sseslal jsem Smrtící kletbu, ale ne ss nenávisť.*“ Pak se zase objevil muž.

Harry ztěžka polkl. Bylo to lepší i horší, než Harry tušil, a pro profesora Quirrella dost charakteristické. Určitě měl popraskanou duši, ale profesor Quirrell nikdy netvrdil, že je celý.

„Ještě chcete... něco říct?“ zeptal se muž na posteli.

„Jste si naprosto jistý,“ řekl Harry, „že nic z toho, o čem jste kdy slyšel, by vás nemohlo zachránit, profesore? V celém vašem vědění? Nalezení a sjednocení všech tří Relikvií smrti, prastarý artefakt, který Merlin zapečetil za hádankou, na kterou nikdo nikdy nepřišel? Viděl jste, co dokážu. Jsem na hádanky machr. Víte, že někdy dokážu přijít na věci, na které jiní kouzelníci neprijdou. Rád –“ Harrymu se zlomil hlas. „Raději bych vás udržel naživu než nechal zemřít, profesore Quirrelle.“

Dlouho bylo ticho.

„Jedna věc,“ zašeptal profesor Quirrell. „Jedna věc... která by to mohla dokázat... a nebo taky ne... ale získat ji... není v mých ani vašich silách...“

Vida, to byla předehra pro quest, poznamenal Harryho vnitřní kritik.

Všechny ostatní části vykřikly, aby tato část zmlkla. Takhle život nefungoval. Prastaré artefakty se najít daly, ale ne za měsíc, ne když byl člověk v prvním ročníku a nemohl opustit Bradavice.

Profesor Quirrell se zhluboka nadechl. Vydechl.

„Omlouvám se... to vyznělo... příliš dramaticky. Nedělejte si... velké naděje... Pane Pottere. Žádal jste... o něco... ať už jakkoli nepravděpodobného. Existuje... předmět... zvaný...“

Na posteli ležel had.

„Kámen mudrců,“ zasyčel had.

Jestli celou tu dobu existoval prostředek k bezpečnému získání nesmrtelnosti, který se dal vyrábět ve velkém, a nikdo to neřešil, Harry se obával, že mu hrábne a všechny pozabíjí.

„Četl jsem o něm v jedné knize,“ zasyčel Harry. „Došel jsem k závěru, že je to očividně mýtus. Není důvod, proč by sstejný přístroj měl poskytovat nesmrtelnost a nekonečné množství zlata. Jenom si někdo vymyslel šťastné povídačky. Nemluvě o tom, že každý rozumný člověk by hledal způsoby, jak těch kamenů vyrobit víc, nebo jak unést výrobce, aby je vyrobil. Čímž myslím konkrétně tebe, učiteli.“

Sykot chladného smíchu. „Úvaha je to moudrá, ale ne dost moudrá. Stejně jako u zaklínadla pro viteál, to pravé tajemství je skryto v absuditě. Pravý kámen není to, co praví legenda. Pravá síla není to, co sse říká v pověstech. Údajný tvůrce kamene není ten, kdo ho sstvořil. Ten, kdo jej nyní drží, sse nenarodil sse jménem, které dnes užívá. Přessto je kámen opravdu mocným léčebným nástrojem. Sslyšel jssi o něm někdy něco?“

„Jen v knize.“

„Ten, kdo drží kámen, má v držení mnoho vědomostí. Naučil ředitele mnoha tajemstvím. Ředitel neříkal nic o

držiteli kamene, ani o kameni? Žádné náznaky?“

„Nic, na co bych ssi dokázal vzpomenout,“ odpověděl Harry upřímně.

„Ah,“ zasyčel had. *„Ah, dobře.“*

„Mohl bych se ředitele zeptat –“

„Ne! Neptej sse ho, chlapče. Nedopadlo by to dobře.“

„Ale jesstli je ten kámen jen k léčení –“

„Tomu ředitel nevěří a nevěřil by. Příliš mnoho lidí sse snažilo zísstat kámen nebo vědění jeho tvůrce. Neptej sse. Nessmíš sse ptát. Ani sse nessnaž kámen ssám zísstat. Zakazuji to.“

Na posteli opět ležel muž. „Jsem na hranici svých možností...“ řekl profesor Quirrell. „Musím znovu nabrat... sílu... než půjdu... do lesa... s vaším darem. Už běžte... ale než půjdete, obnovte proměnu...“

Harry natáhl ruku, dotkl se bílého kamínku v šátku a obnovil na něm proměnu. „Teď by to mělo vydržet ještě hodinu a padesát tři minut,“ řekl Harry.

„Vy se... zlepšujete...“

Bylo to mnohem déle než Harryho přeměnění vydrželo na začátku školního roku. Kouzla druhého ročníku mu teď šla snadno, bez námahy; což nebylo překvapivé, protože za necelé dva měsíce mu bude dvanáct. Harry mohl dokonce seslat i Paměťové kouzlo, kdyby bylo dobré, aby

někdo zapomněl všechny vzpomínky, týkající se vlastní levé ruky. Pomalu, z hodně velké hloubky, stoupal po žebříčku moci.

Ta myšlenka s sebou nesla potenciál smutku, myšlenku na to, že jedny dveře se otevírají, když se druhé zavírají, což Harry také odmítl.

Dveře ošetřovny se za Harrym zavřely a Chlapec-který-přežil rychle a cílevědomě kráčel a za chůze si nasazoval neviditelný plášť. Zanedlouho pravděpodobně profesor Quirrell povolá pomocníky a trojice starších studentů profesora obrany doručí na klidné místo, možná do lesa, s výmluvou, že si prohlédne jezero nebo něco podobného, na místo, kde si profesor obrany bude moci nepozorovaně sníst jednorožce, až Harryho přeměnění přestane působit.

A pak bude profesor Quirrell na chvíli osvěžený. Jeho moc se mu vrátí stejně silná jako dřív, ale na mnohem kratší dobu.

Dlouho to nevydrží.

Harry zatínal pěsti a napětí mu přecházelo do svalů na rukou. Kdyby léčebný režim profesora obrany nepřerušil Harry a bystrozoři, které přivedl do Bradavic...

Bylo hloupé si to vyčítat, Harry věděl, že je to hloupé, ale jeho mozek to stejně dělal. Jako by jeho mozek hledal,

nalézal a vybíral způsoby, jakými to je jeho vina, ať už byly jakkoli nepravděpodobné.

Jako by to, že za všechno může on, byl jediný způsob, jakým jeho mozek dokázal truchlit.

Kolem neviditelného Harryho na chodbě prošla trojice sedmáků a zamířila k ošetřovně, kde profesor čekal s vážným a znepokojeným výrazem. Truchlili takto i ostatní?

Nebo jim to na nějaké úrovni byl *jedno*, jak si myslel profesor Quirrell?

Smrtící kletba má ještě druhou úroveň.

Harryho mozek tu hádanku vyřešil okamžitě, jak ji poprvé uslyšel; jako by v něm to poznání bylo odjakživa a čekalo, až na něj pohlédne.

Harry kdysi kdesi četl, že opakem štěstí není smutek, ale nuda, a autor pokračoval, že abyste našli v životě štěstí, neptejte se sami sebe, co by vás udělalo šťastným, ale co by vás vzrušovalo. A podle stejné úvahy nebyla nenávist pravým opakem lásky. Dokonce i nenávist byla určitým druhem úcty, kterou jste mohli něčí existenci věnovat. Pokud vám na někom záleželo natolik, že jste dali přednost jeho smrti před jeho životem, znamenalo to, že na něj myslíte.

Přišel na to mnohem dřív, ještě před soudem, v rozhovoru s Hermionou; když řekla něco o tom, že kouzelnická Británie je předpojatá, a má pro to silné a čerstvé opodstatnění. A Harry si pomyslel – ale neřekl – že ji do Bradavic alespoň pustili, i kdyby jen proto, aby si na ni mohli plivnout.

Ne jako jistí lidé žijící v jistých zemích, o nichž se *říkalo*, že jsou stejně lidští jako kdokoli jiný; že *jsou* to bytosti s rozumem, které mají větší cenu než obyčejný jednorozec. Ale kteří by přesto nesměli žít v mudlovské Británii. Přinejmenším v tomto ohledu neměl žádný mudla právo podívat se kouzelníkovi do očí. Kouzelnická Británie možná mudly diskriminovala, ale alespoň je pouštěla dovnitř, aby na ně mohli plivat osobně.

Co je víc smrtící než nenávisť a proudí bez omezení?

„Lhostejnost,“ zašeptal Harry nahlas tajemství kouzla, které nikdy nebude schopen seslat, a dál rázoval do knihovny, aby si přečetl všechno, co najde o Kameni mudrců.

103. Testy

4. června 1992

Dafné Greengrassová ve zmijozelské společenské místnosti zrovna psala dopis své paní matce (která byla v otázce svého podílu na moci až překvapivě neústupná, přestože v Bradavicích ani *nebyla*, aby mohla mít věci pod kontrolou), když si všimla Draca Malfoye, který se vpotácel dveřmi s portrétem asi s tuctem knih, a za ním Vincent a Gregory nesli každý tucet dalších. Bystrozor, který Malfoye doprovázel, krátce strčil hlavu dovnitř a pak se zase stáhnul.

Draco se rozhlédl kolem sebe a pak se zdálo, že dostal nápad. Vydal se směrem k ní a Vincent s Gregorym ho následovali.

„Pomůžeš mi to přečíst?“ zeptal se Draco trochu zadýchaně, jak se přiblížil.

„Cože?“ Vyučování skončilo, zbývaly už jen zkoušky, a odkdy *Malfoyové* žádají *Greengrassovy* o pomoc s domácími úkoly?

„Tohle,“ řekl Draco Malfoy důležitě, „jsou všechny knihy z knihovny, které si slečna Grangerová vypůjčila mezi 1. a 16. dubnem. Napadlo mě, že je projdu, kdyby tam byly

nějaké stopy, jenže pak mě taky napadlo, že bys mi mohla pomoci *ty*, protože jsi slečnu Grangerovou znala líp.“

Dafné se zadívala na knihy. „Generálka tohle všechno přečetla za *dva týdny*?“ Srdcem jí projel záchvěv bolesti, ale potlačila ho.

„No, nevím, jestli je slečna Grangerová všechny dočetla,“ řekl Draco. Zvedl varovně prst. „Vlastně ani nevíme, jestli je vůbec četla, ani jestli si je opravdu vypůjčila, chci říct, že jsme prostě v knihovních záznamech *zjistili*, že si je půjčila –“

Dafné potlačila zasténání. Malfoy takhle mluvil už celé týdny. Byli lidé, kteří by se očividně neměli zabývat záhadnými vraždami, protože to *s jejich myslí dělalo podivné věci*. „Pane Malfoyi, tohle všechno bych nedokázala přečíst, ani kdybych celé léto nic jiného nedělala.“

„Tak si je jen prolistuješ, prosím?“ Draco řekl. „Kdyby tam třeba byly, víš co, tajemná slova načmáraná jejím písmem, nějaká zapomenutá záložka, nebo –“

„Taky jsem ty hry viděla, pane Malfoyi,“ obrátila Dafné oči v sloup. „Neměli by tu teď tyhle věci řešit *bystrozo*–“

„Jsme *ztraceni!*“ zaječela Millicent Bulstrodeová, která do zmijozelské společenské místnosti vběhla z nižších komnat.

Lidé na ni hleděli.

„Jde o profesora Quirrella!“

Pozornost všech přítomných jako by se náhle soustředila, jako by se teď měly urovnat letité spory. „No konečně,“ řekl kdosi, zatímco se Millicent snažila popadnout dech. „Už mu zbývá jen kolik, deset dní, aby se zvrhnul?“

„Jedenáct dní,“ řekl sedmák, který vybíral sázky.

„Je mu teď trochu líp a bude svolávat prváky na závěrečný test z obrany! Přepadovka! Za padesát minut!“

„Test z obrany?“ Pansy řekla nechápavě. „Ale profesor Quirrell testy nedává.“

„Závěrečný test ministerstva!“ zaječela Millicent.

„Ale profesor Quirrell nic z osnov ministerstva neučil,“ namítla Pansy.

Dafné už v tu chvíli běžela do svého pokoje pro učebnici obrany pro první ročník, které se od září nedotkla, a v duchu nadávala.

O lavici za ní někdo plakal a tiché vzlyky třídu uvrhovaly do ponuré nálady. Dafné se ohlédla v očekávání, že půjde o někoho z Mrzimoru, a doufala, že to nebude Hannah, a v první chvíli ji překvapilo (i když po dalším zamyšlení už ne), že je to někdo z Havraspáru.

Zkouškové pergameny před nimi ležely otočené nepopsanou stranou vzhůru a čekaly na zazvonění.

Padesát minut na přípravu sice zdaleka nestačilo, ale přece jen to něco přineslo, a Dafné se teď styděla, že ji nenapadlo poslat posly, aby varovali Mrzimir, Havraspár a Nebelvír. Před třemi dny na začátku června sice začali znovu udělovat kolejní body, ale Pomocný ochranný výbor měl pořád podporovat jednotu kolejí.

Další Havraspárka, která seděla o čtyři lavice doleva, se rozplakala. Pokud si pamatovala dobře, byla to Katherine Tungová z Dračí armády, kterou jednou viděla, jak se bez mrknutí oka postavila třem vojákům Sluníček najednou.

Dafné se po prvních pár minutách zběsilého čtení uklidnila. Byl to jen test, ne *vražda* nebo něco takového, a když téměř všichni studenti prvního ročníku odevzdají skoro prázdné pergameny, logicky se nikdo nebude muset stydět. Dafné ale dokázala mít porozumění, když ne přímo soucit, s tím, že Havraspárové a Mrzimoři to tak úplně nevidí.

„Je zlý,“ řekla jiná havraspárská čarodějka roztřeseným hlasem. „Stoprocentně čistý temný kouzelník až do morku kostí. Tohle by neudělal ani temný pán Grindelwald, určitě ne dětem, je horší než Vy-víte-kdo.“

Dafné se reflexivně podívala na profesora Quirrella, který seděl zhroucený na stranu, ale oči měl bdělé a zdálo se jí, že na malý okamžik zahlédla, jak se profesor obrany usmívá. Ne, to se jí muselo jen zdát, profesor obrany to v žádném případě nemohl slyšet.

Zazvonilo.

Dafné otočila pergamen.

V záhlaví byly pečeti ministerstva, bradavické správní rady a Odboru kouzelnického vzdělávání a runy pro odhalování podvodů. Pod tím byl řádek, kam měla napsat své jméno, a pravidla zkoušky s obrázkem Lindsay Gagnonové, ředitelky Odboru kouzelnického vzdělávání, která všem hrozila napomínajícím prstem.

V polovině stránky byla první otázka.

Zněla: *Proč je důležité, aby se děti držely dál od podivných tvorů?*

Nastalo ohromené ticho.

Někdo se začal smát, přišlo jí, že v nebelvírské části třídy. Profesor Quirrell neudělal žádný pokus to zarazit a smích se šířil.

Nikdo nepromluvil nahlas, ale studenti se rozhlíželi a vyměňovali si pohledy, zatímco smích utichal, a pak se v nevyřčené shodě všichni podívali na profesora Quirrella, který se na ně shovívavě usmíval.

Dafné se sklonila nad testem, nasadila zlý, vyzývavý úsměv, na který by byl pyšný jak Godrik Nebelvír, tak i Grindelwald, a zapsala: *Protože moje omračující kletba, moje Nejstarší čepel a moje kouzlo Patronus nefungují úplně proti všemu.*

Harry Potter otočil poslední stránku zkoušky z obrany.

Dokonce i Harry musel při čtení první skutečné otázky (‘Jak přimějete vřískajícího úhoře, aby mlčel?’) potlačit záchvěv nervozity, jakýsi drobný pozůstatek dětství. Hodiny profesora Quirrella překvapivým, leč zbytečným drobnostem, o kterých si nějaký idiot myslel, že by měly představovat obsah ‘hodin obrany’, věnovaly zhruba nulový čas. Harry by klidně mohl použít svůj obraceč času a pročíst si učebnici Obrany pro první ročník poté, co byl přepadový test oznámen; to by ale mohlo nespravedlivě zkreslit křivku hodnocení pro ostatní. Po několika vteřinách zírání na otázku Harry napsal ‘Tišící kouzlo’ a připojil návod na jeho seslání pro případ, že by hodnotitel na ministerstvu nevěřil, že ho Harry zná.

Jakmile se Harry rozhodl, že prostě odpoví na všechny otázky *správně*, zkouška uběhla velmi rychle. Nejrealističtější odpovědí na více než polovinu otázek bylo ‘omračující kletba’, a mnoho dalších otázek mělo

optimální řešení ve stylu ‚Otočím se a půjdu opačným směrem‘ nebo ‚Sýr vyhodím a koupím si nové boty‘.

Poslední otázka v testu zněla: „Co byste udělali, kdybyste měli podezření, že pod vaší postelí může být holubohad?“ Odpověď schválená ministerstvem, kterou si Harry pamatoval z učebnice, kterou přečetl hned na začátku roku, zněla: *Řeknu to rodičům*. Problematičnost této odpovědi Harry viděl už tehdy, a proto si na ni teď vzpomněl.

Po chvíli přemýšlení Harry zapsal:

Drahý ministerský hodnotiteli: Obávám se, že skutečná odpověď na tuto otázku je mi záhadou, ale buďte si jisti, že holubohad by pro mě nepředstavoval větší problém než horský troll, mozkomor nebo Vy-víte-kdo. Prosím, informujte své nadřízené, že vaši standardní odpověď považuji za předpojatou vůči mudlorozeným a že očekávám, že tento nedostatek bude okamžitě napraven, aniž bych se do toho musel vložit osobně.

S pozdravem Chlapec-který-přežil.

Harry s širokým rozmachem podepsal poslední pergamen, obrátil ho na svou hromádku, odložil brk a narovnal se.

Když se rozhlédl kolem sebe, viděl, že profesor Quirrell se nejspíš dívá přibližně jeho směrem, ačkoli jeho hlava se

skláněla na druhou stranu. Ostatní studenti pořád ještě psali. Některým u toho potichu tekly slzy, ale psali dál. *Nevzdávat boj* byla také lekce, kterou jim profesor Quirrell vštěpoval.

Po nějakém čase vypršel oficiální přidělený čas. Jeden ze sedmáků chodil od lavice k lavici a sbíral testy místo profesora Quirrella.

Poslední zkouškový pergamen byl sebrán a profesor Quirrell se narovnal.

„Moji mladí studenti,“ řekl tiše. Jedna sedmačka měla svou hůlku namířenou na ústa profesora obrany, takže všichni slyšeli jeho hlas, který jako by se ozýval přímo vedle nich. „Vím... že některé z vás to nejspíš hodně vyděsilo... a je to jiný druh strachu, než když čelíte hůlce nepříteli... tento strach se také musíte naučit překonat. Proto... vám teď řeknu toto. V Bradavicích je zvykem... že známky se udělují druhý týden v červnu. Ale v mém případě... mohu myslím udělat výjimku.“ Profesor obrany se usmál svým obvyklým suchým úsměvem, který teď ale vypadal podložený potlačenou bolestivou grimasou. „Vím, že si děláte starosti... že jste na tento test nebyli připraveni... že jsme v hodinách tuto látku neprobírali... a že jsem vám opomněl zmínit... že se test blíží... ačkoli jste si sami měli uvědomovat... že musí přijít. Ale už jsem teď

kouzlem zkontroloval... odpovědi, které jste napsali do toho... strašně, strašně důležitého závěrečného testu... a i když oficiální je samozřejmě jen známka z ministerstva... přidělil jsem vám celoroční známky s přihlédnutím k výsledkům... a kouzlem jsem vám závěrečné známky na tyto pergameny zapsal,“ profesor Quirrell poklepal na štos pergamenů na svém stole, „a teď vám je rozdají... neuvěřitelné kouzlo... že?“

Několik studentů na havraspárské straně se tvářilo rozhořčeně, ale většině studentů se očividně ulevilo, a někteří zmijozelští se dokonce pochechtávali. Harry by se smál taky, kdyby ho tak nebolelo sledovat, jak profesor Quirrell lapá po dechu.

Sedmačka, která stála vedle profesora Quirrella, ukázala hůlkou a pronesla zaklínadlo v kouzelnické pseudolatině. Pergameny se zvedly a začaly proudit vzduchem, během letu se oddělovaly a odplouvaly k jednotlivým studentům.

Harry počkal, až mu pergamen dorazí na lavici, a pak ho roztáhl.

Na pergamenu bylo napsáno 1+, což znamenalo, že Předčil očekávání. Bylo to druhé nejvyšší hodnocení, nejlepší známka byla Vynikající.

V jiném, zaniklém a vzdáleném světě by malý chlapec jménem Harry rozhořčeně křičel, že dostal jen druhou

nejlepší známku. Tento Harry tiše seděl a uvažoval. Profesor Quirrell se mu snažil něco naznačit a na přesném hodnocení stejně jinak nezáleželo. Říkal snad profesor Quirrell, že Harry si vedl celkem dobře, ale nevyužil svůj plný potenciál? Nebo to hodnocení měl číst doslova, a že Harry v obraně skutečně překonal profesorova očekávání?

„Všichni jste... prošli,“ řekl profesor Quirrell, když se všichni studenti dívali na své závěrečné známky a z lavic se ozývala úlevná oddechnutí a Levandulová Brownová zvedla pergamen v sevřené pěsti v triumfálním gestu.

„Všichni studenti prvního ročníku bojové magie prošli... až na jednu výjimku.“

Několik studentů náhle vyděšeně vzhlédlo.

Harry tiše seděl. Pointu pochopil okamžitě, a i když byla nesprávná, věděl, že profesor Quirrell si ji nikdy, nikdy nenechá vymluvit.

„Všichni v této místnosti... jste obdrželi alespoň hodnocení Přijatelný. Neville Longbottom... který tento test psal v sídle Longbottomových... obdržel hodnocení Vynikající. Ale ta další studentka, která tu není... má v záznamech zapsané hodnocení Strašné... protože neuspěla v tom jediném skutečně důležitém testu... který jí byl letos zadán. Dal bych jí známku ještě nižší... ale to už by bylo nevkusné.“

V místnosti bylo naprosté ticho, ačkoli několik studentů na profesora našťvaně zíralo.

„Možná si myslíte, že hodnocení Strašné... není spravedlivé. Že slečna Grangerová čelila zkoušce, na kterou ji její hodiny... nepřipravily. Že jí ani nikdo neřekl... že ji ten den nějaká zkouška čeká.“

Profesor obrany se roztřeseně nadechl.

„Ale to je realismus,“ řekl profesor Quirrell. „Ta jediná důležitá zkouška... může přijít kdykoli... buďte na ni připraveni lépe... než byla ona. Co se týče vás ostatních... ti, kteří Předčili očekávání nebo ještě lépe... ode mě mají doporučující dopisy... pro jisté organizace mimo britské břehy... kde by mohli dokončit svůj výcvik. Budou vás kontaktovat... až budete dostatečně staří... pokud se budete stále jevit jako vhodní... a pokud nepropadnete v důležité zkoušce. A pamatujte si... ode dneška... musíte trénovat sami... nemůžete se spoléhat... na budoucí profesory obrany. Váš první rok bojové magie skončil... máte volno.“

Profesor Quirrell seděl se zavřenýma očima a zdánlivě nevnímal vzrušené brebentění, které kolem něj propuklo.

Časem většina studentů odešla, ale jeden zůstal a držel se od profesora obrany v patřičné vzdálenosti.

Profesor obrany otevřel oči.

Harry zvedl pergamen s 1+ a dál mlčel.

Profesor obrany se usmál úsměvem, který zahrnoval i jeho unavené oči.

„Je to stejná známka, jakou jsem v prvním ročníku dostal i já.“

„D– d– d–“ Harry ze sebe nedokázal dostat slovo *díky*, které mu uvízlo v náhle sevřeném hrdle. Profesor obrany naklonil hlavu a upřel na něj zkoumavý pohled. Harry se tedy jen prkenně uklonil a opustil místnost.

104. Pravda, část 1. – Hádanky a odpovědi

13. června 1992

V Bradavicích nastal poslední školní týden a profesor Quirrell byl pořád naživu, i když jen tak tak. Trávil den na lůžku v ošetrovně, stejně jako téměř celý minulý týden.

Bradavickou tradicí bylo, že první týden v červnu se konají zkoušky, druhý týden se zveřejňují výsledky, třetí týden v neděli se koná hostina na rozloučenou a v pondělí vás bradavický expres odveze do Londýna.

Už od chvíle, kdy si Harry kdysi poprvé o tomto rozvrhu přečetl, ho zajímalo, co přesně studenti dělají po *zbytek* druhého červnového týdne, protože „čekání na výsledky zkoušek“ neznělo nic moc, a odpověď ho překvapila, když se ji konečně dozvěděl.

Teď však skončil i druhý červnový týden a byla sobota; ze školního roku už nezbývalo nic než rozlučková slavnost 14. června a 15. června jízda bradavickým expresem.

A otázky nebyly zodpovězeny.

Nic se nevyřešilo.

Vrah Hermiony nebyl odhalen.

Harry si nějak myslel, že do konce školního roku celá pravda určitě vyjde najevo; jako by se blížil ke konci detektivky a řešení celé záhady mu bylo přislíbeno. Určitě

se to muselo vyřešit do chvíle, než profesor obrany... odejde, protože nebylo přípustné, aby profesor Quirrell zemřel, aniž by poznal odpověď – aniž by to všechno bylo nějak elegantně vyřešeno. Příběh neukončovaly známky ze zkoušek, a rozhodně ne smrt, mohla ho ukončit jen pravda...

Ale pokud jste neuvěřili nejnovější teorii Draca Malfoye, že profesorka Prýtová v době, kdy byla Hermiona obviněna z pokusu o vraždu, zadávala a známkovala méně domácích úkolů, což mělo dokazovat, že profesorka Prýtová trávila čas osnováním toho všeho, pravda zůstávala neodhalena.

A jako by snad svět měl priority víc v souladu s myšlením běžných lidí, měl ještě k tomu rok vyvrcholit famfrpálovým zápasem.

Ve vzduchu nad stadionem se vznášely vzdálené postavy na košťatech, dělaly piruety a motaly se jedna kolem druhé. Červenofialový zkosený čtyřstěn, nazývaný camrál, byl chytán, házen, blokován a občas prohazován vznášejícími se obručemi, a to celé bylo doprovázeno výkřiky nadšení nebo zděšení, které otrásaly stadionem. Modře a zeleně a žlutě a červeně lemované hábity ječely nadšením, které lidé tak snadno pociťovali, když se od nich nežádalo, že by sami osobně museli něco dělat.

Byl to první famfrpálový zápas, kterého se Harry v Bradavicích zúčastnil, a už se stihl rozhodnout, že bude i jeho poslední.

„Davies má camrál!“ křičel zesílený hlas Leeho Jordana. „To je dalších deset bodů pro Havraspár za sedm... šest... pět... svatá prostoto, už se mu to povedlo! Přesně doprostřed středové obruče! Takovou vítěznou sérii jsem ještě neviděl – říkám vám, že až Bortan příští rok skončí, bude z Daviese kapitán –“

Leeův hlas se náhle odmlčel a ozval se zesílený hlas profesorky McGonagallové: „To je záležitost havraspárského týmu, pane Jordane. Omezte své komentáře na dění v zápase, prosím.“

„A Zmijozelští se zmocňují – Flint přihrává camrál překrásné –“

„Pane Jordane!“

„– prostě přijatelné Sharon Vizcainové, ta se řítí k havraspárským obráncům a její vlasy za ní vlají jako kometa – teď se dvěma potlouky v těsném závěsu! Pucey je Sharon v patách – co to děláš, Inglebee? – a Sharon ve vzduchu kličkuje, aby se vyhnula – JE TO ZLATONKA? DO TOHO, CHO CHANGOVÁ, DO TOHO, HIGGS UŽ JE – CO TO VY DVA ZKOUŠÍTE?“

„Zachovejte klid, pane Jordane!“

Harry Potter a Pátý

„JAK MÁM ZACHOVAT KLID? TO BYLA TA NEJMARNĚJŠÍ VÝMĚNA, JAKOU JSEM KDY VIDĚL! A zlatonka je pryč – možná je pryč nadobro, když ji takhle nepěkně opomněli – Pucey míří k brankovým tyčím, Inglebee není ani poblíž –“

Ve vzdálené historické epoše, možná v úplně jiném světě, se profesor Quirrell zavázal, že pohár bude udělen buď Zmijozelu, nebo Havraspáru. Nebo možná oběma, protože slíbil, že splní všechna tři přání. Zatím to vypadalo, že splní alespoň dvě ze tří.

Kdybyste se řídili jen aktuálním skóre, Mrzimor by vedl v boji o pohár o nějakých pět set bodů, a to díky tomu, že studenti této koleje dělali domácí úkoly a *vyhýbali se průšvihům*. Zdálo se, že profesor Snape posledních, ehm, asi sedm let, strategicky odebíral Mrzimorům poměrně dost bodů. Nicméně po sedm let vítězná zmijozelská kolej měla pořád ještě výhodu jisté *velkorysosti* svého ředitele při udělování bodů, a to stačilo k tomu, aby mohla jít po krku Havraspáru, který byl domovem akademicky úspěšných. Nebelvír byl daleko vzadu na posledním místě, jak se na kolej nonkonformistů slušelo a patřilo: ohledně akademických úspěchů i rošťáren měl Nebelvír profil Zmijozelu, jenže bez výhody profesora Snapea v čele.

Dokonce i Fred s Georgem byli za celý rok jen horko těžko v plusu.

Jestli havraspárská i zmijozelská kolej chtěly v příštích dvou dnech dohnat Mrzimor, potřebovaly *nějak* získat hodně bodů.

A pokud bylo známo, profesor Quirrell neudělal vůbec nic, co by zřejmému výsledku napomáhalo. Všechno se to dělo samo od sebe, když teď jeden osamělý profesor v Bradavicích ve svých hodinách vyučoval kreativní způsoby řešení problémů.

Poslední letošní zápas ve famfrpálu se odehrával mezi Havraspárem a Zmijozelem. Počáteční náskok Nebelvíru se rozplynul poté, co jejich nový chytač Emmett Shear během druhého zápasu spadl z koštěte, které nejspíš mělo nějakou poruchu. To si také vyžádalo spěšné přeložení zbývajících zápasů.

A poslední zápas roku neskončí, dokud nebude chycena zlatonka.

Výsledky famfrpálových zápasů byly přičítány přímo k celkovému počtu bodů jednotlivých kolejí.

A jako na potvoru to dnes vypadalo, že zmijozelští ani havraspárští chytači prostě Zlatonku... nedokážou... chytit...

„VŽDYŤ JSI ZLATONKU MĚL PRAKTICKY NA SOBĚ, TY TUPČE!“

„Pozor na jazyk, pane Jordane, nebo pro tento zápas končíte! Ačkoli to *byl* hrozný pokus, to uznávám.“

Harry musel uznat, že Lee Jordan a profesorka McGonagallová měli svůj komediální výstup skvěle secvičený, Jordan hrál stereotypního muže a profesorka McGonagallová slušnou ženu; Harry teď trochu litoval, že si tyto výstupy při předchozích famfrpálových zápasech nechal ujít. Tuto stránku profesorky McGonagallové dosud neznal.

Harry seděl v mrzimorské sekci na famfrpálové tribuně, a o několik sedadel dál se rýsovala mohutná postava Cedrika Diggoryho. Supermrzimor sledoval poslední téměř-srážku Cho Changové a Terence Higgse bystrým okem kouzelníka, který sám byl famfrpálovým chytačem a kapitánem.

„Havraspárská chytačka je nová,“ řekl Cedrik. „Ale Higgs je v sedmém ročníku. Už jsem proti němu hrál. Má na víc.“

„Myslíš, že je to strategie?“ zeptal se jeden z Mrzimorů, sedících vedle Cedrika.

„Dávalo by to smysl, kdyby zmijozelští potřebovali body navíc, aby se dostali do čela famfrpálového poháru,“ řekl

Cedrik. „Ale Zmijozel už nás v boji o titul porazil. O co se snaží? Vždyť už to dávno mohli vyhrát!“

Hra začala v podvečer v šest. Běžný zápas by trval zhruba do sedmi a pak by přišel čas na večeři. Červen ve Skotsku znamenal spoustu denního světla: slunce zapadalo až v deset.

Podle Harryho hodinek bylo osm hodin a šest minut. Zmijozel právě získal dalších deset bodů a zvýšil skóre na 170:140, když tu Cedric Diggory vyskočil ze svého místa a vykřikl: „*Darebáci!*“

„Jo!“ vykřikl mladší chlapec vedle něj a taky vyskočil. „Kdo si myslí, že jsou, furt sbírat body?“

„O to nejde!“ vykřikl Cedric Diggory. „Oni – oni se *nám snaží ukrást pohár!*“

„Ale my už nehrajeme o –“

„*Ne famfrpálový pohár! Kolejný pohár!*“

Zpráva se šířila a vyvolávala pobouření.

Tím nadešel Harryho čas.

Harry zdvořile požádal čarodějkou z Mrzimoru, která seděla vedle něj, a dalšího Mrzimora, který seděl o řadu výš, jestli by se mohli posunout stranou. Pak Harry vytáhl z váčku obrovský svitek a rozvinul ho do dvoumetrového transparentu, který ve vzduchu držel na místě. Kouzlo pro něj zařídil jeden havraspárský šesták, který měl pověst

člověka, který toho o famfrpálu věděl ještě méně než Harry.

Na transparentu bylo obřími, fialovými a svítícími písmeny napsáno:

PROSTĚ KUPTE HODINY

2 : 06 : 47

Pod nápisem byla zlatonka, přeškrtnutá blikajícím červeným křížem.

Vteřinu za vteřinou se čas na transparentu navyšoval.

Jak počítadlo narůstalo, zdálo se, že velké množství Mrzimorů se rozhodlo, že vedle Harryho transparentu chtějí sedět.

Když hra pokračovala i po deváté, zdálo se, že přibývá i Nebelvirů.

Když zapadlo slunce a Harry ke čtení knih začal používat Lumos – na sledování hry už dávno rezignoval – i mezi havraspárskými se našlo dost takových, kteří kvůli zdravému rozumu opustili svůj patriotismus.

A profesorka Sinistra.

A profesorka Vektorová.

A když začaly vycházet hvězdy, profesor Kratiknot.

A famfrpálový turnaj jakožto vrcholný závěr roku se vlekl dál...

Jednou z věcí, s nimiž Harry nepočítal, když se rozhodl, že tuhle věc udělá, bylo, že tu venku bude sedět – Harry se podíval na hodinky – ještě v jedenáct hodin a čtyři minuty v noci. Četl si teď učebnici přeměňování pro šestý ročník, respektive měl ji zatíženou, aby zůstávala otevřená, osvětloval si ji mudlovskou svítící tyčinkou, a zkoušel jedno ze cvičení. Minulý týden, když se maturující havraspárští žáci bavili o tom, jak dopadly jejich O.V.C.E., Harry zaslechl, že cvičení přeměňování ve vyšších ročnících zahrnuje několik „tvarovacích cvičení“, která se spoléhají spíše na kontrolu a přesné myšlení než na hrubou sílu, a Harry se je okamžitě vydal naučit a tvrdě se přitom plácl do čela za to, že se nepokusil přečíst *všechny* učebnice pro pozdější ročníky dřív. Profesorka McGonagallová mu schválila, že Harry může provádět tvarovací cvičení, při kterých bude kontrolovat, jak přesně se přeměňovaný předmět přiblíží ke své konečné podobě – například přeměňování brku tak, aby nejprve vyrostl dřík a teprve potom peří. Harry dělal analogické cvičení s tužkami, nejprve nechal vyrůst tuhu, pak ji obklopil dřevem a jako poslední se na konci vytvořila guma. Jak Harry předpokládal, soustředění pozornosti a magie na určitou část probíhající proměny tužky se ukázalo být

podobné mentální disciplíně používané při částečném přeměňování – které se skutečně dalo použít k předstírání stejného efektu, když se částečně přeměnily pouze vnější vrstvy předmětu. Tímto způsobem se to ale ukazovalo být jednodušší.

Harry dokončil přeměňování své aktuální tužky a podíval se na famfrpálový zápas, který byl, přesně tak, pořád neuvěřitelně nudný. Lee Jordan komentoval unaveně znechuceným tónem: „Dalších deset bodů – hurá – jupí – a teď se zase někdo zmocní camrálu – a schválně, jestli mě zajímá kdo.“

Téměř nikdo na tribunách už nedával pozor, protože všichni, kdo na stadionu zůstali, objevili nový a zajímavější sport, debatu o tom, jak změnit pravidla kolejního poháru a/nebo famfrpálu. Diskuze se rozběhla natolik, že ji přítomní profesori jen stěží stíhali udržovat na úrovni, kdy se ještě nestrhla rvačka. Diskuze bohužel měla podstatně víc frakcí než jen dvě. Někteří štouralové navrhovali k úplnému odstranění zlatonky rozumně znějící alternativy a to hrozilo rozdělit hlasy a sebrat reformnímu hnutí vítr z plachet.

Harry si pomyslel, že by bývalo bylo hezké, kdyby Draco na zmijozelské straně rozvinul svůj vlastní transparent s nápisem „ZLATONKA JE NEJLEPŠÍ“, aby se debata pěkně

polarizovala. Harry předtím mžoural do zmijozelské sekce, ale Draca nikde na tribuně neviděl. Severus Snape, který by taky mohl mít podobný zájem i ochotu hrát zlotřilou opozici, také nikde nebyl vidět.

„Pane Pottere?“ ozval se vedle něj hlas.

Vedle Harryho místa stál malý, ale už starší chlapec z Mrzimoru, který Harryho nikdy předtím nezaujal, a držel v ruce neoznačenou pergamenovou obálku s voskem nakapaným na přední straně. Vosk byl také neoznačený, bez otisku pečeti.

„Co se děje?“ zeptal se Harry.

„To jsem já,“ řekl chlapec. „S tou obálkou, kterou jsi mi dal. Sice jsi říkal, abych s tebou nemluvil, ale –“

„Tak se mnou nemluv,“ řekl Harry.

Chlapec po Harrym hodil obálku a uraženě odkráčel. Harry se trochu zašklebil, ale vzhledem k potenciálním časovým problémům to nejspíš nebylo špatné rozhodnutí...

Pak Harry rozlomil neoznačenou voskovou pečeť a vytáhl obsah obálky. Místo mudlovského papíru, který by Harry očekával, v ní byl pergamen, ale písmo na něm bylo jeho vlastní, i když psané brkem místo pera. Na pergamenu stálo:

Bacha na souhvězdí,

Harry Potter a...
Regionalita: Ml. Ml.

pomoz pozorovateli hvězd.

*Ať tě nevidí spřeženci požíračů života,
ani ti moudří, ani ti s dobrými úmysly.*

Šest a sedm ve čtverci,

na místě, které je zakázané a zatraceně hloupé.

Harry to přeletěl, papír znovu složil a s povzdechem ho schoval do pláště. ‚Bacha na souhvězdí‘, to jako fakt? Harry by čekal, že hádanka, kterou napíše sám pro sebe, se bude vykládat snáz... i když některé části byly dost zřejmé. Budoucí Harry se zjevně obával, že tenhle vzkaz někdo zachytí, a i když by přítomný Harry za normálních okolností nemyslel na místní bystrozory jako na ‚ty, kteří se spolčili s azkabanskými mozkomory‘, možná to byl nejlepší způsob, jak říct ‚bystrozor‘, aniž by to potenciálně došlo někomu dalšímu, kdo by si pergamen přečetl a snažil se ho rozluštit. Přeložit ten idiom zpátky z hadího jazyka, který používal v Azkabanu... to asi mohlo fungovat, říkal si Harry.

Vzkaz říkal, že profesor Quirrell potřebuje pomoc, a že ať se děje cokoli, nesmí o tom vědět Brumbál, McGonagallová ani Kratiknot. Protože už v tom byl zapojen obraceč času, očividným řešením bylo zajít si na záchod, odcestovat časem, a pak se na zápas vrátit hned po svém odchodu.

Harry se začal zvedat ze židle, ale pak zaváhal. Jeho mrzimorská část měla připomínky k nápadu opustit ochranu bystrozorů a nic neříct ani profesorce McGonagallové, a přemýšlela, jestli jeho budoucí já nedělá nějakou *hloupost*.

Harry pergamen zase rozbalil a znovu se podíval na jeho obsah.

Při bližším zkoumání se v hádankovém souverší nepsalo, že by s sebou Harry nemohl *nikoho* přivést. Draco Malfoy... že by na famfrpálovém zápasu nebyl, protože budoucí Harry, který byl o několik hodin v minulosti, si s sebou vzal Draca na pomoc? Ale to nedávalo smysl, přibráním dalšího prváka by se bezpečnost moc nezvýšila...

...ale Draco Malfoy by tu určitě byl, bez ohledu na svůj osobní vztah k famfrpálu, a sledoval by, jak se Zmijozel snaží získat kolejný pohár. Stalo se mu něco?

Harry už se najednou necítil tak unavený.

Začínal se v něm zvedat adrenalin, ale ne, tohle nebude jako s trollem. Zpráva Harrymu *řekla*, kdy má dorazit. Harry by se neměl opozdit, tentokrát ne.

Harry se podíval na Cedrika Diggoryho, který se rozhlížel sem a tam, a byl viditelně rozpolcený mezi hloučkem havraspárských, kteří mínili, že zlatonka musí

zůstat, protože je to tradiční a pravidla jsou pravidla, a houfem Mrzimorů, kteří tvrdili, že není fér, aby byl chytač důležitější než ostatní hráči.

Cedrik Diggory byl pro Harryho a Nevilla vynikajícím učitelem duelů a Harry si myslel, že mezi nimi vznikl dobrý vztah. Důležitější ale bylo, že to byl student, který navštěvoval doslova všechny volitelné předměty a musel mít svůj vlastní obraceč času. Možná by se Harry mohl pokusit přimět Cedrika, aby se s ním vrátil v čase? Supermrzimor působil jako dobrá náhradní hůlka, kterou by bylo dobré mít po boku v jakékoli svízelné situaci...

Později, a dříve:

Harryho hodinky nyní ukazovaly 23:45, což s pětihodinovým skokem znamenalo 18:45.

„Už je čas,“ zamumlal Harry do prázdna a pustil se do chodby ve třetím patře po pravé straně nad hlavním schodištěm.

„Místo, které je zakázáno“ by obvykle znamenalo Zakázaný les; to si nejspíš měl myslet ten, kdo by zprávu zachytil. Jenže Zakázaný les byl obrovský a nacházelo se v něm více než jedno význačné místo. Žádný zřejmý Schellingův bod, kde by se dalo setkat, nebo najít nějakou událost, která by vyžadovala zásah.

Ale když jste přidali modifikátor ‚zatraceně hloupý‘, bylo v Bradavicích jen jedno zakázané místo, na které se to hodilo.

A tak se Harry vydal na onu zapovězenou cestu, po které, pokud fámy nelhaly, už se před ním vydali všichni nebelvírstí prváci. Chodba ve třetím patře po pravé straně. Tajemné dveře vedoucí do řady místností plných nebezpečných a potenciálně smrtících nástrah, přes které se nikdo nemohl dostat, zvláště pokud byl teprve v prvním ročníku.

Harry sám nevěděl, jaké nástrahy ho čekají. Když se nad tím zamyslel, znamenalo to, že studenti, kteří jimi prošli, byli překvapivě svědomití v tom, aby hádanku nezničili ostatním. Možná tam dole byla cedule s nápisem *Děcka, neprozrazujte to, udělejte to pro mě, váš ředitel Brumbál*. Harry zatím věděl jen to, že vnější dveře se otevírají pomocí *Alohomory* a že v poslední místnosti je kouzelné zrcadlo, které vám ukáže váš odraz v nějaké situaci, která pro vás bude velmi lákavá, což očividně měla být ta velká odměna.

Chodba ve třetím patře byla osvětlena tlumeným modrým světlem, které nevypadalo, že by odněkud vycházelo, a klenby byly pokryty pavučinami, jako by

chodba byla nepoužívána po celá staletí, a ne jen poslední rok.

Harry měl váček nacpaný užitečnými mudlovskými věcmi, užitečnými kouzelnickými věcmi a věcmi, které našel a které by mohly být questovými předměty. (Harry požádal profesorku McGonagallovou, aby mu doporučila někoho, kdo by mohl kapacitu váčku zvětšit, a ona to prostě udělala sama.) Harry použil kouzlo, které se naučil pro bitvy a které způsobilo, že mu brýle držely na obličeji bez ohledu na to, jak prudce se hýbala jeho hlava. Harry taky osvěžil přeměnění, která si udržoval, a to jak ten drobný kámen v prstenu na ruce, tak i ten druhý, pro případ, že by upadl do bezvědomí. Nebyl sice připraven doslova na všechno, ale byl tak připraven, jak si myslel, že jen může být.

Pětistěnné dlaždice skřípaly pod Harryho botami a zůstávaly za ním jako budoucnost, která se stávala minulostí. Bylo skoro 6:49 – *šest a sedm ve čtverci*. Zřejmé pro ty, kdo plynně ovládali mudlovskou matematiku, jinak moc ne.

Zrovna když se Harry chystal zahrnout za další roh, ucítil v mysli jakési zašimrání a uslyšel tichý hlas.

„...rozumný člověk... by počkal na později... až odejdou jistí členové sboru...“

Harry Potter a Pátý

Harry se zastavil a pak se co nejopatrněji doplížil až k rohu, aby zpoza něj mohl lépe slyšet hlas profesora Quirrella.

Ozvalo se hlasitější zakašlání a pak se zpoza rohu znovu ozval tichý hlas. „Ale kdyby i oni... v tu dobu... zmizeli...“ mumlal hlas, „mohli by si myslet, že... ten závěrečný zápas... je nejlepší příležitost... odvést pozornost... která v tomto roce zbývá... předvídatelná příležitost. Tak jsem se podíval... abych zjistil, kteří významní lidé... se zápasu neúčastní... a viděl jsem, že chybí ředitel... ale moje magie mi říká jen tolik... že by klidně mohl být... v jiné říši existence... Tebe jsem taky neviděl... a tak jsem se za tebou... rozhodl jít.... Proto jsem tady... a teď... co tady děláš ty?“

Harry mělce dýchal a poslouchal.

„A jak jsi se dozvěděl, kde jsem?“ ozval se hlas Severuse Snapea tak hlasitě, že Harry málem nadskočil.

Ozval se tichý, kašlavý smích. „Zkontroluj si hůlku... je na ní stopování.“

Severus něco pronesl kouzelnickou pseudolatinou a pak řekl: „Tys očaroval moji hůlku? Co si to *dovoluješ*?“

„Jsi podezřelý... stejně jako já... takže tvé rozhořčení je falešné a zbytečné... ačkoli je skvěle zahrané... a teď mi řekni... co tu děláš?“

„Hlídám tyhle dveře,“ ozval se hlas profesora Snapea.

„A požádám tě, aby ses od nich vzdálil!“

„Kdo ti dal autoritu... mi něco přikazovat... kolego?“

Chvíli bylo ticho a pak se ozval uhlazený hlas Severuse Snapea: „Přece pan ředitel,“ řekl, „dostal jsem od něj příkaz hlídat tyto dveře během famfrpálového zápasu a jako profesor musím uposlechnout i jeho rozmary. Později se o tom zmíním před správní radou, ale teď dělám, co musím. A už konečně běž, jak si ředitel žádá.“

„Cože? Chceš říct, že mám věřit... že jsi opustil zmijozelské... během jejich nejdůležitějšího... zápasu roku... a jako pejsek... posloucháš Brumbála na slovo? No, to... musím říct... že to vlastně odpovídá. Ale i tak... Myslím, že by bylo moudré... kdybys hlídal tyhle parádní dveře... a já tu budu hlídat tebe...“ Ozvalo se šustění látky a tiché žuchnutí, jako by si někdo tvrdě sedl na zem, nebo možná upadl.

„Pro Merlinovu lásku –“ Hlas Severuse Snapea teď zněl rozzlobeně. „Vstávej!“

„Ba-blu-a-bu-bluh –“ zazněl hlas profesora obrany v zombie režimu.

„Vstávej!“ řekl Severus Snape a ozvalo se tichý úder.

Pomoz pozorovateli hvězd –

Harry vykročil zpoza rohu, i když bylo možné, že to samé by udělal i bez vzkazu poslaného časem. Že by profesor Snape právě *nakopl* profesora Quirrella? To by bylo pošetilé, i kdyby byl profesor Quirrell mrtvý a *pohřbený*.

Dveře z tmavého dřeva byly zasazeny do oblouku ze zaprášených mramorových kamenů Bradavic. V místě, kam by mudlové umístili kliku, bylo jen držátko z leštěného kovu. Dveře neměly žádný viditelný zámek ani klíčovou díрку. Po obou stranách dveří na zdi hořely pochodně, které vydávaly zlověstnou oranžovou záři. Před dveřmi stál mistr lektvarů ve svém obvyklém potřísněném rouchu a vlevo vedle dveří se pod oranžovou pochodní krčila postava profesora obrany, opřená zády o zeď, a jeho hlava zírala do okolí. Jeho oči jako by přelétávaly, na půli cesty mezi vědomím a prázdnotou.

„Co tady děláte, *Pottre*?“ řekla tyčící se silueta mistra lektvarů.

Podle výrazu tváře a tónu hlasu se mistr lektvarů na Harryho dost zlobil a rozhodně se netvářil jako Harryho spoluspiklenec na poradách, na které profesor obrany nikdy nebyl pozván.

„Nejsem si jistý,“ řekl Harry. Nebyl si jistý, jakou roli by měl hrát, a v zoufalství se obrátil k prosté upřímnosti.

„Myslím, že bych možná měl dohlížet na profesora obrany.“

Mistr lektvarů na něj chladně pohlédl. „Kde máš *doprovod*, Pottere? Studenti se nemají sami toulat po chodbách!“

Harry měl v hlavě nefalšovaně vymeteno. Hra byla v plném proudu, ale jemu nikdo nesdělil pravidla. „Nevím, jak mám odpovědět...“

Chladný výraz ve tváři profesora Snapea se zachvěl. „Možná bych měl zavolat bystrozory,“ řekl.

„Počkejte!“ vyhrkl Harry.

Ruka mistra lektvarů se zastavila nad hábitem. „Proč?“ zeptal se.

„Já... jen si myslím, že byste je asi volat neměl...“

Mistr lektvarů vmžiku držel v ruce hůlku. „*Nullus confundio!*“ Černý proud vystřelil a zasáhl Harryho ve směru, kterým už Harry začal uhýbat. Následovala čtyři další kouzla obsahující slova jako *Polyfluis* a *Metamorphus* a Harry na ně raději zdvořile počkal bez hnutí.

Poté, co se všechna kouzla minula účinkem, hleděl Severus Snape na Harryho s pochmurným zájmem, který se teď zdál být opravdový. „Navrhuji,“ řekl mistr lektvarů tiše, „abyste mi to vysvětlil, Pottere.“

„Neumím to vysvětlit,“ řekl Harry. „Ještě *nepřišel* ten čas.“

Když Harry vyslovoval slova *nepřišel* a *čas*, díval se mistru lektvarů přímo do očí a svoje oči v těch chvílích rozšířil, aby mu tím sdělil tu klíčovou informaci, a mistr lektvarů zaváhal.

Harry se horečně snažil přijít na to, kdo se za koho vydává. Protože profesor Quirrell nebyl zapojen do Brumbálova spiknutí, Severus předstíral, že je zlý bradavický mistr lektvarů, kterého sem poslal ředitel školy... a možná ho sem Brumbál skutečně poslal... ale profesor Quirrell si buď myslel, nebo předstíral, že si myslí, že na profesora Snapea musí někdo dohlédnout... a Harryho sem poslal budoucí Harry, ale netušil proč... a proč vlastně všichni stáli před ředitelovými zakázanými dveřmi?

A pak...

Zpoza místa, kde stál Harry...

Zazněl zvuk mnoha dalších rychlých kroků.

Profesor Snape bodl hůlkou a vytvořil tím příval tmy, který zahalil místo, kde ležel profesor obrany. „*Muffliato*,“ zasyčel mistr lektvarů. „Pane Pottere, když už tu musíte být, tak se schovejte! Oblečte si plášť! Mou povinností je hlídat tyto dveře pro případ, že by sem přišel *on*. A došlo

tu – k nějakému *narušení*, které mělo přilákat ředitele, myslí si –“

„Kdo –“

Severus udělal dlouhý krok vpřed a ťukl Harryho hůlkou po hlavě. Harry cítil, jako by nad ním někdo rozkřápl vejce, které se po něm roztéká, pocit zneviditelnovacího kouzla; Harryho ruce zmizely a zbytek jeho těla je následoval.

Tma zahalující stěnu po straně dveří odvanula jako pomalá mlha a schoulená postava profesora obrany, který nic neříkal, se znovu objevila.

Harry se po špičkách co nejtíšeji vzdálil a pak se otočil, aby se mohl dívat.

Kroky už zněly, že se přiblížily za roh –

„Co tady děláte?“ ozvalo se naráz několik výkřiků.

Ve třech sadách zmijozelské zelené a jedné mrzimorské žluté stáli Theodore Nott, Dafné Greengrassová, Susan Bonesová a Tracey Davisová.

„*Kde*,“ řekl profesor Snape s rostoucím hněvem, „máte *doprovod*, děti? Prváky musí vždy doprovázet student šestého nebo sedmého ročníku! Zvláště vás!“

Theodore Nott zvedl ruku. „My jsme, ehm,“ řekl Theodore Nott. „Děláme to, čemu Legie chaosu říká *teambuilding*... víte, právě jsme si uvědomili, že nikdo z nás ještě nevyzkoušel ředitelovu zakázanou komnatu, a už

nám nezbyvá moc času... a Harry Potter to povolil, profesore, a výslovně říkal, že vy se do toho nemáte plést.“

Severus Snape se otočil a podíval se na místo, kam Harry Potter po špičkách přešel; zdálo se, že se mu na čele sbírá bouře a v očích doutnal temný vztek.

Já... možná? Harrymu v obraze zbývala ještě hodina, takže to bylo možné.

„Harry Potter takovou pravomoc nemá,“ řekl mistr lektvarů klamavě milým tónem. „Takže o co jde?“

„Opravdu?“ ozvala se postava Susan Bonesové. „Opravdu? Tvrdit profesorovi Snapeovi, že Harry Potter tu misi schválil, je tvoje představa blafování?“ Mladá Mrzimorka se otočila k profesorovi Snapeovi a promluvila podivně pevným hlasem. „Profesore, pravda je tato, a je to naléhavé. Draco Malfoy zmizel a my si myslíme, že šel tam dolů –“

„Pokud je pan Malfoy nezvěstný,“ řekl profesor Snape, „*proč o tom nebyli informováni bystrozori?*“

„Protože, protože to má *důvody!*“ zvolala Dafné Greengrassová. „Nemáme čas, musíte nás nechat projít!“

Tón profesora Snapea byl tak výsměšný, jak ho Harry ještě neslyšel. „Jestli si vy čtyři pitomci myslíte, že sem půjdete na nějakou dobrodružnou výpravu, jste na

hlubokém omylu. Ujišťuji vás, že pan Malfoy těmito dveřmi neprošel.“

„Myslíme si, že pan Malfoy má neviditelný plášť,“ řekla rychle Susan Bonesová. „Nepamatujete si, že by se ty dveře jakoby bezdůvodně otevřely?“

„Ne,“ řekl mistr lektvarů. „A teď odsud zmizte. Dnes je sem vstup zakázán.“

„Tohle je *Brumbálova* zakázaná chodba,“ řekla Tracey. „Sám ředitel řekl, že sem nikdo nesmí chodit. Kdo si myslíte, že jste, že nám to tu taky zakazujete?“

„Slečno Davisová,“ řekl mistr lektvarů, „měla byste se přestat stýkat s Nebelvíry, zejména s těmi, kteří se jmenují Levandule Brownová. A jestli tu budete ještě za minutu, podám žádost o vaše přeložení do této koleje.“

„*To byste se neodvážil!*“ vykřikla Tracey.

„Hm,“ řekla Susan Bonesová a zatvářila se soustředěně. „Profesore Snape, otevíráte občas ty dveře, abyste zkontroloval, co je uvnitř?“

Profesor Snape ztuhl na místě. Pak se otočil a položil pravou ruku na kovové klepadlo –

Harry sledoval ruku na klepadle, takže si nevšímal, co profesor Snape dělá levou rukou, dokud neuslyšel náhlý výkřik.

„Vlastně ne,“ řekl profesor Snape, který teď držel za límec dusící se hlavu Draca Malfoye, který měl zbytek těla stále ještě skryt pod pláštěm neviditelnosti. „Ale dobrý pokus.“

„Cože?“ vykřikly Tracey a Dafné.

Susan Bonesová se udeřila do čela. „Nemůžu uvěřit, že jsem na to skočila.“

„Takže, pane Malfoyi,“ řekl profesor Snape. Jeho hlas se ztišil. „Poslal jste sem své přátele jakožto léčku... jen v naději, že tak budete moci projít těmito dveřmi? Proč jste to udělal?“

„Myslím, že bychom mu měli věřit,“ řekl Theodor Nott. „Pane Malfoyi, *musíme* mu věřit, je to jediný profesor, který by se postavil na naši stranu!“

„Ne!“ vykřikla Dracova vznášející se hlava z místa, kde ho profesor Snape pořád držel za límec. „Nesmíš nic říct! Mlč!“

„Musíme to risknout!“ vykřikl Theodor. „Profesore Snape, pan Malfoy konečně přišel na to, co se celý rok děje a proč – Brumbál se snaží získat Kámen mudrců od Nicholase Flamela! Protože si Brumbál myslí, že by nikdo neměl mít nesmrtelnost! A tak se Brumbál snažil Flamela přesvědčit, že se Temný pán vrací a potřebuje Kámen, aby se mohl oživit, a chtěl po Flamelovi, aby mu ho dal, ale

Flamel nechtěl, a místo toho Flamel Kámen uložil do kouzelného zrcadla, které je tam dole, a Brumbál právě teď zjišťuje, jak ho získat, a pak si pro něj přijde a my se k němu musíme dostat první! Brumbál bude opravdu všemocný, jestli Kámen mudrců získá!“

„Cože?“ řekla Tracey. „To jsi předtím neříkal!“

„To –“ Dafné řekla. Vypadala vyděšeně, ale odhodlaně. „Na tom nezáleží – profesore Snape, prosím, *musíte* mi věřit. Dívala jsem se na knihy, které si Hermiona v knihovně vypůjčila, a těsně předtím, než ji někdo zabil, zkoumala Kámen mudrců. V jejích poznámkách stálo, že se může stát něco nebezpečného, pokud Kámen zůstane v zrcadle příliš dlouho. Musíme ho okamžitě dostat pryč z hradu.“

Susan Bonesová si teď oběma rukama zakryla obličej. „Nejedu v tom s nimi, jsem s nimi jenom abych zabránila ještě větším hloupostem.“

Severus Snape zíral na Theodora Notta a ostatní. Pak otočil hlavu a podíval se na Draca Malfoye. „Pane Malfoyi,“ pronesl mistr lektvarů. „Jak jste přišel na Brumbálovo spiknutí?“

„Vyvodil jsem to z důkazů!“ ozvala se plovoucí hlava Draca Malfoye.

Profesor Snape otočil hlavu zpět k Theodoru Nottovi. „Jak jste chtěl získat Kámen z nitra kouzelného zrcadla, které údajně dokázalo zmást samotného Brumbála? Okamžitě mi odpovězte!“

„Vezmeme celé zrcadlo a pošleme ho zpátky Flamelovi,“ řekl Theodor Nott. „Není to tak, že bychom chtěli Kámen pro sebe, jen potřebujeme zabránit Brumbálovi, aby ho ukradl.“

Profesor Snape přikývl, jako by si něco potvrzoval, a otočil hlavu, aby se podíval na ostatní studenty. „Řekněte mi, nevšimli jste si, že by se někdo z vás choval neobvykle? Nebo třeba má někdo nějaký zvláštní předmět nebo používá kouzla, která by prvák neměl znát?“ Pravá ruka profesora Snapea nyní mířila hůlkou na Susan Bonesovou. „Vidím, že slečna Greengrassová a slečna Davisová se na vás snaží nedívat, slečno Bonesová. Pokud existuje nějaké obyčejnější vysvětlení, bylo by moudré, kdybyste ho *okamžitě* vytáhla.“

Vlasy Susan Bonesové se zbarvily do jasně červené, ačkoli její tvář se nezměnila. „Asi už nemá smysl to dál tutlat,“ řekla, „stejně za dva dny maturuju.“

„Dvojnásobné čarodějky maturují o *šest let* dřív?“ řekla Tracey Davisová. „To není fér!“

„*Bonesová je dvojnásobná čarodějka?*“ zvolal Theodor.

„Ne, je to Nymfadora Tonksová, je metamorfomág,“ řekl profesor Snape. „Vydávat se za jiného studenta je zásadně proti předpisům, jak jistě dobře víte, slečno Tonksová. Ani dva dny před maturitou ještě není pozdě vás z Bradavic vyloučit, což by byla strašná tragédie – tedy z vašeho pohledu. Z mého pohledu by to bylo k popukání. A teď mi řekněte, co přesně tady děláte.“

„Tím se to vysvětluje,“ řekla Dafné Greengrassová. „Hm, existuje i *skutečná* Susan Bonesová, nebo kolej vymírá, takže tě nechali tajně –“

Zrzavá postava Susan Bonesové měla dlaň na tváři. „Ano, slečno Greengrassová, existuje skutečná Susan Bonesová. Posílá mě místo sebe, jen když se *vaše banda* chystá dostat do *neuvěřitelných* problémů. Profesore Snape, jsem tu proto, že se ztratil Draco Malfoy a tahle parta *trvala na tom*, že se ho pokusí najít, místo aby zavolali bystrozory. Z důvodů, které mi podle skutečné slečny Bonesové nebyl čas vysvětlovat a které, jak si teď uvědomuji, byly hloupé. Ale mladí studenti nikdy nesmějí chodit sami, vždycky je musí doprovázet někdo ze šestého nebo sedmého ročníku. A teď jsme našli Draca Malfoye a můžeme se všichni vrátit. Prosím? Než přijdou ještě s něčím ujetějším?“

„Co se to tu proboha děje?“

„Ah,“ řekl profesor Snape, který vedle zhroucené postavy profesora obrany pořád mířil hůlkou na zrzavou postavu Susan Bonesové a druhou rukou stále svíral límeček pod vznášející se hlavou Draca Malfoye. „Vnímám profesorku Prýtovou.“

„Je to jinak, než jak to vypadá,“ zahlásila Tracey Davisová.

Malá, podsaditá postava profesorky bylinkářství se vřítla na scénu. Už v tu chvíli měla vytaženou hůlku, i když s ní na nikoho nemířila. „*Ani nevím, co si tady o tom mám myslet! Hůlky sklonit, všichni, hned! Včetně vás, profesore!*“

Odvedení pozornosti. Harrymu to náhle jasně došlo. Ať už teď sledoval cokoli, z místa, kde stál neviděn a vzdálen dění, tohle nebylo to, *o co tu skutečně šlo*, nebyla to ta pravá nit příběhu, bylo to tak *zařízeno*. Příchod profesorky Prýtové uvolnil Harryho pozdržený soud; takové věci se neděly jen proto, aby situace byla vtipnější. Někdo všechen ten chaos vyvolal záměrně, ale jaký to mělo mít smysl?

Harry pevně doufal, že to nebyl on, kdo se vrátil v čase a zařídil to, protože to vypadalo jako ten druh věci, který by mohl mít na svědomí.

Severus Snape sklonil hůlku. Druhou rukou pustil Draca Malfoye. „Profesorko Prýtová,“ řekl mistr lektvarů, „jsem tu na příkaz ředitele, abych hlídal tyto dveře. Všichni ostatní přítomní tu *nemají co dělat* a žádám vás, abyste je odvedla pryč.“

„To zní věrohodně,“ řekla profesorka Prýtová. „Proč by zrovna vás Brumbál pověřil hlídáním dveří do své herny? Nejde mu přece o to, že by chtěl studenty držet venku, to ne, oni přece mají jít dovnitř a uvíznout v *mých* ďáblových osidlech! Susan, drahá, máš přece komunikační zrcátko, ne? Použij ho a přivolej bystrozory.“

Pozorující Harry si pro sebe přikývl. *O to šlo*. Bystrozori by v této strašlivě nepřehledné situaci odvedli všechny přítomné, žádné výmluvy by nebrali, a pak by dveře zůstaly nestřežené.

Měl ale Harry do zakázané chodby vstoupit sám? Nebo sledovat, kdo nakonec přijde, až všichni ostatní odejdou?

Hlasitý záchvat kašle a hekání přiměl všechny, aby se podívali na místo, kde ležel profesor obrany.

„Snape – poslyš –“ řekl profesor obrany mezi kašláním. „Proč – tady – Prýtová –“

Mistr lektvarů sklopil zrak.

„Paměťové kouzlo – usvědčuje – profesorku –“ Profesor obrany začal znovu kašlat.

„Cože?“

A logika celé věci už se v Harryho mysli odvíjela s krystalicky čistým zděšením, na všechny jednotlivosti už měl podezření, takže strašlivé uvědomění přicházelo jako opakování s větší jistotou.

Někdo Hermioně vstúpil do paměti, že se pokusila Draca zabít.

Jen někdo z profesorského sboru to mohl udělat bez poplachu.

Takže jediné, co musel skutečný pachatel udělat, bylo seslat Legilimens nebo Imperius na profesora Bradavic.

A poslední, koho by kdokoli podezřívá, by byla ředitelka mrzimorské koleje.

Snape se bleskově otočil, zatímco profesorka Prýtová zvedala hůlku a mistr lektvarů mezi nimi stihl beze slov vztyčit průsvitnou ochranu. Ale blesk, který vystřelil z hůlky profesorky Prýtové, byl tmavě hnědý, což v Harryho mysli vyvolalo vlnu strašlivých obav; a hnědý blesk způsobil, že Severusův štít zhasl dřív, než k němu vůbec doletěl, a přitom zasáhl jeho pravou ruku, i když už mistr lektvarů stihl o kousek uhnout. Profesor Snape tlumeně vykřikl, ruka se mu zkroutila a upustila hůlku.

Další blesk, který vyšlehl Prýtové z hůlky, byl jasně červený, v barvě omračující kletby, a zdálo se, že se

rozjasňuje a zrychluje už když opouštěl její hůlku. Doprovázel ho další nával úzkosti. Blesk s mistrem lektvarů mrštil do dveří a ten se pak bez hnutí zhroutil na zem.

To už byla růžovovlasá Susan Bonesová obklopena modrým oparem s mnoha fazetami a páčila na profesorku Prýtovou jednu kletbu za druhou. Profesorka Prýtová si kleteb nevšímalá a vyvolávala rostlinné úponky, které omotávaly mladší studenty, kteří se snažili utéct, kromě Draca Malfoye, který opět zmizel pod svým neviditelným pláštěm.

Ne-Susan-Bonesová přestala vrhat kletby. Namířila hůlku, zhluboka se nadechla a hlasitě zakřičela zaklínadlo, které vyčarovalo červy zlatého světla, kteří se zakousli do štítu kolem profesorky Prýtové. Na to se profesorka bylinkářství otočila s nepřítomným výrazem ve tváři k ne-Susan a do vzduchu za ní se vztyčila nová rostlinná chapadla. Tyto stonky byly tmavěji zelené a zdálo se, že mají vlastní štíty.

Harry Potter zamumlal do zdánlivě prázdného vzduchu: „Zaútočte na Prýtovou. Pomozte Bonesové. Pouze nesmrtící.“

„Ano, můj pane,“ zašeptal Lesath Lestrangle pod Harryho pláštěm neviditelnosti a dojem přítomnosti

zmijozelského páťáka se odsunul směrem k boji.

Harry se podíval na své ruce a s nepříjemným šokem zjistil, že jeho zneviditelňovací kouzlo už není tak dokonalé jako předtím. Při každém Harryho pohybu se ve vzduchu objevovaly náznaky zkreslení...

Harry pomalu ustupoval, až došel k rohu a přikrčil se za ním. Pak vytáhl komunikační zrcátko... bylo prázdné a nefunkční. Samozřejmě. Harry zrcátko odlevitoval tak, aby s jeho pomocí viděl za roh a mohl sledovat konec...

odvedení pozornosti? Co se to tu dělo a proč?

Profesorka Prýtová a podoba Susan Bonesové sváděly souboj v záblescích světla a listí. Ze vzduchu se vynořila planoucí zeleň Silnější vrtací kletby a prokousala se polovinou vnější vrstvy štítů profesorky Prýtové.

Profesorka herbologie se otočila a vypustila široký žlutý proud do míst, odkud vrtací kletba přišla, ale zdálo se, že kouzlo nic nezasáhlo.

Žluté plameny, modré fazety, tmavě zelené rostlinné úponky a vířící fialové okvětní lístky...

Ale pak profesorka Prýtová začala střílet karmínové oblouky na všechny strany, a jedna z karmínových čepelí ve vzduchu něco zasáhla, přičemž plášť neviditelnosti neskryl, kde byl karmínový oblouk pohlcen, a pocit

Lesathovy přítomnost pod pláštěm neviditelnosti se složil na zem.

A to dalo ne-Susan-Bonesové dost času, aby se zastavila, popadla dech a vykřikla něco, co v Harrym vyvolalo další vlnu hrůzy; a bílá jiskra, která vyšlehla, prošla skrz rozžvýkané štíty profesorky Sproutové a její rostlinné brnění a složila ji.

Ne-Susan-Bonesová zadýchaná padla na kolena. Její šaty byly nasáklé potem.

Otočila hlavu a rozhlédla se kolem sebe, na těla ležící omráčená na zemi nebo omotaná úponky.

„Cože?“ řekla ne-Susan. „Cože? Cože? Cože.“

Nedostalo se jí žádné odpovědi. Oběti zapletené do úponků profesorky Prýtové se nehýbaly, i když se zdálo, že dýchají.

„Malfoyi...“ řekla růžovovlasá Susan a stále lapala po dechu. „Draco Malfoyi, kde jsi? Jsi tu? Zavolej konečně bystrozory! Merlin tě zatrat – *Homenum Revelio!*“

A Harry zjistil, že je znovu viditelný a zírá do svého zrcátka na postavu Draca Malfoye, napůl viditelnou pod třpytem pláště, jak stojí za ne-Susan a míří hůlkou na mezeru v ne-Susanině modrém oparu.

Harryho mysl se pohybovala v záblescích vhledu, příliš pomalu, a přesto příliš rychle; dokonce i když se Harrymu

otevřela ústa a nadechoval se, aby vykřikl.

bacha na souhvězdí

existovalo souhvězdí jménem Draco

když jste dokázali ovládat profesora, dokázali jste ovládat studenta

„*K zemi!*“ vykřikl Harry, ale už bylo pozdě, blesk rudého světla zezadu zasáhl Susaninu hlavu a srazil ji na zem.

Harry vyšel zpoza rohu a pronášel: „*Somnium somnium somnium somnium somnium somnium.*“

Třpytivý tvar Draca Malfoye se zhroutil na hromádku.

Harry chvíli lapal po dechu. Pak Harry řekl: „*Stupefy!*“ a ověřil si, že ano, omračující kletba skutečně zasáhla postavu Draca Malfoye.

(Mohli jste se mýlit v tom, že *Somnium* skutečně zasáhlo. Harry už viděl dost hororových filmů, nemluvě o té záležitosti se Sluníčky, takže se *takové* chyby nehodlal dopustit znovu.)

A když už se nad tím Harry znovu zamyslel, vrhl další omračující kouzlo na ležící profesorku Prýtovou.

Harry stiskl hůlku, zkoumal celou scénu a vyčerpáním těžce oddechoval. Neměl už dost magie na to, aby Brumbálovi poslal patrona, a tentokrát měl na tuto možnost *opravdu* pomyslet hned. Harry se začal natahovat

k místu, kam spadlo jeho zrcátko, aby zjistil, jestli už nezačalo fungovat.

A pak Harry zaváhal.

V jeho vzkazu pro sebe stálo, že se má vyhýbat pozornosti bystrozorů, a Harry pořád ještě *nevěděl, co se děje*.

Zhroucená postava profesora Quirrella se znovu rozkašlala, opřela se rukou o zeď vedle sebe a pomalu se zvedla na nohy.

„Harry,“ zaskřehotal profesor Quirrell. „Harry. Jsi tady?“

Bylo to poprvé, co ho kdy profesor Quirrell oslovil křestním jménem.

„Jsem tady,“ řekl Harry. Bez jakéhokoli vědomého přemýšlení se jeho nohy pohnuly kupředu.

„Prosím,“ řekl profesor Quirrell. „Prosím, nemám... moc času. Prosím, vezmi mě... k zrcadlu... pomoz mi... získat Kámen.“

„Kámen *mudrců*?“ Harry se zeptal. Rozhlédl se po roztroušených tělech, ale Draca už neviděl, odhalovací kouzlo už vyprchalo. „Myslíte, že měl pan Nott *pravdu*? Nemyslím si, že by Brumbál –“

„Brumbál – ne,“ vydechl profesor Quirrell. „Protože – Prýtová –“

„Rozumím,“ řekl Harry. Kdyby za tím vším stál Brumbál, nepotřeboval by ovládat mysl profesorky, aby mohl použít paměťová kouzla.

„Zrcadlo... prastará relikvie... může skrývat cokoli... Kámen by v něm mohl být... mnoho lidí chce kámen... jeden poslal Prýtovou...“

Harry rychle zopakoval: „Zrcadlo tam dole je prastará relikvie, která se dá použít k ukrytí věcí, a bylo by to jedno z možných míst, kam by se dal schovat Kámen mudrců. Pokud je Kámen mudrců uvnitř zrcadla, pak by ho mohl chtít získat kdokoli. Jeden z nich ovládá Prýtovou a to by vysvětlovalo, co je vlastně jejich cílem... jenže... to nevysvětluje, proč by ten, kdo ovládal Prýtovou, šel po Hermioně.“

„Harry, prosím,“ řekl profesor Quirrell. Dýchal teď ještě namáhavěji a jeho hlas zněl nesnesitelně pomalu. „Je to jediná věc... která mi může zachránit život... a já teď zjišťuji... Nechci zemřít... prosím, pomoz mi...“

A tím toho bylo dost.

Nějak toho najednou bylo až příliš.

Vrátil se pocit odstupu, který Harryho přepadl, když přišla profesorka Prýtová, a začal se vracet i přerušovaný odklad posuzování – jeho vnitřní kritik vše zvažoval, jako by to byla jen kulisa. Načasování, pravděpodobnosti, tolik

lidí, kteří se objevili u stejných dveří, zoufalství profesora obrany... celá tahle situace mu nepřipadala skutečná. Možná by ji ale dokázal vyřešit, kdyby si mohl dopřát čas a věci si promyslet, místo se vrhl do dobrodružství na první zavolání. Všechny nasbírané zkušenosti za poslední rok konečně vykrytalizovaly v něco jako nádech bojové otrlosti. Instinkt zrozený z minulých katastrof Harrymu říkal, že pokud se prostě vrhne vpřed, skončí to smutným rozhovorem, při kterém si uvědomí, že udělal hloupost. *Zase.*

„Nechte mě přemýšlet,“ řekl Harry. „Nechte mě na minutku přemýšlet, než vyrazíme.“ Odvrátil se od profesora obrany a zadíval se na bezvědomá těla, která se v různých tvarech válela po podlaze. Za uplynulý rok už viděl tolik kousků skládačky, že by možná všechno zapadlo na své místo i s jediným dalším kouskem...

„Harry...“ řekl profesor obrany slábnoucím hlasem. „Harry, já umírám...“

Jedna minuta navíc nemůže změnit to, že měl CELÝ ROK na to, aby byl nemocný, je NEPRAVDĚPODOBNÉ, že jeho boj o život by byl přesně načasován tak, aby spoléhal na tuto poslední minutu, bez ohledu na to, co se stalo Hermioně –

„Já vím!“ Harry řekl. „Budu přemýšlet rychle!“

Harry zíral na těla a snažil se přemýšlet. Nebyl čas na pochybnosti, na výhrady, žádné brzdy ani váhání, jen vzít první myšlenky a *rozběhnout se s nimi* –

Harrymu se v hlavě míhaly útržky abstraktních myšlenek, heuristické postupy řešení problémů, které neměl čas převádět do slov. V neverbalizovaných záblescích svištěly kolem a sestavovaly z problému objekt.

– *všímám si, že jsem zmatený – čím?*

– *první místo, kde hledat problém, je jakýkoli aspekt situace, který se zdá být nejnepravděpodobnější –*

– *jednoduchá vysvětlení jsou pravděpodobnější, eliminovat samostatné nepravděpodobnosti, které by musely být postulovány –*

Profesor Snape už tu byl, pak přišel profesor Quirrell, pak dorazil Harry (pomocí obraceče času), pak dorazila skupina dobrodruhů a objevil se Draco (součást skupiny), pak se objevila profesorka Prýtová.

Příliš mnoho lidí se objevilo *synchronně*, a to byla příliš velká náhoda, bylo *nepravděpodobné*, že by se tolik různých skupin objevilo na stejném místě během pěti minut, *muselo* to mít společnou souvislost.

Označte toho, kdo ovládal Prýtovou, za strůjce, který nařídil, aby Hermioně byla očarována paměť. Hlavní mozek poslal Prýtovou.

Profesor Snape říkal, že ho ředitel poslal hlídat dveře poté, co došlo k nějakému *narušení*, a pokud to způsobil ovládající, aby odvedl pozornost, pak to vysvětlovalo i Severusovu přítomnost.

Harry už si nebyl jistý, jestli Draca ovládal ten hlavní mozek, tato hypotéza ho napadla v okamžiku, kdy se Draco možná jen snažil sundat ne-Susan, aby se mohl nerušeně dostat do chodby...

Ne, to byl špatný způsob uvažování, obrátit to, pokusit se *vysvětlit* načasovanou přítomnost Draca a jeho dobrodružné skupiny, žádný čas na sebezpytování, *běžet s hypotézou*, tedy předpokládat, že mozek za Prýtovou poslal Draca nebo vyvolal jeho příchod.

To by vysvětlovalo tři příchody.

Harry se ukázal, protože mu to nařídil jeho vzkaz. To by se dalo přičíst cestování v čase.

Zbýval tedy profesor obrany, který řekl, že sleduje Snapea, jenže to se nezdálo jako *opravdu* adekvátní důvod, aby se tu profesor Quirrell objevil, Harry se kvůli tomu necítil méně zmatený, a tak možná ten mozek také nějak kontroloval načasování přítomnosti profesora Quirrella a dokonce zařídil, aby Harry sám vstoupil do časové smyčky.

Harryho mysl narazila na kámen úrazu, nedokázal si představit, jak tuto úvahu dále rozšířit.

Nebyl čas tupě zírat na překážky.

Harryho mysl bez jakéhokoli zastavení nebo přibrždování zaútočila na problém z nového úhlu.

Profesor Quirrell vyvodil, že někdo ovládá bradavického profesora, aby Hermioně očaroval paměť, což znamenalo, že ten, kdo ovládal profesorku Prýtovou, to na Hermionu nastražil, a pak ji zavraždil, což znamenalo, že ovládající profesorky Prýtové měl podrobné informace o životě v Bradavicích a možná i osobní zájem na Chlapci-který-přežil a jeho přátelích.

Harryho mysl konečně doručila příslušnou vzpomínku, Brumbál řekl, že nejsilnější cesta Lorda Voldemorta k životu je ukryta zde uvnitř Bradavic, *běžet s hypotézou*, takže nástrojem vzkříšení byl Kámen mudrců ukrytý v zrcadle, *proč Brumbál umístil zrcadlo do chodby, kterou mohli projít prváci, ne, tuhle otázku ignoruj, teď není důležitá*, a profesor Quirrell řekl, že Kámen mudrců má velkou léčivou moc, takže tahle část také sedí.

Ale pokud byl Kámen mudrců ukrytý v zrcadle, aby nepadl do rukou Temnému pánovi, znamenalo to, že v zrcadle byla také jediná věc na světě, která mohla zachránit život profesoru obrany –

Harryho mysl se pokusila zaváhat, ucuknout, cítil náhlou obavu, kam to směřuje.

Na váhání ale nebyl čas.

– a to bylo také příliš mnoho náhod, prostě příliš mnoho nepravděpodobnosti, pokud to vaše mysl nepopsala jako úžasný dějový zvrat, jako byste byli uvnitř příběhu.

Mohl by domnělý Temný pán také manipulovat profesorem Quirrellem tak, aby profesor Quirrell objevil svou údajnou spásu ve správný čas, aby Harry a profesor Quirrell šli pro nástroj vzkříšení do zrcadla, ani by to ve skutečnosti nemusel být Kámen mudrců, a pak by se objevil avatar Temného pána nebo nějaký jiný služebník a zmocnil se ho, což by vysvětlilo *všechny* soulady a popřelo *všechny* náhody.

Nebo profesor Quirrell od začátku věděl, že jediná věc, která mu může zachránit život, se skrývá v tom zrcadle, a proto souhlasil, že bude v Bradavicích učit obranu, a teď se tu věc konečně snaží získat, ale proč tedy čekal, až mu bude takhle zle, aby se o to vůbec pokusil, a proč se Prýtová objevila ve stejnou dobu jako profesor Quirrell – Harrymu se to v hlavě zavrtělo silněji.

Jeho vnitřní oko se dívalo směrem, kam se dřív bálo pohlédnout.

Na vzkazu, který jsem si poslal, stálo, abych pomohl pozorovateli hvězd. Neposílal bych si vzkaz s tímto textem,

kdybych už v budoucnu nepřišel na to, že je to správná věc – možná mi ten vzkaz jen říká, abych se do toho pustil –

Do vědomí mu pronikl poznatek o zmatenosti.

Kódovaná zpráva na pergamenu... jeden nebo dva řádky nezněly úplně správně, nezněly jako kód, který by Harry očekával, že sám pro sebe použije...

„Harry,“ zašeptal za ním hlas umírajícího profesora Quirrella. „Harry, prosím.“

„Už jsem skoro skončil s přemýšlením,“ řekl Harryho hlas nahlas a Harry si při těch slovech uvědomil, že jsou pravdivá.

Obrát to.

Podívej se na to z pohledu nepřítele, z místa, kde nepřítel provádí své vlastní inteligentní plánování, někde mimo tvůj dohled.

V Bradavicích jsou bystrozoři a tvůj cíl, Harry Potter, je teď plně ve střehu. Harry Potter při prvním náznaku potíží přivolá bystrozory nebo pošle patrona Albusi Brumbálovi. Když to pojmem jako hádanku, je jedním z kreativních řešení –

– zfalšovat údajně v čase vrácený vzkaz Harryho Pottera sobě samému, ve kterém se říká, aby *nevolal* o pomoc, a vzkazuje se mu, aby byl na místě a v čase, kde ho chceš mít. Přiměješ samotný cíl, aby obešel všechny ochrany,

které kolem sebe vystavil. Dokonce obejdeš i ochranu, kterou mu poskytuje jeho nedůvěra, tím, že bude důvěřovat úsudku svého vlastního budoucího já.

Není to ani obtížné. Můžeš nějakému náhodnému studentovi očarovat paměť, aby si vzpomněl, že mu Harry Potter předal obálku, kterou mu má později donést.

Tomu studentovi můžeš očarovat paměť, protože jsi bradavický profesor.

Nedáš si tu práci, abys ukradl tužku a mudlovský papír z váčku Harryho Pottera. Místo toho zfalšuješ písmo Harryho Pottera na kouzelnickém pergamentu. Rukopis Harryho Pottera dokážeš zfalšovat, protože jsi ho viděl na zkouškách, které jsi hodnotil na ministerstvu.

Draca Malfoye nazýváš „suhvězdím“, protože víš, že Harry Potter se zajímá o astronomii, a ty jsi kouzelník a astronomii jsi měl a pamatuješ si názvy všech souhvězdí. Ale není to přirozený kód, kterým by Harry Potter pro sebe samého označil Draca Malfoye, ten by zněl ‚učedník‘.

Profesora Quirrella nazveš ‚pozorovatelem hvězd‘ a řekneš Harrymu Potterovi, aby mu pomohl.

Víš, že požírač životů je v hadí řeči označení pro mozkomora, a očekáváš, že Harry Potter si o bystrozorech bude myslet, že jsou s nimi spolčeni.

Zakóduješ 6:49 jako ‚šest a sedm ve čtverci‘, protože jsi četl mudlovskou knihu o fyzice, kterou ti dal Harry Potter.

Kdo tedy jsi?

Harry si všiml, že se mu zrychlil dech a rozbušilo srdce, a tak svůj dech opět zpomalil, profesor Quirrell *ho pozoroval*.

Co kdyby, čistě hypoteticky, byl profesor Quirrell tím hlavním strůjcem a Harryho zprávu zfalšoval? To by vysvětlovalo všech pět stran, které přišly, celou tu synchronní koordinaci téhle komedie, a profesorka Prýtová by byla řízena jen proto, aby profesoru Quirrellovi umožnila z falešných vzpomínek obvinít někoho jiného, až se usadí prach, ale –

Ale proč by profesor Quirrell riskoval křehké spojení, které měl Harry s Dracem, tím pokusem hodit na někoho vraždu

(kterou profesor Quirrell ‚odhalil‘ a ‚zastavil‘ údajně pomocí sledovacího zařízení umístěného na Dracovi)

Proč by profesor Quirrell zabíjel Hermionu?

(jeho první pokus o její odstranění nevyšel)

Pokud byl profesor Quirrell ten zlý, pak možná lhal o všem, co souviselo s viteály, a možná vůbec nebyla náhoda, že jediná věc, která mu mohla zachránit život,

byla věc, která mohla také vzkřísit Temného pána, co když to Temný pán také nějak zařídil

(jednoho dne David Monroe záhadně zmizel a byl považován za mrtvého právě rukou Temného pána)

Harryho přepadla strašná intuice, něco odděleného od všech dosavadních úvah, intuice, kterou nedokázal vyjádřit slovy; kromě toho, že on a profesor obrany si byli v určitých ohledech velmi podobní a zfalšování zprávy poslané časem byl přesně ten druh kreativní metody, kterou mohl Harry sám vyzkoušet, aby obešel všechny ochrany cíle –

A tehdy si Harry konečně uvědomil, co mělo být jasné od samého začátku.

Profesor Quirrell byl chytrý.

Profesor Quirrell byl chytrý stejným způsobem jako Harry.

Profesor Quirrell byl chytrý úplně stejně jako Harryho tajemná temná stránka.

Kdybyste měli hádat, kdy Chlapec-který-přežil získal svou tajemnou temnou stránku, bylo by vám jasné, že to nejspíš bylo v noci 31. října 1981.

A taky

A taky

A taky profesor Quirrell znal heslo, o kterém si Bellatrix Blacková myslela, že identifikuje Temného pána, a jeho přítomnost vyvolávala v Chlapci-který-přežil pocit zkázy, a jeho magie ničivě působila na Harryho magii a jeho oblíbeným kouzlem byla Avada Kedavra a taky a taky a taky –

To poznání Harrym projelo jako protržení obrovské přehrady, ze které se vyvalí všechna voda, a provalilo se jeho myslí jako nezadržitelná záplava, která všechno smetla.

Existuje pouze jediná realita, která umožňuje všechna pozorování.

Pokud se zdá, že různá pozorování ukazují neslučitelným směrem, znamená to, že jste ještě neobjevili pravdivou hypotézu.

A v takových případech, když vás konečně napadne správná hypotéza, se za ní všechno srovná, přesáhne popření i zděšení a strhne všechny pochybnosti a emoce, které by jí mohly stát v cestě.

– a pak ‚David Monroe‘ a ‚Lord Voldemort‘ byli jediná osoba, která vystupovala na obou stranách kouzelnické války, a proto byla rodina Monroeových zabita dřív, než se

mohla setkat s ‚Davidem Monroem‘, jak ostatně Moody podezříval –

Realita se ustálila do jediného známého stavu, jediného uceleného stavu věcí, který kompaktně generoval soubor pozorování.

Harry nevyskočil, nezměnil dech, snažil se nedat najevo jedinou známku hrůzy a agónie, které mu zaplavovaly mysl.

Nepřítel stál za ním a pozoroval ho.

„Dobře,“ řekl Harry nahlas, jakmile se odvážil věřit, že jeho hlas bude znít normálně. Stále se díval na těla a odvracel pohled od profesora Quirrella, protože nevěřil vlastnímu výrazu. Harry zvedl rukáv, aby si otřel pot z čela, a snažil se, aby to gesto vypadalo nenuceně; Harry nedokázal ovládnout pot ani rychlé bušení v hrudi.

„Pojďme pro Kámen mudrců.“

Harrymu stačila jediná chvilka nepozornosti kdekoli na cestě, aby mohl použít svůj obraceč času.

Za ním se neozývala žádná odpověď.

Ticho se protahovalo.

Harry se pomalu otočil.

Profesor Quirrell stál vzpřímeně a usmíval se.

Profesor obrany držel v ruce tvar z černého kovu namířený na Harryho ruku s hůlkou, a držel jej s jistotou

někoho, kdo přesně věděl, jak používat poloautomatickou pistoli.

Harry měl sucho v ústech, dokonce i rty se mu chvěly adrenalinem, ale dokázal promluvit. „Dobrý den, lorde Voldemorte.“

Profesor Quirrell naklonil hlavu na znamení uznání a řekl: „Dobrý den, Tome Riddle.“

105. Pravda, část 2. – Pod pohružkou

Tom Riddle.

Zdálo se, že ta slova v Harryho hlavě vyvolávají ozvěny a rezonanci, které stejně rychle odeznívají, rozpadlé vzorce, které se snaží složit dohromady a nedaří se jim to.

Tom Riddle je

Tom Riddle byl

Ta hádanka

Harryho pozornost měla jiné priority.

Profesor Quirrell na něj mířil pistolí.

A z nějakého důvodu lord Voldemort ještě nevystřelil.

Harryho hlas zazněl spíš jako skřehotání: „Co ode mě vlastně chcete?“

„Tvou smrt,“ řekl profesor Quirrell, „se očividně žádat nechystám, protože jsem měl spoustu možností tě zabít, kdybych chtěl. Osudová bitva mezi lordem Voldemortem a Chlapcem-který -přežil je výplodem Brumbálovy fantazie. Vím, kde najdu dům tvé rodiny v Oxfordu, a vím, co je odstřelovací puška. Zemřel bys dřív, než by ses vůbec dotkl hůlky. Doufám, že je ti to jasné, Tome?“

„Naprosto,“ zašeptal Harry. Jeho tělo se pořád třásl, spustilo programy užitečné spíš k útěku před tygrem než k sesílání delikátních kouzel nebo *přemýšlení*. Harryho

napadla ještě jedna věc, kterou od něj osoba se zaměřenou zbraní očividně čekala, dotaz, na který se měl zeptat, a tak se zeptal: „Proč mi říkáte Tome?“

Profesor Quirrell si ho uvážlivě prohlížel. „Proč ti říkám Tome? Odpověz. Tvůj intelekt není úplně takový, jak jsem doufal, ale na tohle by měl stačit.“

Harryho ústa jako by znala odpověď už předtím, než se jeho mozek stačil na otázku zaměřit. „Tom Riddle je vaše jméno. Naše jméno. Byl, nebo je, tím, z koho se stal lord Voldemort.“

Profesor Quirrell přikývl. „Tak. Temného pána už jsi porazil, jedinkrát a naposledy. Já už jsem zničil vše až na zbytek Harryho Pottera, čímž jsem odstranil rozdíly mezi našimi dušemi a umožnil nám pobývat ve stejném světě. Teď, když je ti jasné, že bitva mezi námi je výmysl, bys mohl začít jednat rozumně, abys mohl prosazovat vlastní zájmy. Nebo taky nemusíš.“ Zbraň ukázala dopředu, což na Harryho čele vytvořilo krupěje potu. „Odhod' hůlku. *Hned.*“

Harry hůlku upustil.

„Odstup od ní,“ řekl profesor Quirrell.

Harry poslechl.

„Ze svého krku,“ řekl profesor Quirrell, „sundej svůj obraceč času. Dotýkej se jen řetízku. Polož obraceč času na

zem a taky od něj ustup.“

I toto Harry udělal. I v šoku, v jakém byl, jeho mysl pořád hledala způsob, jak by mohl obracečem času otočit – náhlým tahem by mohl vyhrát. Harry ale věděl, že profesor Quirrell si představuje sebe sama na Harryho místě a také vidí dostupné příležitosti.

„Vytáhni svůj váček, taky ho polož na zem a odstup.“
Harry to udělal.

„Velmi dobře,“ řekl profesor obrany. „Teď přišel čas vydat se pro Kámen mudrců. Mám v úmyslu vzít sebou tyto čtyři prváky, vhodně zbavené posledních vzpomínek, aby si pořád vzpomínali na svůj původní záměr. Snapea budu kontrolovat a postavím ho na stráž k těmto dveřím. Až dnes skončíme, mám v úmyslu Snapea zabít za zrady, které nabídl mé druhé identitě. Tři děti pak vezmu s sebou, abych vytvaroval jejich budoucí loajalitu. A měl bys vědět, že mám rukojmí. Už jsem spustil kouzlo, které zabije stovky bradavických studentů, včetně mnoha těch, které bys nazval svými přáteli. To kouzlo mohu zastavit pomocí Kamene, pokud se mi ho podaří získat. Když budu předtím přerušen nebo když se rozhodnu kouzlo nezastavit, stovky studentů zemřou.“ Hlas profesora Quirrella zůstával milý. „Máš ještě nějaké další zájmy,

které by byly v sázce, chlapče? Rád bych tě slyšel říct ‚ne‘, ale to bych doufal příliš.“

„Byl bych rád,“ podařilo se Harrymu říct přes všechnu tu hrůzu, zklamání a přes nože, které přeřezávaly citové pouto, což bolelo, jako by řezaly do živého, „kdybyste takové věci nedělal, profesore.“ *Proč, profesore Quirrelle, proč, proč to muselo dopadnout zrovna takhle, nechci, nechci, nechci, aby se to dělo...*

„Dobrá,“ řekl profesor Quirrell. „Dávám ti svolení, abys mi nabídl něco, co chceš.“ Pistolí udělal vyzývavé gesto. „Je to je vzácné privilegium, chlapče. Lord Voldemort obvykle nevyjednává o tom, co chce.“

Nějaká část Harryho mysli se horečně snažila najít něco, co by mohlo mít pro lorda Voldemorta nebo profesora Quirrella větší cenu než dětská rukojmí nebo Severusova smrt.

Jiná jeho část, ta, která nikdy nepřestala přemýšlet, už znala odpověď.

„Vy ale už víte, co ode mě chcete,“ řekl Harry přes nevolnost a rány, kterými krvácela jeho duše. „Co to je?“

„Tvou pomoc při získávání Kamene mudrců.“

Harry polkl. Nedokázal zabránit tomu, aby jeho oči nepřebíhaly mezi zbraní a tváří profesora Quirrella.

Uvědomoval si, že hrdina v pohádkách by měl říct ‚ne‘, ale teď, když se v takové situaci skutečně ocitl, mu říci ‚ne‘ nedávalo smysl.

„Jsem zklamaný, že o tom vůbec musíš přemýšlet,“ řekl profesor Quirrell. „Je zřejmé, že bys mě prozatím měl poslouchat, protože nad tebou mám naprostou převahu. Naučil jsem tě to líp, než předvádíš; v tuto chvíli bys rozhodně měl předstírat, že jsi prohrál. Nemůžeš očekávat, že vzdorem něco získáš, vyjma bolesti. Měl sis spočítat, že bude lepší odpovědět dřív a nevysloužit si mou nedůvěru.“ Oči profesora Quirrella ho zvědavě zkoumaly. „Brumbál ti cpal do hlavy nesmysly o ušlechtilém vzdoru? Tyhle morální zásady mi připadají zábavné, dá se s nimi tak snadno manipulovat. Ujišťuji tě, že dokážu zařídit, aby vzdorovitost vycházela morálně hůř, a bylo by dobré, kdyby ses podřídil dřív, než ti předvedu, jak to udělám.“ Zbraň zůstala namířená na Harryho, ale profesor Quirrell mávnul druhou rukou a Tracey Davisová se vznesla do vzduchu, pomalu se otáčela a její končetiny se rozprostřely –

– a pak, zatímco Harrymu srdce rozbušil nový adrenalin, se Tracey opět snesla dolů.

„Rozhodni se,“ řekl profesor Quirrell. „Tohle mě přestává bavit.“

Měl jsem souhlasit hned, než mohl Tracey utrhnout nohy, ne, vlastně ne, ředitel říkal, že lordu Voldemortovi nesmím ukázat, že stačí ohrožovat mé přátele a já budu dělat, co chce, protože to ho jen přiměje ohrožovat další – jenže to, co řekl předtím, nebyla hrozba, to bylo prostě něco, co lord Voldemort dělá –

Harry se několikrát zhluboka nadechl. Ta jeho část, která pořád běžela plně automaticky, křičela na zbytek jeho mysli, že *si nemůže dovolit zůstat v šoku*. Šok měl omezenou dobu trvání, neurony dál vysílaly signály, jediný důvod, proč by se Harryho mysl měla vypnout, kdy jeho mozek běžel dál, by byl ten, že by Harryho model sebe sama věřil, že se jeho mysl vypne –

„Nechci pokoušet vaši trpělivost,“ řekl Harry. Hlas se mu lámal. To bylo dobře. To, že zněl, jako by byl stále v šoku, znamenalo, že by mu lord Voldemort mohl dát víc času. „Ale nevím nic o tom, že by lord Voldemort měl pověst člověka, který dodržuje dohody.“ Harry se na něj podíval.

„To je oprávněná obava,“ řekl profesor Quirrell. „A existuje na to jednoduchá odpověď, kterou bych ti stejně vnutil. *Hadi nedokážou lhát*. A protože strašně nesnáším hloupost, doporučoval bych, abys neříkal nic jako: ‚Co tím

myslíte?’ Jsi na to dost chytrý a já nemám čas na ten typ rozhovoru, jakým se navzájem mučí obyčejní lidé.“

Harry polkl. Hadi nedokážou lhát. „*Dva pluss dva sse rovná čtyři.*“ Harry se snažil říct, že dva plus dva se rovná třem, a místo toho z něj vylezlo slovo *čtyři*.

„Přesně. Když Salazar Zmijozel na sebe a na všechny své děti seslal hadí jazyk, měl tím v úmyslu zajistit, aby jeho potomci svým slovům mohli vzájemně věřit bez ohledu na to, jaké intriky budou spřádat proti cizím.“ Profesor Quirrell zaujal svou vyučovací pózu, jako když si někdo nasadí obnošenou masku, ale namířená zbraň mu zůstávala v ruce. „Nitroobrana nedokáže kletbu hadího jazyka oklamat, na rozdíl od veritaséra, a to můžeš taky vyzkoušet. Teď dobře poslouchej. *Pojď sse mnou, sslib mi, že mi pomůžeš získsat Kámen, a já nechám ty děti bez úhony. Rukojmí jssou sskuteční, sstovky sstudentů dness v noci zemřou, jesstli nezasstavím událossti, které už jssem uvedl do pohybu. Ušetřím rukojmí, když sse mi podaří získsat Kámen. A tohle si zapamatuj – dobře si to zapamatuj: Nemohu být zabit žádným mně známým způssobem a ztráta Kamene nezasstaví můj návrat, ani tebe či tvé blízké nezachrání před mým hněvem. Žádný zbrklý čin, o kterém uvažuješ, ti nepomůže tuhle hru vyhrát, chlapče. Přiznávám, že mě umíš rozčílit, a doporučuji ti, aby ses toho vyvaroval.*“

Harry Potter a Moudrý Kámen

„Říkal jste,“ Harrymu zněl hlas v uších podivně, „že Kámen mudrců má jinou moc, než říká legenda. Řekl jste mi to hadím jazykem. Řekněte mi, co Kámen skutečně umí, než budu souhlasit, že vám ho pomůžu získat.“

Pokud to bylo něco ve smyslu získání naprosté moci nad vesmírem, pak *nic* nestálo za zvýšení pravděpodobnosti, že by lord Voldemort Kámen získal.

„Ah,“ řekl profesor Quirrell a usmál se. „Tobě to myslí. To už je lepší a jako odměnu ti nabídnu další pobídku ke spolupráci. Věčný život a mládí i tvorba zlata a stříbra. Předpokládejme, že to skutečně jsou možnosti využití Kamene. Řekni mi, chlapče, jakou má Kámen moc?“

Možná to byl adrenalin, který v něm pořád ještě koloval, protože pro jednu byl jeho mozek skutečně užitečný. Možná to byla síla toho, že mu někdo řekl, že odpověď existuje a že důkazy jsou skutečné. „Dokáže zařídit trvalé přeměnění.“

Pak se Harry zarazil, když uslyšel, co jeho vlastní ústa právě vyslovila.

„Správně,“ řekl profesor Quirrell. „Takže kdo vlastní Kámen mudrců, může přeměňovat i lidi.“

Harryho rozervaná mysl utrpěla další náraz, když mu došlo, jakou další pobídku dostane.

„Ukradl jsi ostatky slečny Grangerové a přeměnil je na nějakou nevinně vypadající věc,“ řekl profesor Quirrell. „Přetvořenou věc, kterou musíš mít někde u sebe, abys mohl udržovat přeměnění. Ach, vidím, že tvé oči směřují k prstenu na tvé ruce, ale slečna Grangerová určitě nebude tím malým drahokamem zasazeným do prstenu, že? To by bylo příliš nápadné. Ne, očekávám, že jsi ostatky slečny Grangerové přetransformoval do samotného prstenu, aby aura přeměněného drahokamu zakryla vyzařování přeměněného prstenu.“

„Ano,“ řekl Harry, který ze sebe to slovo vytlačil. Byla to lež a Harryho pohled byl záměrný. Harry očekával, že ho kvůli ocelovému prstenu někdo vyzve, snažil se tu výzvu vyprovokovat, aby mohl znovu dokázat, že je nevinný, ale nikdo se toho neujal – možná Brumbál vycítil, že ta ocel sama o sobě nebyla kouzelná.

„Dobře,“ řekl profesor Quirrell. „Teď pojd' se mnou, pomoz mi získat Kámen, a já za tebe vzkřísím Hermionu Grangerovou. Její smrt na teba měla neblahé následky a mně by nevadilo je napravit. To je, jak jsem pochopil, tvé největší přání. Prokázal jsem ti mnoho laskavostí a rád prokážu ještě jednu.“ Profesorka Prýtová se teď s prázdnýma očima zvedla ze země a namířila na Harryho svou vlastní hůlku. „*Pomoz mi získat Kámen mudrců a já*

sse ze všech ssil pokussím tvou přítelkyni vzkřísit ke skutečnému a trvalému životu. Přessto mi ss tebou rychle dochází trpělivosst a nebude sse ti líbit, co by mohlo nássledovat.“ Poslední věta zazněla hlasem, který v něm vyvolával dojem hada, který se zvedá, aby udeřil.

I v této chvíli.

I v této chvíli, kdy celý svět byl vzhůru nohama, když šok následoval šok, nepřestal být Harryho mozek mozkiem a nepřestal se snažit domýšlet věci způsobem, ke kterému byly jeho obvody zaběhány.

Harry věděl, že ta nabídka zní příliš dobře na to, že ji děláte někomu, na koho míříte pistolí.

Ledaže byste *zoufale* potřebovali dotyčného pomoc, abyste mohli Kámen mudrců z kouzelného zrcadla získat.

A nezbyval čas na plánování, jen na myšlenku, že pokud profesor Quirrell opravdu zachází takto daleko, aby si zajistil jeho pomoc – Harry *chtěl* po profesoru Quirrellovi požadovat, aby mu slíbil, že výměnou za jeho pomoc v budoucnu už nikoho nezabije, ale měl silné tušení, že profesor Quirrell by odpověděl ‚Nebudte směšný‘ a normálně si o tom promluvit nebyl čas, Harry musel předem odhadnout nejzazší bezpečný požadavek –

Oči profesora Quirrella se zúžily a jeho rty se roztáhly –

„Když vám pomůžu,“ ozvalo se z Harryho úst, „chci váš slib, že se mě nechystáte zabít, až tohle skončí. Chci, abyste alespoň týden nezabil profesora Snapea ani nikoho jiného v Bradavicích. A chci odpovědi, pravdu o všem, co se celou tu dobu dělo, a všechno, co víte o mé povaze.“

Bleděmodré oči si ho nezaujatě prohlížely.

Opravdu si myslím, že jsme mohli vymyslet něco lepšího, než tohle, řekla Harryho zmijozelská stránka. Ale předpokládám, že nám opravdu došel čas, a ať už budeme muset udělat cokoli dalšího, odpovědi nám pomohou.

Harry ten hlas právě teď neposlouchal. Po zádech mu ještě pořád běhal mráz z toho, jak slyšel slova, která právě vyšla z jeho úst a byla adresována muži se zbraní.

„To jsou tvé podmínky, abys mi pomohl získat Kámen?“ řekl profesor Quirrell.

Harry neschopen slova přikývl.

„Souhlassím,“ zasyčel profesor Quirrell. „Pomoz mi a dostaneš odpovědi na ssvé otázky ohledně minulých událostí, ale ne mých plánů do budoucna. Nehodlám proti tobě v budoucnu vztáhnout ruku ani kouzlo, pokud proti mně nevztáhneš ruku ani kouzlo. Po dobu jednoho týdne nezabiju nikoho na půdě školy, ledaže bych mussel. A teď sslib, že sse proti mě nepokussíš nikoho varovat ani utéct. Sslib, že vynaložíš veškeré ússilí, abys mi pomohl získat Kámen. A

tvou přítelkyni oživím k pravému životu a zdraví a ani já, ani nikdo z mých sse jí nikdy nebudeme ssnažit ublížit.“

Pokřivený úsměv. „Sslib, chlapče, a dohoda bude uzavřena.“

„Sslibuji,“ zašeptal Harry.

COŽE? křičely jiné části jeho mysli.

Hm, pořád na nás míří, argumentoval Zmijozel. Vlastně nemáme na výběr, ssnažíme se z téhle situace vytrřískat co jen jde.

Ty darebáku, řekl Mrzimor. Myslíš, že tohle by Hermiona chtěla? Mluvíme tu o lordu Voldemortovi, víme vřbec, kolik lidí zabil a zabije?

Popírám, že bychom do kompromisu s lordem Voldemortem šli kvůli Hermioně, řekl Zmijozel. Protože ve skutečnosti tu je zbraň a my ho nijak nemůžeme zastavit. A máma s tátou by taky chtěli, abychom prostě šli a zřůstali v bezpečí.

Profesor Quirrell si ho pevně prohlížel. „Zopakuj celý slib hadí řečí, chlapče.“

„Pomůžu ti zřískat kámen... Nemohu sslíbit, že vynaložím veškeré ússilí, obávám sse, že mi na tom tolik nezáleží. Mám v úmyslu sse o to pokusit. Neudělám nic, o čem ssi myslím, že by tě to mohlo bezdřívodně rozčřílit. Nebudu volat o pomoc, pokud byss je měl zabít nebo kdyby měli zemřít rukojmí. Mrzí mě to, učitelí, ale lepší to nebude.“ Harryho mysl se

uklidňovala a dávala se dohromady, když už rozhodnutí padlo. Zůstane s profesorem Quirrellem, půjde s ním pro Kámen, zachrání studentská rukojmí a... a... a Harry nevěděl, jen to, že bude dál přemýšlet.

„Tebe to opravdu mrzí?“ Profesor Quirrell se tvářil pobaveně. „Myslím, že to bude muset stačit. Měj tedy na paměti ještě dvě další věci: *Mám v plánu zastavit i ředitele, pokud sse před námi objeví.* A také tohle: Občas tě požádám, abys v hadím jazyce potvrdil, že jsi mě nezradil. *Dohoda je uzavřena.*“

Poté profesorka Prýtová vzala Harryho hůlku a zabalila ji do třpytivé látky, položila na zem a znovu na Harryho namířila svou hůlku. Teprve pak profesor Quirrell sklonil svou zbraň, která jako by mu zmizela v ruce, zvedl Harryho zabalenou hůlku a zastrčil ji do svého hábitu.

Pravý plášť neviditelnosti se zvedl ze spícího Lesatha Lestrangle a profesor Quirrell si jej vzal, stejně jako Harryho váček a obraceč času.

Poté profesor Quirrell na všechny přítomné studenty seslal hromadné Obliviate a následně hromadné falešné vzpomínky, jejichž prázdná místa si subjekty doplnily pomocí vlastní sugestivity. Poté profesorka Prýtová odplula pryč od spících dětí s výrazem, který vypadal

otráveně a soustředěně, jako by se jim během bylinkářství stala nějaká nehoda.

Profesor Quirrell se otočil k místu, kde na zemi ležel mistr lektvarů, sklonil se a položil hůlku profesoru Snapeovi na čelo. „*Alienis nervus mobile lignum.*“

Profesor obrany ustoupil a začal pohybovat prsty levé ruky ve vzduchu, jako by manipuloval s loutkou na provázcích.

Profesor Snape se plynulými pohyby zvednul ze země a znovu stanul před dveřmi do chodby.

„*Alohomora,*“ řekl profesor Quirrell a ukázal hůlkou na zakázané dveře. Profesor obrany se tvářil poněkud pobaveně. „Uděláš mi tu čest, chlapče?“

Harry polkl. Zase znovu začínal zpochybňovat svoje rozhodnutí. I svoje zpochybňování.

Bylo zvláštní, jak člověk může něco udělat, i když ví, že to je špatně, ne proto, že by to bylo sobecké, ale že to je *špatná věc* na nějaké hlubší úrovni.

Muž za ním ale držel zbraň, která se mu po Harryho zaváhání opět objevila v ruce.

Harry položil ruku na kliku dveří, několikrát se zhluboka nadechl a znovu se dal co nejlépe dohromady. Jdi do toho, nenech se zastřelit, nenech zemřít rukojmí, buď tam, abys optimalizoval události, buď tam, abys sledoval příležitosti

a zůstával schopen je využít. Nebyla to dobrá volba, ale všechny ostatní se zdály být ještě horší.

Harry otevřel zakázané dveře a vstoupil dovnitř.

106. Pravda, část 3. – Za dveřmi

Po jediném kroku do Brumbálovy zapovězené komnaty Harry vyjekl, uskočil dozadu a narazil do profesora Snapea, takže oba spadli na zem.

Profesor Snape se zvedl a znovu se postavil před dveře. Jeho hlava sledovala Harryho. „Hlídám tyto dveře na příkaz ředitele,“ pronesl profesor Snape svým typicky zatrpklým tónem. „Okamžitě zmizte, nebo vám strhnu body.“

Mrazilo z toho v zádech, ale Harryho pozornost byla upoutána obrovským tříhlavým psem, který se na Harryho vrhl, aby ho kousek od Harryho zastavily jeho tři obojky na řetězech.

„To – to – to –“ řekl Harry.

„Ano,“ ozval se profesor Quirrell kousek za ním, „to opravdu je obvyklý obyvatel této komnaty, která je všem studentům, a zejména prvákům, zapovězena.“

„*To není bezpečné ani na poměry čarodějů!*“ Uvnitř komnaty se ozvalo vícehlasé zaryčení obrovské černé šelmy, z jejíchž tři tlam plných tesáků odletovaly kapky bílých slin.

Profesor Quirrell si povzdechl. „Je očarovaný, aby studenty nežral, jen je vyplivne dveřmi ven. A teď,

chlapče, jak myslíš, že bychom se s tímto nebezpečným tvorem měli vypořádat?“

„Ehm,“ zakoktal se Harry, který se snažil myslet přes neustálý ryk strážce komnaty. „Uh. Jestli je jako Kerberos z mudlovského mýtu o Orfeovi a Eurydice, tak ho musíme uspat zpěvem, abychom mohli projít.“

„*Avada Kedavra.*“

Tříhlavé zvíře se složilo.

Harry se ohlédl na profesora Quirrella, který se na něj díval velice zklamaně, jako by se ho ptal, jestli Harry vůbec na nějakých jeho hodinách dával pozor.

„Tak nějak jsem *předpokládal*,“ řekl Harry a pořád se snažil popadnout dech, „že překonat tento úkol jinak než jako prváci by mohlo spustit *poplach*.“

„To je lež, chlapče, prostě sis na své lekce nevzpomněl, i když jsi natrefil na skutečnou příležitost. Co se týče alarmů, trvalo mi celé měsíce, než jsem všechny ochrany a poplarchy v těchto komnatách zmátl.“

„Tak proč jste mě tam poslal jako prvního?“

Profesor Quirrell se jen usmál. Působilo to výrazně zlověstněji než obvykle.

„Tak nic,“ řekl Harry a pomalu vešel do komnaty. Končetiny se mu pořád ještě třásly.

Komnata byla celá z kamene a osvětlovalo ji vybledlé modré světlo, které vycházelo z do zdí zapuštěných výklenků, ve kterých jako by okny procházelo světlo zatažené oblohy, ale přitom v nich žádná okna nebyla. Na opačném konci komnaty byl v podlaze dřevěný poklop s připevněným kroužkem. Uprostřed komnaty ležel obrovský mrtvý pes se třemi neživými hlavami.

Harry se otočil k jednomu z výklenků a nahlédl do něj. Nebylo tam nic než modrá záře bez zdroje, a tak přešel k dalšímu a nahlédl do něj, a prohlédl si i stěnu mezi nimi.

„Co to děláš?“ zeptal se profesor Quirrell.

„Prohledávám místnost,“ řekl Harry. „Mohla by tu být nějaká stopa, nápis nebo klíč, který později můžeme potřebovat, nebo tak něco –“

„Myslíš to vážně, nebo se nás snažíš záměrně zpomalit? Odpověz hadím jazykem.“

Harry se ohlédl. „*Mysslím to vážně,*“ zasyčel Harry. „*Udělal bych to ssámé, kdybych přišel ssám.*“

Profesor Quirrell si krátce promnul čelo. „Přiznávám,“ řekl, „že tvůj přístup by dobře posloužil například při vstupu do Amon-Setovy hrobky, takže tě neoznačím za idiota, ale i tak. Falešná hádanka, vnější tvář této výzvy, je hra určená pro první ročníky. Jednoduše se spustíme dolů tím poklopem.“

Pod poklopem byla obrovská rostlina, něco jako veliká dieffenbachie s širokými listy vyrůstajícími jako točité schody ze stonku uprostřed, ale byla tmavší než normální dieffenbachie, s liánovitými úponky, které vyrůstaly ze středu a visely dolů. U kořene byla širší s většími listy i úponky, jako by měla tlumit pády. Kolem rostliny se nacházela další kamenná komnata podobná té první, se stejnými výklenky, které vyvolávaly dojem falešných oken a vyzářovaly stejné vybledlé modré světlo.

„Napadá mě, že bych měl sletět dolů na koštěti, které mám ve váčku, nebo hodit něco těžkého, abychom viděli, jestli ty úponky nejsou past,“ řekl Harry a podíval se dolů. „Ale hádám, že řeknete, že prostě sejdem dolů.“ Listy rozhodně vypadaly jako točité schodiště.

„Až po tobě,“ řekl profesor Quirrell.

Harry opatrně položil nohu na list a ověřil, že skutečně udrží jeho váhu. Pak se Harry před sestupem naposledy rozhlédl po komnatě, aby si ověřil, že tu není nic, co by stálo za povšimnutí.

Obrovský mrtvý pes ale poutal jeho pozornost natolik, že bylo těžké soustředit se na cokoli jiného.

„Profesore Quirrelle,“ řekl Harry a vynechal větu *váš přístup k řešení překážek má jisté nevýhody*, „co když se někdo podívá do dveří a uvidí, že Kerberos je mrtvý?“

„Pak už si nejspíš všimli, že se Snapem není něco v pořádku,“ řekl profesor Quirrell. „Ale jestli na tom trváš...“ Profesor obrany přistoupil k tříhlavé mrtvole a přiložil k ní hůlku. Začal latinsky znějící zaklínadlo, které doprovázel pocit narůstajícího strachu, jak Chlapec-který-přežil pociťoval moc Temného pána jak tomu vždycky bývalo.

Poslední vyřčené slovo znělo „*Inferius*“ a bylo doprovázeno závěrečným nárůstem *ZASTAV TO, NECHCI*.

Tříhlavý pes se postavil. Otočil se, aby jeho šest tupě a prázdně zírajících očí mohlo zase sledovat dveře.

Harry zíral na obrovského inferia a jeho žaludek svíral strašlivý pocit, třetí nejhorší pocit, jaký kdy v životě zažil.

Uvědomil si v tu chvíli, že tento postup už viděl a cítil, jen bez latinského zaklínání.

Kentaur, který se mu postavil v Zakázaném lese, byl mrtvý. Profesor obrany ho zasáhl skutečnou Avada Kedavrou, ne falešnou.

Kdesi v koutku duše si Harry myslel, že kdyby se mu podařilo získat Hermionu *nazpět*, mohl by se vrátit k Batmanově etice, k pravidlu, že nikdo nemá zemřít. Většina lidí prožila celý život, aniž by někoho zabili při nějakém dobrodružství.

Ale to už se nemohlo stát.

Harry Potter a mrtvolá

V den, kdy přišel o poslední šanci na toto vítězství, si toho ani nevšiml. I kdyby teď Hermionu vzkřísil, už se z celé té šlamastyky nedostal, aniž by to někoho nestálo život.

Ani se nedozvěděl, jak se ten kentaur jmenoval.

Nahlas Harry neřekl nic. Profesor obrany by buď potvrdil obvinění v hadím jazyce, nebo by zalhal běžnými slovy, a v každém případě by měl o důvod víc Harryho podezírat. Ačkoli Harry nevěděl, *jak* by profesora Quirrella zastavil, netroufal si na nějaký skutečný akt zrady, ani tím směrem nedělal žádné *rozhodnutí*, dokud by se nepřiblížil čas zvítězit, bylo mu jasné, že mezi ním a lordem Voldemortem nemůže dojít ke smírnému řešení, protože tak rozdílné povahy tyto dva rozdílní duchové nemohou existovat ve stejném světě.

A toto pochopení, toto vědomí vzdoru, jako by vyvolávalo sílu z toho, co Harry považoval za svou temnou stránku. Harry se po dni, kdy zabil trolla, přestal snažit svou temnou stránku záměrně přivolávat, ale jeho temná stránka nikdy nebyla něčím, co by od něj bylo oddělené, byla pozůstatkem paměti Toma Riddlea. Harry nevěděl, jak se to stalo, ale když tuto domněnku vzal a rozběhl se s ní, znamenalo to, že všechny ozvěny kognitivních schopností jeho temné stránky by mu měly být k dispozici.

Ne jako samostatný režim, jak si Harry zpočátku představoval, ale prostě zaběhané vzory v neuronových drahách se silnou tendencí řetězit se za sebe, protože kdysi tvořily součást jednotného celku.

Nic to bohužel neměnilo na tom, že profesor Quirrell tyto schopnosti měl taky, k tomu mnohem víc životních zkušeností, a navíc na něj mířil pistolí.

Harry se otočil, vstoupil na obří rostlinu a začal scházet po točitém schodišti tvořeném listy. Sice to Harrymu trvalo až moc dlouho, ale do jisté míry se vzpamatoval, přestože ho pořád jako hustá voda tížil smutek. Nebylo to, jako by mu páteř rovnala chladná ocelová tyč, ale přesto to bylo jaksi rovné a pevné. Chystal se to dotáhnout do konce, napřed se postarat o to, aby se Hermiona vrátila mezi živé, a pak nějak zastavit profesora Quirrella. Nebo nejdřív zastavit profesora Quirrella a pak získat Kámen sám. Nějak to muselo jít, musela se objevit nějaká příležitost, nějaký způsob, jak zastavit Voldemorta *a zároveň* oživit Hermionu...

Harry pokračoval v sestupu.

Za ním čekal tříhlavý pes, který hlídal bránu.

107. Pravda, část 4. – Nástrahy pro prváky

Spirálovité listy obrovské dieffenbachie pod podrážkami svých bot Harry vnímal jako lesní půdu – ne tak nepoddajné jako beton, ale schopné udržet jeho váhu. Po očku sledoval úponky, ale ty se nehýbaly.

Když Harry sešel k základně točitého listového schodiště, úponky se náhle vymrštily a chytily Harryho za ruce a nohy.

Po krátkém boji se Harry nechal přemoci.

„Zajímavé,“ řekl profesor Quirrell, který se snesl ze shora a listů ani úponků se nedotkl. „Vidím, že prohrát s rostlinou ti nedělá potíže.“

Harry se na profesora obrany zadíval pozorněji. Už ho teď dokázal vidět bez filtru paniky. Profesor Quirrell se pohyboval a stál vzpřímeně, bez zjevných potíží létal a vycházel z něj silný pocit zkázy. Oči měl ale pořád zapadlé v lebce a ruce hubené a zchřadlé. Jeho nemoc *nebyla* strojená a zřejmou hypotézou bylo, že si nedávno dopřál dalšího jednorožce, aby alespoň na chvíli nabral sil.

Profesor obrany také mluvil jako profesor Quirrell, ne jako lord Voldemort, což by z Harryho pohledu nemuselo být špatně. Harry nevěděl proč – pokud to nebylo proto, že ho profesor obrany ještě k něčemu potřeboval – ale

rozhodně se zdálo, že v Harryho vlastním zájmu bude to s ním hrát.

„Vy jste mě do této pasti výslovně vybídl, profesore,“ odpověděl Harry přesně tak, jak by to řekl profesoru Quirrellovi. *Role, masky, připomínat mu, jaké jsme to spolu měli...* „Já sám bych použil koště.“

„Možná. Jak by tuto výzvu řešil běžný prvák? Tedy kdyby měl svou hůlku.“ Rostlina teď natahovala úponky k profesoru Quirrellovi, ale ten se vznášel těsně mimo jejich dosah.

Harry si teď vzpomněl, že profesorka Prýtová mluvila o rostlině ďáblovo osidlo, která podle učebnice bylinkářství měla ráda chladná a temná místa, typicky jeskyně – ačkoli jak by něco takového bylo možné u listnaté rostliny mu zůstalo záhadou. „Tipoval bych, že je to ďáblovo osidlo, a mohlo by se bát světla nebo tepla. Takže prvák by mohl použít Lumos? Dneska bych použil *Inflammaré*, ale to kouzlo jsem se naučil až v květnu.“

Profesor obrany zakroužil hůlkou a z ní vystříkl proud tekutiny, který s tichým plesknutím dopadl na místa, kde z rostliny vyrůstaly úponky, a následovalo tiché zasyčení. Všechny úponky, které Harryho držely, zběsile vystřelily zpět a začaly tlouct do rostoucích ran na povrchu rostliny,

jako by se snažily odstranit bolestivý podnět; něco na rostlině vyvolávalo dojem, že bezhlasně křičí.

Profesor Quirrell doklesal až na zem. „Teď už se bojí světla, tepla, kyseliny a mě.“

Harry sestoupil z posledních listů na podlahu a pečlivě si prohlédl svůj hábit a pak podlahu, aby se ujistil, že kyselina nikam nestříkla. Začínal tušit, že se mu profesor Quirrell snaží něco naznačit, ale nevěděl, co by to mohlo být. „Myslel jsem, že máme misi, profesore. Nemůžu vám v tom bránit, ale je *rozumné* trávit tolik času tím, že si se mnou budete zahrávat?“

„Ah, času máme dost,“ řekl profesor Quirrell pobaveně. „Kdyby nás tu objevili, hlídané Inferiem, byl by z toho velký poprask. Než jsi skočil do tohoto času a promluvil se Snapem, nechoval ses, jako by ses během famfrpálového zápasu o nějakém rozruchu dozvěděl.“

Harryho zamrazilo, když si to uvědomil. Cokoli, co by mohl udělat, aby porazil profesora Quirrella, *nesmělo* narušit fungování školy, nebo alespoň průběh famfrpálového zápasu, protože jej to *nenarušilo*. I kdyby se podařilo povolat dostatek sil na to, aby lorda Voldemorta zkrotily, nemusí být jednoduché to udělat tak, aby si toho profesorka McGonagallová, profesor Kratiknot ani nikdo další na famfrpálovém zápase nevšimli...

Bojovat s chytrým nepřítelem bylo těžké.

A přesto... přesto se Harrymu zdálo, že kdyby byl profesorem Quirrellem, nepohrával by si a nevedl sám se sebou uvolněné rozhovory. Profesor Quirrell tím, že si tu dával na čas, musel *něco* získávat. Ale co? Byl tu nějaký další proces, který musel proběhnout až do konce?

„Mimochodem, už jsi mě zradil?“ zeptal se profesor Quirrell.

„*Zatím jsem tě nezradil,*“ zasyčel Harry.

Profesor obrany pokynul pistolí, kterou teď držel v levé ruce, a Harry vykročil k velkým dřevěným dveřím z komnaty a otevřel je.

Další komnata byla menšího průměru, ale s vyšším stropem. Světlo z výklenků bylo bílé, ne namodralé.

Kolem nich vzduchem svištěly stovky okřídlených klíčů a zběsile třepotaly křídly. Po několika vteřinách pozorování bylo jasné, že jen jeden klíč má zlatou barvu Zlatonky – nicméně pohyboval se pomaleji než Zlatonka při famfrpálu.

Na opačné straně místnosti byly dveře s velkou a nápadnou klíčovou dírkou.

O stěnu vlevo se opíralo koště, běžný školní model Zameták Sedm.

„Profesore,“ řekl Harry a zadíval se na hejno svištících klíčů, „řekl jste, že mi odpovíte na otázky. Na co se to vlastně díváme? Když chcete zabezpečit dveře, aby se neotevřely bez klíče, schováte klíč na bezpečném místě a kopii dáte jen těm, kdo smí vstoupit. Nedáte *klíči křídla* a nenecháte *o zed' opřené koště*. Co tady sakra děláme a co to má znamenat? Odhadoval bych, že kouzelné zrcadlo je jediná věc, která Kámen skutečně střeží, ale proč tu tedy je všechno tohle ostatní – a proč vybízet prváky, aby sem chodili?“

„Nejsem si úplně jistý,“ řekl profesor obrany. Vstoupil do místnosti a zaujal místo po Harryho pravici, aby mezi nimi udržel odstup. „Ale odpovím, jak jsem slíbil. Brumbálův přístup obnáší udělat tucet věcí, které se zdají být šílené, a jen nějakých osm nebo možná devět z nich má nějaký skutečný smysl. Hádám, že Brumbál zamýšlel, aby to vypadalo jako pozvání pro mě, abych vyslal jako svého zástupce studenta. Aby lord Voldemort, jak si ho Brumbál představuje, nebyl v takovém pokušení myslet si, že bude chytré něco takového udělat. Představ si, že Brumbál nejprve zvažuje otázku, jak Kámen chránit. Představ si, jak Brumbál zvažuje, jestli má hlídáním Zrcadla pověřit něco skutečně nebezpečného. Představ si, jak si představuje nějakého mladého studenta, který se na

můj příkaz s těmito nebezpečími bude potýkat. A myslím, že právě tomu se Brumbál snaží vyhnout tím, že vytváří dojem, jako by tato strategie byla žádaná, a tudíž už ne mazaná. Pokud jsem ovšem správně pochopil, co si Brumbál myslí o smýšlení lorda Voldemorta.“ Profesor Quirrell se zašklebil a vypadalo to na něm stejně přirozeně jako všechny úsměvy, které kdy Harrymu ukázal. „Intrikaření není pro Brumbála přirozené, ale snaží se, protože musí. Má k tomu inteligenci, odhodlání, schopnost poučit se z vlastních chyb a naprostý nedostatek přirozeného talentu. Už jen proto je úžasně těžké ho předvídat.“

Harry se otočil a podíval se na dveře na opačné straně místnosti. *Pro něj to nebyla hra, profesore.* „Hádám, že zamýšleným řešením pro prváky je ignorovat koště a použít *Wingardium Leviosa* k uchopení klíče, protože tohle není famfrpál a žádná pravidla to nezakazují. Jaké absurdně přemrštěné kouzlo se teď chystáte použít tady?“

Až na svištění klíčů nastalo krátké ticho.

Harry udělal několik kroků od profesora Quirrella. „To jsem asi neměl říkat.“

„Ale ne,“ řekl profesor Quirrell. „Myslím, že je vlastně rozumné říct takovou věc nejmocnějšímu temnému

kouzelníkovi světa, když ho máte ani ne tucet kroků od sebe.“

Profesor Quirrell schoval hůlku do rukávu druhé ruky, která občas držela pistoli.

Pak si profesor obrany sáhl do úst a vytáhl něco, co vypadalo jako zub. Vyhodil falešný zub vysoko do vzduchu a když zub dopadl, proměnil se v hůlku, která v Harryho mysli zažehla zvláštní pocit, jako by nějaká jeho část tu hůlku poznávala... jako svou vlastní...

Třináct a půl palce, tis, s jádrem z fénixova pera. Harry si tu informaci zapsal do paměti, když mu ji ten výrobce hůlek Olli-cosi poskytl, protože se zdálo, že by mohla být Důležitá Pro Zápletku. Ta chvíle, i myšlení, které ji provázelo, jako by byly vzdálené celou věčnost.

Profesor obrany zvedl hůlku a ve vzduchu vykreslil planoucí runu, samý zlovlně ostrý roh; Harry instinktivně ustoupil o další krok. Pak profesor Quirrell pronesl: „Az-reth. Az-reth. Az-reth.“

Planoucí runa ze sebe začala vyplavovat oheň, který byl... *zkroucený*, jako by rozeklané rohy runy tvořily jeho podstatu. Oheň planul karmínově s odstínem temnějším než krev, a žhnul s palčivou intenzitou svářečky. Ta oslnivost se v takovém odstínu sama o sobě zdála být *špatná*, jako by nic tak tmavě rudého nemělo vydávat tolik

světla, a spalující karmín navíc byl prostoupen černými žilkami, které jako by z ohně vysávaly světlo. Ve zčernalém plameni, načrtnutém souhrou karmínu a tmy, se zvířecí tvary divoce zmítaly od jednoho dravce k druhému: kobra, hyena, štír.

„Az-reth. Az-reth. Az-reth.“ Když profesor Quirrell to slovo zopakoval pošesté, vyřinulo se tolik černě karmínového ohně, že objemem připomínalo malý keř.

Prokletý oheň své proměny zpomalil, když na něj profesor Quirrell upřel zrak, až se ustálil na jediné podobě. Podobě zčernalého, krev spalujícího fénixe.

A něco Harrymu s hroznou jistotou říkalo, že pokud se ten černě planoucí fénix setká s Fawkesem, pravý fénix zemře a už nikdy se znovu nenarodí.

Profesor Quirrell udělal jediné gesto hůlkou a zčernalý oheň se rozletěl místností. Narazil do dveří s klíčovou dírkou a jediné máchnutí karmínově planoucích křídel pohltilo většinu dveří a část oblouku. Pak se pošpiněný karmínový oheň pustil dál.

Harry si otvorem sotva stihl všimnout obrovských soch, které právě začínaly zvedat meče a palice, když mezi ně vlétl zčernalý oheň, a ony zapraskaly a vzplály.

Když bylo po všem, zčernalý ohnivý fénix proletěl otvorem zpátky a vznášel se nad levým ramenem

profesora Quirrella. Jeho s intenzitou slunce žhnoucí karmínové drápy se vznášely jen pár centimetrů od profesorova hábitu.

„Běž dál,“ řekl profesor Quirrell. „Už je to tam bezpečné.“

Harry vykročil vpřed a musel povolat zaběhané vzorce své temné stránky, aby na to zachoval klid. Překročil žhnoucí okraje, které zbývaly z dveří a prohlížel si šachovnici se zbytky obrovských šachových figur. Dlaždice střídavě z černého a bílého mramoru na zemi začínaly pět metrů za zničeným průchodem, rozpínaly se od stěny ke stěně a končily pět metrů před dveřmi na opačné straně místnosti. Strop byl podstatně vyšší, než by kterákoli ze soch měla být schopna dosáhnout.

„Tipoval bych,“ řekl Harry a zaběhané vzorce jeho temné stránky udržovaly jeho hlas v klidu, „že řešením má být přeletět nad sochami pomocí koštěte z předchozí místnosti, protože k získání klíče ho vlastně nebylo potřeba.“

Ze zadu se zasmál profesor Quirrell, ale byl to smích lorda Voldemorta. „Pokračuj,“ řekl hlas, který byl čím dál chladnější a vyšší. „Jdi do další místnosti. Chci vidět, co usoudíš o tom, co tam najdeš.“

Harry si připomněl, že *tohle Brumbál zařídil pro prváky, takže to BUDE bezpečné, a přešel po zničené šachovnici, položil ruku na madlo dveří a zatlačil.*

O půl vteřiny později Harry dveře přirazil zpátky a odskočil.

Harrymu trvalo několik vteřin, než ovládl svůj dech a sám sebe. Zpoza dveří se ozývalo hlasité funění a dunění, jako by někdo do podlahy bušil kamennou palicí.

„Předpokládám,“ řekl Harry, jehož hlas rovněž vychladl, „že vzhledem k tomu, že Brumbál by tam těžko umístil skutečného horského trolla, je další výzvou čelit iluzi z mých nejhorších vzpomínek. Něco jako mozkomor se svým promítáním vzpomínek do vnějšího světa. Velmi zábavné, pane profesore.“

Profesor Quirrell se vydal ke dveřím a Harry ustoupil stranou. Kromě pocitu zmaru, který teď profesora silně obklopoval, Harrymu jeho temná stránka nebo prostě jen instinkt radili, aby se nepřibližoval k černokarmínovému ohni, který se vznášel nad ramenem profesora Quirrella.

Profesor Quirrell otevřel dveře a nahlédl dovnitř. „Hm,“ řekl profesor Quirrell. „Jak říkáš, je to jen troll. No nic. Doufal jsem, že se o tobě dozvím něco zajímavějšího. To uvnitř je Kokorhekkus, známý také jako bubák obecný.“

„Bubák? A co takový bubák dě– ne, myslím, že vím, co dělá.“

„Bubák,“ řekl profesor Quirrell opět hlasem přednášejícího bradavického profesora, „má v oblibě temná místa, která se málokdy otevírají, jako například zapomenutá skříň na půdě. Chce mít klid a vezme na sebe jakoukoliv podobu, o které si myslí, že tě odstraší.“

„Odstrašit mě?“ Harry řekl. „Zabil jsem toho trola.“

„Bez přemýšlení jsi od té místnosti odskočil. Bubák se snaží dosáhnout instinktivního úprku, ne tvořit hrozbu pro rozum. To by si vybral něco věrohodnějšího. Každopádně standardním protikouzlem na bubáka je samozřejmě Zloheň.“ Profesor Quirrell pokynul a zčernalý oheň opustil jeho rameno a prohnal se dveřmi.

Z místnosti se ozvalo jediné kvíknutí a dál nic.

Vstoupili do bubákovy místnosti a profesor Quirrell šel tentokrát první. Bez iluze horského trola byla místnost jen další obrovskou komnatou, kterou osvětlovaly paprsky studeného modrého světla.

Pohled profesora Quirrella se zdál být odtažitý a zamyšlený. Přešel místnost, aniž by na Harryho čekal, a sám od sebe otevřel dveře na protější stěně.

Harry ho následoval a nepřibližoval se.

V další komnatě stál kotlík, police s lahvičkami přísad, krájecí prkénka, tyčinky na míchání a další příslušenství na výrobu lektvarů. Světlo, které vycházelo z klenutých výklenků, bylo bílé místo modrého, pravděpodobně proto, že při vaření lektvarů bylo důležité správné vidění barev. Profesor Quirrell už stál u kotlíku a prohlížel si dlouhý pergamen, kterého se chopil. Dveře do další komnaty střežila clona fialového ohně, která by vypadala mnohem hrozivěji, kdyby ve srovnání s zčernalým plamenem nad ramenem profesora Quirrella nepůsobila vybledle a slabě.

Harryho odložení nedůvěry už tou dobou bylo na cestě na dovolenou, takže nepoznamenal nic o tom, že bezpečnostní systémy ve skutečném světě mají za cíl *rozeznat* oprávněné osoby od neoprávněných, což znamenalo přijít s výzvami, které reagují *jinak* na přítomnost lidí, kteří tam mají nebo nemají být. *Dobrá* bezpečnostní výzva by například ověřovala, že vstupující zná kombinaci zámku, která byla sdělena pouze oprávněným osobám, a *špatná* bezpečnostní výzva by ověřovala, jestli vstupující dokáže uvařit lektvar podle písemného návodu, který byl vstřícně přiložen.

Profesor Quirrell pergamen hodil směrem k Harrymu a ten se snesl na podlahu mezi nimi. „Co si o tom myslíš?“

zeptal se profesor Quirrell a ustoupil, aby Harry mohl přistoupit a pergamen zvednout.

„Ne,“ řekl Harry, když očima přeletěl pergamen. „Ověřovat, jestli vstupující dokáže vyřešit směšně jednoduchou logickou hádanku o pořadí ingrediencí, není výzva, která bude reagovat rozdílně u oprávněných a neoprávněných osob. Je jedno, jestli použijete zajímavější logickou hádanku o třech bůžcích nebo o řadě lidí v barevných kloboucích, stejně se to úplně míjí účinkem.“

„Podívej se na druhou stranu,“ řekl profesor Quirrell.

Harry otočil půl metru dlouhý pergamen.

Na druhé straně byl drobným písmem napsaný *nejdelší* seznam pokynů k vaření lektvaru, jaký kdy Harry viděl.

„Co to má...“

„Lektvar *zářivosti*, který zadusí fialový oheň,“ řekl profesor Quirrell. „Vyrábí se tak, že se do něj dokola přidávají stejné přísady s drobnými obměnami. Představ si nějakou dychtivou skupinku mladých prváků, kteří projdou všechny ostatní komnaty a myslí si, že se už už dostanou ke kouzelnému zrcadlu, a pak narazí na tento úkol. Tato místnost je bezpochyby dílem mistra lektvarů.“

Harry upřeně pohlédl na tvar z černých plamenů na rameni profesora Quirrella. „Oheň nemůže porazit oheň?“

„Může,“ řekl profesor Quirrell. „Ale nejsem si jistý, jestli by to tak mělo být. Předpokládejme, že tato místnost je past.“

Harry se *nechtěl* zdržovat vařením tohoto lektvaru, aby tím někoho pobavil, nebo proč ho vlastně profesor Quirrell tak pomalu prováděl těmito komnatami. V receptu na lektvary bylo *pětatřicetkrát* nutno přidat zvonečník, čtrnáctkrát ‚pramen světlých vlasů‘... „Možná ten lektvar uvolňuje smrtící plyn, který usmrtí dospělé kouzelníky, ale ne děti. Nebo nějaký jiný ze stovek možných smrtících triků, když to tu teď vezmeme vážně. Bereme to tu vážně?“

„Tato místnost je dílem Severuse Snapea,“ řekl profesor Quirrell a opět se tvářil zamyšleně. „Snape v této hře není jen nezúčastněný pozorovatel. Sice mu chybí Brumbálova inteligence, ale jeho vražedný záměr by mu Brumbál mohl závidět.“

„No, ať už se tu děje cokoli, dětem to rozhodně ve vstupu nezabrání,“ poznamenal Harry. „Spousta prvků to zvládla. A pokud se vám podaří nějakým způsobem udržet venku všechny *kromě* dětí, pak to z Brumbálova pohledu nutí lorda Voldemorta, aby se ke vstupu zmocnil dítěte. Vzhledem k jejich cílům v tom nevidím smysl.“

„Vskutku,“ řekl profesor Quirrell a třel si špičku nosu. „Ale všimni si, hochu, že v této místnosti chybí spouštěče a poplachy, které byly seslány na předchozích. Nejsou tu žádné nenápadné ochrany, které by bylo třeba překonat. Je to, jako bych byl vyzýván, abych lektvar vynechal a jednoduše vstoupil – ale Snapovi je jasné, že si toho lord Voldemort všimne. Pokud by skutečně byla na všechny, kteří lektvar neuvaří, nastražena past, pak by bylo moudřejší vykouzlit tu ochrany a neukazovat, že se tato místnost liší od ostatních.“

Harry naslouchal a soustředěně se mračil. „Takže... jediným smyslem vynechání poplachů a ochran je, abyste tudy neprojel jak buldozerem.“

„Předpokládám, že Snape očekává, že si to tak odvodím,“ řekl profesor obrany. „Ale dál už nedokážu odhadnout, na jaké úrovni podle něj budu hrát. Jsem trpělivý a na toto úsilí jsem si dopřál dost času. Ale Snape mě nezná, zná jen lorda Voldemorta. Viděl, jak lord Voldemort frustrovaně křičí a jedná na základě impulzů, které se zdají být kontraproduktivní. Uvažujme o této záležitosti ze Snapeova pohledu: je to mistr lektvarů z Bradavic, který lordu Voldemortovi říká, aby byl trpělivý a řídil se pokyny, pokud chce vstoupit, jako by lord Voldemort byl pouhý školák. Pro mě by bylo snadné

vyhovět, přitom se usmívat a pomstít se později. Ale Snape neví, že lord Voldemort snadno dokáže uvažovat i takto.“ Profesor Quirrell se podíval na Harryho. „Chlapče, viděl jsi mě, jak se vznáším ve vzduchu u ďáblova osidla, že?“

Harry přikývl. Pak si všiml svého zmatení. „Moje učebnice formulí říká, že není možné, aby kouzelníci levitovali sami sebe.“

„Ano,“ řekl profesor Quirrell, „přesně to se v učebnici formulí píše. Žádný kouzelník nemůže levitovat sám sebe ani žádný předmět, který by podpíral jeho vlastní váhu; je to jako snažit se zvednout sám sebe za tkaničky bot. Přesto lord Voldemort dokáže sám létat – jak? Odpověz co nejrychleji.“

Jestli na tu otázku mohl najít odpověď student prvního ročníku – „Nechal jste někoho jiného, aby na vaše spodní prádlo přičaroval kouzla na koště, a pak jste mu vymazal paměť.“

„Ne tak docela,“ řekl profesor Quirrell. „Kouzla na koště vyžadují dlouhý úzký tvar, který musí být pevný. Na látku se nechytí.“

Harry sraštil obočí. „Jak dlouhý musí být ten tvar? Šlo by k nějakému postroji připevnit krátké tyče od košťat a létat s jejich pomocí?“

„Skutečně jsem si zpočátku na ruce a nohy připevnil očarované tyče, ale to jen proto, abych se naučil novému způsobu létání.“ Profesor Quirrell si odhrnul rukáv hábitu a odhalil holou paži. „Jak vidíš, teď už v rukávech nic neskrývám.“

Harry toto další omezení vstřebal. „Někdo seslal kouzla na koště na vaše *kosti*?“

Profesor Quirrell si povzdechl. „A přitom to létání byl jeden z nejobávanějších Voldemortových výkonů, nebo se to tak ke mně aspoň doneslo. Po všech těch letech a jisté dávce neochotného čtení myšlenek pořád vlastně nechápu, co to s obyčejnými lidmi je... Ale ty mezi ně nepatříš. Je načase, abys této výpravě začal být přínosem. Znáš současného Severuse Snapea lépe než já. Jak zní tvá analýza této místnosti?“

Harry zaváhal a snažil se vypadat zamyšleně.

„Podotýkám,“ řekl profesor Quirrell, zatímco fénix ze zčernalého ohně na jeho rameni jako by natáhl hlavu a upřel na Harryho pohled, „že pokud vědomě dovolíš, abych selhal, budu to nazývat zradou. Připomínám, že Kámen je klíčem ke vzkříšení slečny Grangerové a že držím životy stovek studentů jako rukojmí.“

„Mám to na paměti,“ řekl Harry a vzápětí mu jeho úžasný vynalézavý mozek poskytl nápad.

Harry si nebyl jistý, jestli to má říct.

Ticho se protahovalo.

„Už tě něco napadlo?“ zeptal se profesor Quirrell.

„Odpověz v hadím jazyce.“

Ne, tohle *nebude* snadné, ne proti chytrému protivníkovi, který vás může kdykoli donutit říct doslovnou pravdu. „Severus, alespoň ten současný Severus, si vaši inteligence velice považuje,“ řekl Harry místo toho. „Myslím, že... Myslím, že by *mohl* očekávat, že Voldemort usoudí, že Severus by nevěřil, že by Voldemort mohl projít jeho zkouškou trpělivosti, ale Severus by *ve skutečnosti* očekával, že Voldemort v ní obstojí.“

Profesor Quirrell přikývl. „To je uvěřitelná teorie. Věříš jí ty sám? Odpověz hadím jazykem.“

„Ano,“ sykl Harry. Možná není bezpečné zadržovat informace, dokonce ani myšlenky a nápady... „Smyslem této místnosti tedy je lorda Voldemorta o hodinu zdržet. A kdybych vás chtěl zabít a věřil tomu, čemu věří Brumbál, nejspíš bych zkusil polibek mozkomora. Chci říct, že si myslí, že jste duše bez těla – mimochodem, jste?“

Profesor Quirrell se nehýbal. „Brumbál by na takovou věc nepřišel,“ řekl po chvíli profesor obrany. „Ale Severus by mohl.“ Profesor Quirrell si začal poklepávat prstem na

tvář a jeho pohled se vzdálil. „Máš moc nad mozkomory, chlapče, můžeš mi říct, jestli jsou někde poblíž?“

Harry zavřel oči. Jestli se ve světě vyskytovaly mezery, necítil je. „Žádné necítím.“

„Odpověz hadím jazykem.“

„*Necítím požírače života.*“

„Ale byl jsi ke mně upřímný, když jsi tu možnost navrhl? Neměl jsi v úmyslu nějakou chytrou lest?“

„*Byl jsem upřímný. Žádná lesť.*“

„Možná existuje nějaký způsob, jak mozkomory skrýt, aby vyskočili a sežrali duši, která někoho posedla, když takovou uvidí...“ Profesor Quirrell si dál poklepával na tvář. „Není vyloučeno, že bych se kvalifikoval. Nebo se jim dá přikázat, aby sežrali každého, kdo projde touto místností příliš rychle, nebo každého, kdo není dítě. S ohledem na to, že kvůli tobě držím Hermionu a stovky dalších studentů jako rukojmí, použil bys svou moc nad mozkomory, abys mě bránil, kdyby se tu nějaký mozkomor ukázal? Odpověz hadím jazykem.“

„*Nevím,*“ sykl Harry.

„*Mysslím, že mě požírači života nemohou zničit,*“ zasyčel profesor Quirrell. „*A já tohle tělo prosstě opusstím, pokud sse přiblíží příliš blízko. Tentokrát sse vrátím rychle a pak už mě nic nezasstaví. Budu tvé rodiče mučit celé roky, abych tě*

potresstal za to, že jssi mě nebránil. Zemřou sstovky sstudentů, včetně těch, které nazýváš přáteli. Znovu sse ptám. Použiješ moc nad požírači života, abyss mě ochránil, když požírači života přijdou?“

„Ano,“ zašeptal Harry. Smutek a hrůza, které Harry potlačil, se znovu rozhořely a jeho temná stránka neměla zaběhané žádné vzorce, které by se s těmito emocemi vypořádávaly. *Proč, profesore Quirrelle, proč jste takový...?*

Profesor Quirrell se usmál. „To mi připomíná. Už jsi mě zradil?“

„Ještě jssem tě nezradil.“

Profesor Quirrell přistoupil k vybavení na vaření lektvarů a začal jednou rukou krájet kořen, přičemž nůž se pohyboval téměř neviditelně rychle a bez zjevné námahy. Zlohňový fénix přeletěl do protějšího rohu místnosti a čekal tam. „Když všechny záležitosti zvážíme v jejich nejistotě, zdá se moudřejší strávit čas tím, že touto místnost projdeme jako prvák,“ řekl profesor obrany. „A zatímco budeme čekat, můžeme si klidně promluvit. Měl jsi nějaké otázky, chlapče? Řekl jsem, že ti na ně odpovím, takže se ptej.“

[1]

Pozn. překl.: Četli jste Worm? Ne? Já taky ne. Ale prý je to odkaz –

<http://parahumans.wordpress.com/>

[2]

Pozn. překl.: Buchholzova hydra i Parisova hydra jsou matematické hříčky s rekurzí a funkcemi vyššího řádu. V angličtině si jde počít

https://googology.wikia.org/wiki/Buchholz_hydra

<http://math.andrej.com/2008/02/02/the-hydra-game/>

[3]

Pozn. red.: Ides of May, kdy mají profesori padla

